

ФИЛИП ФИНЧ

ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

Превод от английски: Иван Златарски, 1995

chitanka.info

ПРЕДГОВОР НА ПРЕВОДАЧА

ЗА КОМПЮТРИТЕ

Този предговор е за онези, които са далеч от компютърната терминология и практика, но които имат право на същото невероятно удоволствие, което изпитах аз при прочитането на тази книга.

Няма да описвам от какви блокове се състои компютърът и още по-малко как работи той, защото всичко необходимо се научава от текста. Има една сфера на приложение на съвременните персонални компютри, все още не особено популярна в България, за която искам да разкажа. Противно на добилото гражданственост впечатление, че компютрите се използват за пресмятания (нали това означава името им), още от началото те са били използвани предимно за така наречената „текстообработка“ (въвеждане на текст, проверка на правописа, форматиране на материала — шрифтове, разрядка, полета, отстъпи) или „предпечатна обработка“ (интегриране с графични обекти, общо макетиране, подаване във вид, използван от съвременните наборни автомати). Напоследък обаче (последните 10-ина години) се наблюдава значителен интерес към използването на компютрите като средство за комуникация. Може би след компютърната революция ще има и комуникационна такава, а нищо чудно тя вече тихо, незабелязано, но неумолимо да е започнала. За какво по-точно става дума? За това, че можете да си купите модем (устройство за свързване на компютър към телефонна линия), да го монтирате между телефонната розетка и компютъра, да изберете с помощта на една от множеството достъпни програми за комуникация определен телефонен номер и да се докоснете до море, океан или по-скоро цяла вселена от разнообразна информация. Това е възможно благодарение съществуването на интегрирани услуги, предлагани без прекъсване от обединени по невидим за потребителя начин в огромна мрежа компютри. Има много мрежи (не съм убеден, че това е правилното понятие), но най-известни между тях са „Интернет“ (наричана „мрежа от мрежи“, към която са абонирани няколко милиона компютъра), „Компусърв“, „Америка он-лайн“, „Продиджи“ и още много, много други. Получавате достъп до неща като: борсови

котировки, валутни курсове, изпращане и получаване на електронна поща, обмен на програми... колебах се дали да дам по-конкретен пример, но не издържах на изкушението. „Компусърв“ например е разпределила достъпа до услугите си тематично в следните основни категории: „Получаване на помощ“ (хардуер, софтуер, езици за програмиране, електронни книги и други), „Осъществяване на комуникация“, „Новости“ (новини, прогнози за времето, спортна информация), „Пътешествия“ (туристически услуги), „Електронен пазар“, „Инвестиции“ (финансов пазар, информация за промишлеността, информация за компании, брокерска дейност), „Бизнес“ (мениджмънт и справочна информация), „Групи“ (за тях по-долу), „факти и справки“, „Забавления и игри“.

Понеже горната категоризация не дава достатъчно информация, ще приведа с малки съкращения отделните форуми (или „рубрики“, както някои се опитват да ги назоват в България) в категорията „Групи“ (поемете дъх!): риби и аквариуми; изобразително изкуство; автомобили; астрономия; нумизматика, филателия и колекционерство; комикси; битова електроника; кулинария; приложни занаяти; инвалиди; храни и вина; градинарство; генеалогия; здраве и поддържане на физическа форма; секс; литература; военна тематика; моделиране; музика; природа; домашни животни; фотография; религия; научна фантастика; шоу-бизнес.

В основата на книгата е заложен фактът, че освен големите мрежи или интерактивните („он-лайн“) системи, съществува необозримо количество от така наречените BBS (Bulletin Board Systems, за които неотдавна се опитаха да предложат неприемливо дословния превод „електронни табла за обяви“), базирани се най-често на единствен компютър и поддържани от малка групичка ентузиастаи или най-често от едно лице, носещо внушителната титла „системен оператор“. Тези BBS предоставят по правило безплатна среда за общуване и на Запад в тях са изживели компютърния си пубертет много деца. В по-голямата си част те са напълно почтени в намеренията си и освен че подпомагат разпространяването на програми за свободна употреба, дават отговори на технически проблеми и внасят малкия си принос за сдружаването на компютърните потребители по света. Има обаче и една немалка част, която създава впечатлението, че си е поставила съвсем други цели. Без

много обяснения, ще ви предложи превод на коментарите към заглавията на някои файлове, включени в рубриката „Анархия“ на един американски BBS (цитирам по електронната книга на Брус Стърлинг „The Hacker Crack-down. Law and Disorder ~on the El~eckronic Frontier“ („Разгромът на хакерите. Закон и безпорядък на електронната граница“): „Наръчник на анархиста“, „Играчките на анархиста“, „Антимодемни оръжия“, „Как да си направим атомна бомба“, „Как се правят бомби“, „Нещата, които правят БУМ“, „Хлорната бомба“, „Електронният терор“, „Експлозивни. Първа, част“, „Кражбите — колко лесно“, „Бомба във фенерче“, „Експлозивни с домашни средства“, „Техника на взлома“, „Бомби в писма“, „Как се отварят ключалки“, „Ключалки на куфарчета“, „Напалм у дома“, „Забавления с нитроглицерин“, „Бомба в парче тръба“, „Формули с калиеви съединения“, „Тактика на отмъщението“, „Ракети за забавление“, „Как се контрабандира“.

За интересуващите се от българските BBS ще кажа, че повече информация за техните телефони, работно време и параметри на обмен може да се намери в списание „PC & MAC World“.

ЗА ПРЕВОДА

Дължа някои обяснения и оправдания пред онези, които естествено ще намерят купища недостатъци.

Лице в лице е първата изцяло преведена и публикувана художествена книга на компютърна тема в България. Този жанр ще става все по-популярен и това е напълно естествено като се има предвид широкото разпространение на компютрите. Засега обаче, изключвайки всичко свързано с роботите, произведенията на тази тема не са чак толкова много. Тук влиза „киберпънка“ с основен представител Уилям Гибсън и двата му забележителни романа „Neuromancer“ (за който знам, че е преведен, но не може да намери издател) и своеобразното му продължение „Count Zero“. В тях широко се експлоатира т. нар. Виртуална реалност и те са истинско изпитание за който и да е преводач. Те също са трилъри, но фантастични, и следователно попадат в малко по-различна категория. Не е възможно да пропусна и великолепия документален отчет на Клиф Стол „Cuckoo's Egg“, в които той описва как след дългогодишни преследвания из мрежите разкрива компютърен престъпник, опитал се да открадне военна информация от САЩ. Ще спомена и не така известния роман „No Admission“ на Робърт Уиндър, в който с доста технически подробности се разказва за компютърна злоупотреба, довела до открадването на милиони долари от нюйоркския финансов пазар. Накрая, но съвсем не на последно място, отново ще спомена вече цитираната книга на Брус Стърлинг (който между впрочем също е един от авторите на киберпънк произведения), която се чете със затаен дъх.

Който и да преведе някоя от тези книги, ще има недоволни. Всъщност ще има повече недоволни, отколкото доволни, защото всички, които разбират нещо от компютри, ще търсят и сигурно ще намерят по-удачни варианти на преводаческите решения.

В какво е проблемът?

Първо, написаната на английски книга, предназначена за средно интелигентния английски говорящ читател, макар и натъпкана с

английска компютърна терминология, му е интуитивно понятна най-малкото заради трикратно използваната по-горе дума.

Второ, нашият бит не е така наситен с компютри, че да обуслови една естествено възникнала компютърна грамотност, която би предполагала и ежедневното използване на малко по-друг език — ако не същия, поне близък до този в такива книги.

И трето, в нашия език напълно отсъства такова нещо като български компютърен жаргон. Това е вярно даже при чисто техническата терминология: не е възможно вместо „интерфейс“ да се преведе „съчленение“ (както бе предложил някой — нека не споменаваме имена — преди години), не мога да напиша „дай ми гъвкавия запомнящ магнитен диск“, вместо „я подай дискетата“, не виждам с какво мога да заместя „компилятор“ (сигурно с „транслатор“), не съм убеден, че някой използва „печатащо устройство“ за „принтер“, нямам представа какво да кажа вместо BIOS (Basic Input Output System), затруднява ме споменатият BBS, убеден съм, че не бива да превеждам „модем“, „скенер“, а и защо да го правя, след като вече сме се примирили с такива невъзможни за отхвърляне чуждици като „байт“ и „файл“. Дори широко навлезлият в бита ни компакт-диск предлага проблеми: музикалният компакт-диск на английски е просто CD, ако на него има записани програми, му казват CD-ROM, и най-сетне устройството, в което дискът се слага за възпроизвеждане, е известно като CD-player. Е, не върви да напишеш „Той сложи програмен компакт-диск в устройството за възпроизвеждане“, след като на английски фразата е много по-стегната.

Какво тогава да се прави с истинския жаргон, в който се използват думи като freaker (на всичко отгоре и phreaker), hacker, cracker, lamer, twerp, wannabe, codez още много други, някои обяснени по неизползваем за превод начин в периодически актуализирания речник JARGON.TXT (използвах неговата изкопирана от „Интернет“ версия 3.0.0 от 1993 година), и други, отсъстващи от всякакви справочни издания? Да, мога да сменя lamer с далеч по-неизразителното „некадърник“, но не виждам какво да направя с останалите. Принудих се да оставя странно звучащото дори за хора, свикнали да не се запъват от „хардуер“ и „софтуер“, словосъчетание „мийтуер“ (meatwear) (виж

в книгата), което сигурно ще подразни мнозина, но ще бъде ясно за всяка американска бабичка.

Искам да помоля евентуалните си критици, преди да дават съвети, първо да помнят, че жаргон се превежда с жаргон, защото иначе книгата става друга (това не е като да заобиколиш fuck с изтърканото „майната му“ или възклицанието Shit с „Дявол да го вземе!“).

Ще завърша като кажа, че се съгласих да преведа тази книга, първо, защото много ми хареса в оригинал, второ, защото представлява едно чудесно предизвикателство за преводача и трето, защото се надявам тя да проправи пътя (може би благодарение и на многото ми бележки под линия) и за други такива.

Дано само да са толкова хубави като Лице в лице.

Иван Златарски

* * *

Беше заспала дълбоко, когато неканеният гост тихо проникна в мъртвите часове между полунощ и зоранта.

Жената живееше сама. На метър и половина от мястото, където спеше, се намираше малка ниша, която използваше като офис, макар персоналният компютър и лазерният принтер да заемаха по-голямата част от бюрото.

Откъм компютъра се долавяше специфичният звук на бързото въртене на плочите, запечатани в твърдия диск, към който се наслаждаваше лекото бръмчене на малкия охлаждащ вентилатор.

Съединителен кабел свързваше модема^[1] на компютъра с телефонната розетка. Точно тук проникна натрапникът.

В 2:00 след полунощ телефонно повикване осъществи безшумна връзка с компютъра. Жената така и не усети нищо. Не че се бе случило кой знае какво: една малка червена лампичка, индицираща обръщение към твърдия диск, примигна няколко пъти и се чу приглушено изщракване.

Някой използваше компютъра. Някой — на много мили от това място — се бе пресегнал като с ръка и бе поел контрол над него.

Жената продължаваше да спи.

Още преди време тя бе приела присърце идеята, заложена в компютъра. Не се бе и опитвала да си обясни чудото, което той представляваше. Беше открила за себе си, че може да го използва за много задачи: водене на кореспонденция, анализ на диетата, контрол на разходите, изплащане на сметките.

А между другото му бе поверила и някои от най-съкровениите си тайни, някои най-интимни подробности от живота си. Бяха съхранени на твърдия диск и тя вярваше, че са защитени от чужд поглед.

Тайнственият гост се захвана за работа именно от това място. Прегледа набързо справочника на диска и започна да копира избрани файлове. Образно казано, лакомо започна да поглъща тайните ѝ.

Дискът леко бръмчеше и едва чуто прещракваше.

След около петнайсет минути всичко стихна. Връзката беше прекъсната.

Жената спеше, без да знае, че е изнасилена... В най-истинския смисъл на думата.

(Защото не е знаела за предпазващото аспиринче, което се стиска с колене. Виктор от <http://bezmonitor.com> :-))

[1] Устройство за връзка между компютър и телефонна линия — Б. пр. ↑

ПРОЛОГ

„СНОУФЛЕЙК“ 24–25 МАРТ

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Животът ви е в опасност. Докато четете този текст, вие сте в обсега на действие на един убиец. Зад вас стои изправена смъртта — мълчалива и невидима. Всеки миг може да почувствате ледения ѝ дъх на тила си, когато тя се наведе да ви потупа по рамото...

В най-близко бъдеще някой от четящите това съобщение ще умре от ръката ми — гротескно и ужасно (това може да си ти!).

Казвате си: Невъзможно. Не, това не се отнася до мен!

Защото смятате, че сте неизвестни и незабележими. Чувствате буфера на разстоянието между вас и мен — автора на това съобщение. Намирате спокойствие в собствената си анонимност.

Няма такъв буфер. Фактът, че този текст ви е намерил, е доказателство, че където и да се намирате, там мога да стигна и аз.

А анонимността... тя повече не съществува.

Отказахме се от нея в името на удобството — пожертвахме я на олтара на Негово Величество Електрона. Дигитализираните^[1] подробности на вашето съществуване са предоставени за общ достъп и всеки, притежаващ минимум интелект и опит, може да ги извлече. Вие сте разголени.

Отворени сте за мен като курва, завързана с белезници за четирите крака на легло. Ще проникна във вас, когато ми се прииска. Внимателно и без да бързам ще ви разрежа, ще ви изследвам и ще ви разчленя. Вие сте оставени на милостта ми.

Вие сте ми ИЗВЕСТНИ.

Знанието е власт.

Властта е моя.

Не можете да се скриете.

Е, как ще реагирате на това?

* * *

Така, в 7:48 една петъчна вечер през последната седмица на март, се бе обявил убиецът. Беше прехвърлил текста на посланието си в раздела за общ достъп на „Вербум“.

„Вербум“ бе една от хилядите налични системи за обмен на информация, достъпни за собствениците на компютри. Някой от съществуващите, като например гигантите „Компусърв“^[2] или „Продиджи“, представляваха огромни пазари на разнообразна информация и обслужваха милиони клиенти, готови да заплатят за нея.

Но самата „Вербум“ бе много далеч от тези мащаби. Тя не бе нищо повече от една най-обикновена система за безплатни услуги, спонсорирана от фондация за социални изследвания със седалище в Сан Франциско, която на свой ред дължеше съществуването си на щедростта на неформално сдружение на създатели на софтуер и други лица, дължащи просперитета си на компютрите и електронната революция. Въпреки привидната си незначителност, „Вербум“ бе популярно място за среща на ценителите. Потребителите, които я предпочитаха, бяха предимно добре образовани, най-малкото материално обезпечени и по правило под петдесетте. Почти всички бяха фанатици на електронното бъдеще и споделяха общата увереност, че мястото им в това бъдеще е запазено. Именно последното бе онова, което ги отличаваше от останалото човечество.

Погледната откъм чисто физическата страна на нещата, „Вербум“ се намирал в офиса на фондацията в квартала на Сан Франциско Саутъф маркет и представляваше лавица компютри, свързани към магистрален сноп от 84 телефонни линии. Над половината от абонатите на „Вербум“ бяха местни жители и за тях въпросната услуга се свеждаше до едно най-обикновено позвъняване на градски номер. В известен смисъл обаче системи, подобни на „Вербум“, обезсмисляха географския принцип. Защото за всеки, който притежава компютър и модем, интерактивната мрежа се намира веднага след телефонната розетка.

Всяка седмица „Вербум“ регистрирал по 8000 включвания към нея — индивидуални свързвания чрез откритите телефонни линии. Потребителите се срещали един с друг в електронните салони на

„Вербум“, разговаряха, спореха, обсъждаха, изказваха предположения и дори флиртуваха посредством компютърните си клавиатури. Съобщенията, изпращани до раздела за общ достъп или до което и да било друго място в системата, не се преглеждаха и още по-малко се цензурираха. „Вербум“ бе замислена и съществуваше като една наистина отворена среда за общуване. Единствената явна забрана се отнасяше до обмена на материали, защитени с авторско право, и съображенията за това бяха само от юридически характер.

Макар почти всички интерактивни системи да позволяваха използването на неофициални идентификатори, повечето от тях изискваха от потребителите да се регистрират с адресите и истинските си имена.

Не и „Вербум“. Наистина много потребители се бяха регистрирали с цел да получат изключителното право върху даден идентификатор, както и за да могат да ползват услугите на електронната поща, позволяваща им да изпращат и получават лични съобщения. Но даже такива вече регистрирани веднъж потребители понякога се включваха под нови имена, възприемаха нови самоличности и блуждаеха из системата като никому неизвестни пришълци.

Така че по същество „Вербум“ беше един гигантски маскен бал, на който всеки беше свободен да идва, да си отива и да се предрешва, както си поиска.

Затова „Сноуфлейк“ беше напълно анонимен.

„Вербум“ беше записала единствено, че обаждането му е продължило по-малко от две минути — време, напълно достатъчно за включване в системата и изпращане на посланието.

„Сноуфлейк“ можеше да се намира където и да е.

„Сноуфлейк“ можеше да бъде който и да е.

* * *

Разделът за съобщения на „Вербум“ бе най-привлекателната ѝ особеност. На пръв поглед посланието на „Сноуфлейк“ наподобяваше множеството други налудничави съобщения, които често се появяваха там, така че не предизвика особено безпокойство.

Петима различни потребители реагираха на него практически веднага след постъпването му. Макар отговорите да бяха адресирани до „Сноуфлейк“, те бяха изпратени в общия раздел за съобщения, така че бяха достъпни за всички.

До: „Сноуфлейк“

От: „Джойбой“

Искам да се уверя: ти възнамеряваш да убиеш някого и съобщаваш на света намерението си предварително, така ли?

Май наистина е така. Добре, позволявам си малко литературна критика. Казваш „... Зад вас стои изправена смъртта мълчалива и невидима...“ Не е ли малко пресилено? Впрочем интересно име. Почти си улучил. Защо не се откажеш от първата сричка? „Флейк“^[3] би било идеално.

До: „Сноуфлейк“

От: „ДийТийДюд“

Ти си известен. Ти си разкрит. Като ЗАДНИК!!!

До: „Сноуфлейк“

От: „Чаз“

Ти си типичен случай на аморален боклук, който замърсява тази иначе почитена институция!

Предлагам да се създаде специален комитет, който да предложи метод, позволяващ подобни материали да бъдат цензурирани, преди да попаднат на място, където да станат достояние на благопристойната публика.

Честно казано, признавам, че съм впечатлен от образа на разголената курва. Стига да ѝ е стъпено на врата. И да ѝ го вкарват, без да бързат. Да, това определено ме възбужда.

До: „Сноуфлейк“ и „Чаз“

От: „Порша“

Искам да напомня и на двама ви, че днешните нерези утре стават на котлети.

До: „Сноуфлейк“

От: „Аватар“

Любопитно съобщение. Повдигаш някои много интересни въпроси относно правото на анонимност. Ние наистина сме уязвими и аз съм уверен, че някога, някъде, някой ще се възползва от нашата уязвимост точно по начина, който си описал. Дали това ще си ти...

много се съмнявам. Че си силен в приказките, разбрахме. Дали обаче си способен на нещо?

Осъдителният тон на повечето отговори не беше нещо необикновено. Сериозните абонати на „Вербум“ не бяха склонни да толерират детинщини. Ако си позволим да използваме жаргона на мрежата, „Сноуфлейк“ беше изпепелен.

„Сноуфлейк“ се включи към „Вербум“ за втори път в 5:48 на следващата сутрин. Той веднага се насочи към рубриката за общи съобщения и прегледа всичко, постъпило на негово име.

Няколко минути по-късно прехвърли второто си послание:

До: „Осъдителите“

От „Сноуфлейк“

Позволете ми да ви отговоря.

„ДийТийДюд“: Сарказмът ти е като кинжал в сърцето ми. Ще трябва да ти отговоря със същото.

„Порша“: Когато те порази сатъра, спомни си, че ти предложи метафората с кланицата.

„Чаз“: Голяма шега. Такава, за която си струва да умреш.

„Джойбой“: „Пресилено“, казваш? Само почакай... ти още нищо не си видял.

„Аватар“: Приемам това предизвикателство по приятелски. Ще ти дам възможност да оцениш сам усилията ми. Вярвам, че няма да се разочароваш. Внимателно обмисленият ти отговор бе доста освежаващ. За нещастие той не ти гарантира имунитет. Предупреждавам те, че си белязан, както останалите.

„Сноуфлейк“ не се изключи веднага. Остана да наблюдава активността в рубриката за общи съобщения. Благодарение на малкото потребители в този ранен час, мощният компютър на „Вербум“ — модел „Sun Sparcserver 1000“ — имаше възможност да опреснява съобщенията в рубриката за общ достъп практически моментално. Така че „Сноуфлейк“ и „Зиги“ подхванаха особен диалог:

До: „Зиги“

От: „Сноуфлейк“

Това не е шега.

До: „Сноуфлейк“

От: „Зиги“

Да поговорим тогава. Във форума?

Зиги имаше предвид една от най-популярните услуги на „Вербум“. Във „форума“ те можеха да разговарят в реално време. Това означаваше, че всяко натискане на клавиш от единия щеше да се появява на екрана на другия без забавяне.

Възможно бе някой от останалите абонати на системата да наблюдава развитието на диалога и да вмъква собствените си коментари. Всъщност „Вербум“ просто предоставяше електронна конферентна зала за дискусията между „Зиги“ и „Сноуфлейк“, оставяйки вратата откритата за другите.

До: „Зиги“

От: „Сноуфлейк“

Самостоятелен канал.

Това също беше директна линия, но достъпна само за двамата. Никой друг не би могъл да ги подслушва. На практика „Сноуфлейк“ предлагаше да влязат в залата, но да заключат вратата зад себе си.

До: „Сноуфлейк“

От „Зиги“

Защо самостоятелен?

До: „Зиги“

От: „Сноуфлейк“

Да кажем, че съм от свенливите.

Зиги запази мълчание близо три минути.

До: „Зиги“

От: „Сноуфлейк“

Там ли си още?

До: „Сноуфлейк“

От: „Зиги“

Окей, самостоятелен канал.

Двамата поотделно излязоха от рубриката за общи съобщения и поискаха частна връзка, която автоматично им бе предоставена.

От електронна гледна точка „Зиги“ и „Сноуфлейк“ сега се срещаха на четири очи.

Сноуфлейк> Ти си жена.

Зиги> Моят пол е без значение.

Сноуфлейк> Един мъж би отрекъл. Да, ти определено си жена. Още повече, че проявяваш женска уклончивост, женска неохотност да се обвържеш с нещо конкретно. Женска предпазливост. Това е добре.

Зиги> Защо?

Сноуфлейк> Предпазливостта в случая е съвсем уместна. Светът навън е жесток и студен. Между впрочем, това се отнася и до света тук. Особено след като взех решение да утвърдя себе си.

Зиги> Моля те, престани! Това не е забавно за никого.

Сноуфлейк> Повтарям: това не е шега. Но ти, разбира се, не ми вярваш.

Зиги> Преструвам се, че не ти вярвам. Наистина ли искаш да говорим на тази тема?

Сноуфлейк> Мисля, че е интересна.

Зиги> Защо би искал да убиеш някого?

Сноуфлейк> За да подчертая онова, което имам да кажа. Да покажа, че то може да бъде сторено. Освен това, в тази система се регистрират много умни хора. Те особено ме интересуват.

Зиги> Мразиш умните хора?

Сноуфлейк> Съвсем не... те ме забавляват. Предполагат, че са защитени отвсякъде.

Зиги> Но ти също си умен, така ли?

Сноуфлейк> „Умен“ е дума, която е недостатъчна, за да ме опише точно.

Зиги> Аа, ти си нещо съвсем различно. Истински гений, нали?

Сноуфлейк> Това е факт. Независимо дали ще го приемеш, или отхвърлиш.

Зиги> И как смяташ да го направиш?

Сноуфлейк> Искаш от мен да разкрия няколко големи изненади.

Зиги> „Изненади“... В множествено число?

Сноуфлейк> Не съм поставил никакви ограничения.

Зиги> Предполагам смяташ да се пресегнеш през тази система и да извършиш убийствата?

Сноуфлейк> Това е много по-близо до истината, отколкото дори можеш да предположиш. Мрежата напълно ме задоволява до момента, когато ще трябва да нанесе последния удар. Е, тогава вече ще трябва да осъществя и личен контакт за ръчната работа.

Зиги> Как би могъл да се добереш до нас? Та ние сме напълно анонимни.

Сноуфлейк> Анонимността струва нещо само докато някой още не е привлякъл вниманието на другите.

Зиги> Мисля, че нещо не те харесвам. Иска ми се да си бе стоял далеч от мрежата.

Сноуфлейк> Съжалявам, но по този въпрос вече нищо не може да се направи. Всъщност... аз бих могъл да ти кажа същото.

Зиги> Защо аз би трябвало да стоя настрана?

Сноуфлейк> Защото това място стана опасно. И защото ти би била прекалено лесна жертва.

Зиги> Само не ми казвай, че суперинтелект като тебе ще се задоволи с лесна жертва.

Сноуфлейк> Това е второто ти предупреждение. Точно с две повече, отколкото някои хора някога ще получат през живота си.

Зиги> Край на разговора!

Сноуфлейк> Това без съмнение е най-здравословният импулс, на който си се поддавала от дълго време насам. Но струва ми се, че е малко закъснял.

Зиги> И защо?

Сноуфлейк> Вече си белязана.

Младата жена, използваща идентификатора „Зиги“, прекрати връзката си със „Сноуфлейк“ по необикновен начин: тя се пресегна и изключи захранването на компютъра си.

Екранът плавно избледня. Бръмченето на компютъра секна.

Беше стояла включена стотици часове наред както във „Вербум“, така и в много други интерактивни системи. И никога преди не бе прекъсвала сесия толкова внезапно... и толкова грубо. Но „Сноуфлейк“ я бе отворил и тя бе почувствала непреодолим инстинкт да бъде колкото може по-далече от него. Щракването на ключа на захранването сякаш изключваше съществуването му в тази вселена. Или поне така й се струваше.

* * *

Малко след прекратяването на връзката със „Зиги“ „Сноуфлейк“ също се изключи от „Вербум“ и незабавно след това отново се включи, използвайки необявен номер, който системните администратори бяха запазили за технически цели. Макар подобни номера да се смятаха за

повече или по-малко тайни, човек с достатъчна настойчивост можеше да ги открие.

Когато се свърза, операционната система поиска парола. Паролите също можеха да бъдат научени от някой, който наистина би искал да ги узнае, ако проявеше известна доза хитрост.

„Сноуфлейк“ въведе седемсимволен низ и компютърът му разреши достъп.

Този път на екрана не се появиха приветствените надписи. Той се намираше отвъд всички потребителски менюта, в самото ядро на системата.

Захвана се за работа, използвайки средствата на операционната система. Целта му беше да намери всеки запис, в който фигурираше думата „Сноуфлейк“, направен през последните 14 часа.

Промяната или изтриването на системните файлове на „Вербум“ изискваше най-висши привилегии на достъп: онова, което е известно като статус на „суперпотребител“. Паролата, която „Сноуфлейк“ бе използвал, не му предоставяше подобни привилегии.

Той обаче имаше права да променя електронния етикет, с който операционната система идентифицира всяко записано в нея съобщение. Тази информация включваше датата и часа, когато съобщението бе влязло в системата.

„Сноуфлейк“ промени датата на файловете, които го интересуваха. В това число влизаха всички негови съобщения, както и всички отговори на тях. Сложи им задна дата, така че да изглеждат една седмица по-стари, отколкото бяха в действителност.

В 6:56 се изключи.

Всяка сутрин, точно в 7:00, мощният компютър на „Вербум“ изпълняваше програма по почистване на диска си.

Първата от задачите беше да се сканират отделните директории на диска за текстови файлове, създадени през последните двама и четири часа, с последващо копиране на тези файлове на магнитна лента, която техникът, поддържащ „Вербум“, щеше по-късно да прибере в сейф.

Именно тези файлове бяха една от главните причини за съществуването на „Вербум“. В известен смисъл системата бе замислена като един продължителен социален експеримент. Директорите на спонсиращата фондация вярваха, че някой ден

архивата от ленти ще даде на бъдещите изследователи на обществото една панорамна картина на компютърните ентусиасти от последното десетилетие на XX век.

Същата сутрин, докато сканираше новите съобщения, компютърът прескочи онези, на които „Сноуфлейк“ бе променил датата на създаване. Така че нито файловете с неговите собствени съобщения, нито тези с отговорите бяха архивирани на лента.

След това компютърът изпълни втората задача — по почистването. Вече беше маркирал файловете, престояли на диска му повече от една седмица. Тази сутрин в тяхното число бяха включени и тези, манипулирани от „Сноуфлейк“.

Всички маркирани файлове бяха изтрети в съответствие с разбирането на създателите на „Вербум“, че никое съобщение не трябва да остава активно в системата по-дълго от седем дни. Само няколко секунди по-късно всяко споменаване на „Сноуфлейк“ бе заличено.

* * *

„Сноуфлейк“ бе прекратил съществуването си. Но човекът, използвал този идентификатор, отново се включи в рубриката за общ достъп на „Вербум“ същата сутрин след 7:00, този път под друго име.

Той беше написал онова, което на компютърен жаргон се нарича „бот“ (от „робот“) — програма, която автоматически избираше по телефона „Вербум“ и се включваше в системата. След регистрирането действията на бота бяха напълно неотличими от тези на човек.

Задачата му бе да наблюдава дали няколко конкретни потребители ще се включат във „Вербум“. Ботът трябваше да ги проследи и да копира съобщенията им, така че „Сноуфлейк“ да ги прочете по-късно. Всъщност, ако някой от тези потребители се включеше в системата, неговите действия, каквито и да бяха те, щяха да бъдат записвани през цялото време на престоя му в съответната група.

За да не привлече нечие внимание, ботът бе програмиран да остава регистриран в системата в продължение на не повече от час, след което трябваше да се изключи. После отново щеше да се свърже,

щеше да се регистрира под ново име и щеше да поднови контролирането на системата. Ботът можеше дори да поддържа елементарен разговор, ако някой се обърнеше към него с въпрос.

Ботът позволяваше на „Сноуфлейк“ да следи „Вербум“ почти непрекъснато, дори когато му се налага да спи. Интересуваха го потребителите, регистриращи се под шест различни прозвища, които бе подал като параметър на програмата:

„Чаз“

„ДийТийДюд“

„Аватар“

„Порша“

„Джойбой“

„Зиги“

* * *

Роберта Хъджинс взе такси на спирка „Трансбей“. Шофьорът беше мексиканец, а може би гватемалец или салвадорец — нов в града, което стана ясно по неуверения му поглед, когато тя му каза адреса: Тесла Стрийт, недалеч от „Киърни“.

— Que? — каза той.

— Телеграф Хил — поясни тя.

Той се замисли и след няколко секунди лицето му светна. Дясната му ръка се насочи нагоре и се завъртя по спирала, имитирайки стръмните завои, докато накрая опря в покрива на колата. Да, някъде там горе.

— Точно така, сладур — окуражи го тя и той полетя напред по „Фримънт“.

Уличното движение бе относително спокойно — беше малко след седем сутринта, пиковият час тепърва предстоеше. Тази сутрин бе предприела обичайното си пътуване около два часа по-рано. Не бе казала на Елис Хойл, но знаеше, че той няма да се разсърди. Можеше дори и да не забележи — за човек като него времето не означаваше нищо.

Шофьорът се оказа не чак толкова безнадежден случай: от „Фримънт“ той зави по Фолсъм Стрийт, измина няколко преки по нея и

без да се двоуми, отби наляво по „Ембаркадеро“.

Отдясно беше заливът, видим от време на време в тесните пролуки между дългите пристани. Напред беше Койт Тауър — цилиндрична бетонна постройка, издигаща се право нагоре от зелената корона на Телеграф Хил.

Точно под кулата се намираше домът на Елис Хойл. Не можеше да го види оттук, защото бе скрит между другите сгради, осеяли нагъсто склона на хълма.

Тя насочи шофьора по „Ембаркадеро“ и после нагоре през лабиринта от стръмни и тесни улички. Сградите наистина бяха залепени една за друга, а тротоарите бяха символични.

Едно време това беше квартал на италиански рибари, които всяка сутрин слизаха от хълма до лодките си. Улиците се провираха между схлупени къщурки. Но през последните трийсетина години старите къщи бяха отстъпили мястото си на модерни блокове — ниски правоъгълни сгради, икономично оползотворяващи всеки квадратен метър от заделената им площ.

Тесла Стрийт беше притихнала. И тя беше тясна, и тя беше непрекъснато задръстена от паркирали по нея коли. Роберта успокои шофьора, че трябва да я откара на не повече от половин пряка нагоре по улицата. Точно пред тях се издигаше Койт Тауър и сякаш се опитваше да достигне небето.

Плати и слезе пред входа на дома на Елис Хойл. Оттук гледката не беше особено впечатляваща: малко бунгало с гипсова мазилка. Решетки на прозорците. Спуснати щори... както обикновено.

Роберта изрови ключа от чантичката си и отключи предната врата. Беше от масивно твърдо дърво, дебела, излъскана до блясък — великолепна врата, първият белег, че онова, което се намира зад нея, не ще да е обикновено бунгало.

Тя влезе и затвори вратата зад себе си. Беше тъмно.

Запали осветлението. Веднага зад вратата, там където човек би очаквал да се озове в дневна, се простираше широк открит вътрешен балкон, дълъг колкото къщата. Право пред него имаше панорамен прозорец.

С вечно спуснати щори. Роберта тръгна надолу по стълбището от черно желязо, започващо в единия край на балкона. Къщата беше построена върху склона на Телеграф Хил. Колкото по-надолу слизаше,

толкова по-пълно се разкриваше долният етаж и спускайки се от нивото на улицата, човек навлизаше в основната жилищна част — ако, разбира се, онова, което Елис правеше тук, би могло да се нарече живеене.

Тя вече долавяше аромата на кафе, долитащ откъм основата на стълбището. Полумракът тук беше още по-плътен. Единственият източник на осветление бе бледото сияние на екрана на компютъра, осветяващ лицето на Елис Хойл, който се взираше в него, отпуснал ръце върху клавиатурата. Беше мъж над трийсетте, чорлав и с брада на два дни. Изглеждаше като човек, прекарал поредната безсънна нощ.

Той даже не вдигна поглед към нея. Нещо на онзи екран бе приковало вниманието му. Както обикновено.

Беше се сгушил в гнездото си. Тя просто не знаеше как иначе да го нарече. В отсрещния край на стаята, точно до високия френски прозорец — там, където всеки друг би сложил един-два дивана и няколко кресла, за да може от тях да се наслаждава на гледката — Елис Хойл бе наредил във формата на подкова шест бюра. В средата на празното пространство между тях бе поставен въртящ се стол.

Бюрата не бяха празни. Бяха отрупани с компютри или по-точно три компютъра с монитори, принтер, факс-апарат, копирна машина и най-различно електронно оборудване, което тя даже не знаеше как се нарича. Плюс купища книги, ръководства, справочници, натрупани толкова високо, че образуваха три стени, заградили между себе си Хойл. Гнезденце, какво друго. От другата страна на бюрата имаше полици и пак полици, отрупани с електронна техника, видеокамери, най-различни устройства, касетофонни декове, части и компоненти за всички тези неща.

Тя запали още няколко лампи. Очите му не се откъсваха от екрана. Сигурно беше разбрал, че е дошла, но продължаваше да гледа като хипнотизиран в монитора, захапал долната си устна.

Не е от най-общителните, мислеше си тя. И то меко казано. Опитваше се да се убеди, че това би трябвало до известна степен да я облекчава в работата ѝ, защото с такъв като Елис Хойл не беше необходимо да си губи времето в празни приказки. Освен това той беше изключително умен. Човек би трябвало да се отнася към него с разбиране.

И все пак притесняваше я да бъде игнорирана по такъв начин. Два пъти седмично през последните шест месеца бе идвала тук, за да почиства къщата на този човек, да пере дрехите му, даже да му готви понякога й най-парадоксалното — бе я наела бившата му съпруга, която искаше да бъде сигурна, че е направила всичко, за да бъде животът му нормален.

Казваше си, че вече би трябвало да е свикнала със странностите му, но, от друга страна, чувстваше, че заслужава нещо повече. Влезе в кухнята, наля му чаша кафе, намери в кутията за хляб кифла с боровинково сладко и я сложи на чинийка. После сложи кафето и чинийката на поднос и го остави пред ниската купчина книги, непосредствено до лакътя му.

Пръстите му ловко скачаха по клавишите.

Готвеше се да се върне в кухнята, когато забеляза тънка светла ивица под една от завесите на прозорците. Изненада се, без сама да знае защо — толкова умиротелен беше този едва забележим проблясък в тъмната стая.

И може би именно той я подтикна да направи онова, което й се бе искало да стори още в първия ден, когато бе видяла този дом. Тя заобиколи бюрата, отиде до прозореца, сграбчи завесите и ги дръпна. Стаята експлодира от изпълнилата я дневна светлина. Роберта Хъджинс застана пред прозореца и пое с очите си гледката. Погледът й стигаше далеч през залива чак до Ист Бей. Право пред нея мостът Бей Бридж се бе опънал към Оукланд. Предните стъкла на минаващите по горната му платформа коли хвърляха отблясъци. Малък боядисан в бяло и червено ферибот пореше водите в посока към остров Алкатраз. По-наблизо се виждаха пристани, „Ембаркадеро“, а Рибарският кей беше пъстроцветен като изваден от антикварен магазин. В непосредствено съседство се виждаха прозорци на домове, апартаменти и административни сгради — толкова наблизо, че на човек му се искаше да се пресегне и да ги докосне с пръсти.

И може би за стотен път, откакто се бе запознала с него, потисна желанието си да му предложи да си разменят домовете поне за известно време. Искаше й се да му каже: „Хей, една тъмна стая по нищо не се различава от друга. Имам апартамент с три спални недалеч от Мартин Лутър Кинг Паркуей, който е тъкмо за такъв като теб. Ще

можеш да си оковеш прозорците и ще се почувстваш като мида в черупка.“

После се извърна от прозореца.

Елис Хойл най-сетне бе вдигнал поглед от екрана. Гледаше я през рамо. Изглеждаше леко развеселен. Или поне такова впечатление създаваше тънката усмивка на устните му. Този човек сигурно би бил много симпатичен, ако малко се поспретнеше..

— Здравейте, мисис Хъджинс — проговори той.

— Тъхъ — неопределено каза тя.

Влезе в кухнята и се захвана да прегледа кутиите храна, наредени върху плота. Елис Хойл получаваше зеленчуците си направо у дома. Два пъти седмично тя сготвяше по нещо и го оставяше във фризера. Той не беше придирчив — устройваше го всичко, което можеше да се събере в една чиния и да се стопли в микровълновата печка.

Тя разчисти мръсните съдове от умивалника, прибра зеленчуците и включи съдомиялната машина. После се върна в стаята.

Там отново беше тъмно. Елис Хойл пак бе дръпнал завесите и доброволно се бе лишил от гледката за милиони.

И пак се бе сгушил в гнездото си. Лицето му отново бе осветено от призрачната светлина на екрана. Тя поспря и остана заглеждана в него близо цяла минута: той пак бе вперил поглед в екрана, пръстите му танцуваха по клавишите, спираха за миг и отново се втурваха енергично по тях. Този човек изглеждаше щастлив.

„Колко различен трябва да си, за да намериш щастие в това“ — помисли си тя.

Но той беше Елис Хойл. И действително беше различен от другите. По много начини.

[1] Сведените до цифров вид за компютърна обработка. — Б. пр.

↑

[2] както наричат тази мрежа американците (англичаните биха произнесли името „Компюсърв“). — б. пр. ↑

[3] Люспа (англ.) — Б. пр. ↑

I
САЛОМЕ 17–25 АПРИЛ

1.

Трупът на масата носеше кървава червена маска. Поне така изглеждаше на пръв поглед отдалеч. Някой беше обелил кожата от челото, носа и слепоочията и после, я бе издърпал надолу по бузите, челюстта и брадичката.

Цялата кожа — от ухо до ухо и от темето до челюстта. Голата плът беше остъргана и разкъравена. Това подчертаваше застиналите в озъбена полуусмивка устни, а белите, лишени от клепачи очи изпъкваха още по-силно.

Лий Уейд стоеше няколко крачки встрани, докато помощникът на съдебномедицинския лекар нагласяше камерата точно над главата на трупа. Камерата беше монтирана в специален накрайник, свободно висящ на гъвкав кабел, спускащ се от тавана на залата за аутопсии. От накрайника излизаше навит на спирала черен проводник, който свързваше камерата с пластмасовата кутийка в лявата ръка на съдебния лекар.

Светкавицата на камерата блясваше всеки път, когато той натиснеше с палец големия черен бутон на кутийката.

Щрак, снимка на главата и раменете.

Щрак, същия кадър отблизо.

Щрак, профил отляво.

Щрак, профил отдясно.

След всяка снимка хирургът завърташе камерата под нов ъгъл. Напомняше на Уейд професионалния фотограф в магазина „Сиърс“. Действаше бързо и някак механично.

Щрак.

Хирургът до момента не беше помръднал от мястото си: само въртеше подвижната камера, натискаше бутона и методично снимаше тялото отгоре надолу. Щрак, щрак, щрак...

От същия накрайник, в който бе скрита камерата, стърчеше и микрофон. Хирургът непрекъснато диктуваше в него.

— Добре охранен, прилично развит мъж от бялата раса, към двайсет и петте. Ясно изразен *rigor mortis*^[1] в крайниците.

Масивна ливидност в дорсалната област^[2]. Кръгла прободна рана с диаметър около един сантиметър в долния край на ареолата на лявото гръдно зърно. Има съответстваща рана в горната лява част на гърба. Двете рани очевидно бяха резултат от единствено пробождање с дълъг остър инструмент, подобен на шило за лед, който бе пронизал сърцето на жертвата, влизайки откъм гърдите и излизайки през гърба.

Мъжът беше мъртъв от около дванайсет часа. Случаен бегач, излязъл да пробяга дневния си крос, го бе намерил рано сутринта към 6 часа да лежи по гръб до едно огромно евкалиптово дърво, недалеч от входа за Голдън Гейт Парк откъм 12-о авеню.

Лий Уейд захласнато наблюдаваше как помощникът избира скалпел и започва Y-образния разрез, имащ за цел да отвори тялото от гърдите до пудендума^[3]. Около четиридесет минути по-късно, точно докато изваждаше вътрешностите, помощник-хирургът посочи издатина в горния край на ректума^[4]. Той разреза тъканта и установи, че причината е прозрачен пластмасов балон, около два сантиметра в диаметър.

Приличаше — а всъщност точно това си и беше — на една от капсулите, които могат да се намерят из супермаркетите в автоматите за джунджурии, задействащи се при пускане в тях на четвърт или половин долар. Двете й половинки бяха запечатани с някаква субстанция — както се установи по-късно, цианоакрилен адхезив или казано на по-прост език — лепило „Супер-глу“.

Вътре в капсулата ясно се различаваше свито на тръбичка листче бяла хартия.

Хирургът разреза капсулата с триона за кости, извади листчето с щипци и го разви внимателно — хартията можеше да е запазила някакви отпечатыци от пръсти, макар впоследствие да се окажа, че този случай не е такъв.

Уейд вече стоеше до съдебния лекар и надничаше, за да види листчето. С шрифт „Куриер“, размер 12 пункта, на него бе напечатано:

Мийтуер версия 1^[5]

4–16

Взет: 17424 05071

Убит: 17441 05086

Лий Уейд много добре знаеше, че понякога на места, където изобщо не би трябвало да ги има, се намират действително доста

странни предмети. Парчета от неща, загубени, когато играчката се превърне в плачка. Но онова, което виждаха очите му, в никакъв случай не изглеждаше като случайно попаднало там. Инстинктът му казваше, че е сложено точно за този момент и търпеливо бе чакало да бъде открито. Като писмо в бутилка, носена от вълните.

— Това говори ли ти нещо? — попита Уейд за всеки случай хирурга.

— Абсолютно нищо.

— И на мен — призна Уейд. — Някой си играе игрички. Нямах представа как мразя тези гадости.

* * *

Пръстовите отпечатьци отговаряха на Доналд Артър Траск, последен известен адрес Честнът Стрийт, квартал Марина. Уейд паркира пред дома и видя, че това е малък блок с апартаменти на три етажа, с по четири апартамента на всеки. За разлика от повечето в Марина, той беше оцелял след земетресението през 1989-а.

На пощенската кутия за апартамент „3С“ пишеше „Д. А. ТРАСК“.

Управителят — някоя си мисис Аликзандър — живееше в „1А“. Докато се качваха по стълбището, тя каза на Уейд, че Дон Траск бил добро момче, живеел сам, никога не създавал проблеми и винаги си плащал наема навреме.

Беше възпълна възрастна жена. От кока на тила ѝ стърчаха снопчета сива коса. Уейд си помисли, че с нещо му напомня на една снимка на мисис Хрушчова, която случайно бе запомнил от детските си години.

— Имаше ли някакви приятели? — поинтересува се Уейд.

— Посетители, които са идвали повече от веднъж?

— Не съм виждала никакви приятели — каза тя.

— А момичета? Момчета?

— Никога не съм виждала никого.

— Е, хайде сега — въздъхна Уейд. — Вие сте в апартамент на първия етаж, точно между входната врата и стълбището. И се грижете

за колко... някакви си единайсет апартамента, така ли? Не ми казвайте, че не наблюдавате кой идва и си отива.

— Следя, разбира се — призна тя. — През цялото време. И точно затова знам, че Доналд нямаше никакви приятели.

Тя отключи вратата и го пусна да влезе.

Вътре беше прибрано. Мебелировката бе семпла, в по-голямата си част скандинавска, забеляза Уейд, от онзи вид, който получаващ в кашони и си сглобяваш сам. В умивалника имаше само една-две чинии, на релсата на завесата на душа висеше мокра кърпа и изобщо всичко като че ли си беше на мястото.

Нищо не подсказваше, че тук е било извършено престъпление. Това не можеше да бъде мястото, където някой е бил прободен в сърцето и след това кожата на лицето му е била одрана. Не, жертвата не беше убита тук. Уейд прекара близо час в апартамента, търсейки някакви писмени следи, които да му разкажат що за човек е бил Траск, какво е знаел и защо някой би поискал да го убие.

Не намери много. Пакет писма, подадени във Валпарайзо, Индиана, явно от родителите му. Друг пакет с подател по-голямата му сестра в Блумингтън, Индиана. Няколко унищожени чека, едно-две известия за неплатени сметки — човекът явно не беше затруднен материално. Доналд Траск притежаваше телевизор, стерео-система и компютър, поставен на покрита с дъбов фурнир специална масичка в ъгъла на дневната. Уейд се изправи за малко пред компютъра. Мониторът беше изключен, но от кутията на компютъра се разнасяше слабо бръмчене. Той включи монитора и изчака екрана бавно да просветне.

Лий Уейд, на възраст 38 години, беше представител на последното поколение американци, сблъскало се с предизвикателството на компютрите на средна възраст, а не като деца. Последното поколение, за което компютрите бяха едно сеещо смут в душите непонятно явление. „Това е като старата дилема: или изваждаш рибата, или се прощаваш с кукичката — помисли си той.

— Или разбираш проклетото нещо, или не.“

Той специално така и не го бе разбрал. Малко по-малко компютрите бяха навлезли в ежедневието на полицейската работа и дори в техния участък инсталираха няколко на бюрата. Неговият

принцип обаче беше: „Ако трябва да използваш компютър, намери някой хлапак да го направи вместо теб“.

Така че когато монитърът оживя, първото, което Уейд изпита, беше удивление. Защото виждаше летящи тостери. Цели ескадрони преминаващи напречно на екрана тостери. „Това е някаква шега — мина през ума му, — сега ще стане нещо друго.“ Но картината не се промени — беше все такава, безкрайни реещи се тостери и той не можеше да проумее как е възможно Доналд Траск или който и да било друг да седи на стола пред компютъра и да ги наблюдава.

Лий Уейд никога не бе чувал за „скрийн сейвърите“^[6]. Не знаеше, че никой не стои да наблюдава летящите тостери, и нямаше представа, че само трябва да чукне кои да е от клавишите, за да изчезнат тостерите и да види с какво се бе занимавал Доналд Траск точно преди да излезе от апартамента на път за срещата със смъртта си.

Уейд не докосна клавиатурата. Вместо това изключи монитора, после се пресегна, напипа ключа на захранването на компютъра и изключи и него.

Бръмченето секна. Настана тишина, която бе някак празна. Без да разбере, Лий Уейд бе загубил единствения си шанс да разкрие не само убийството на лишения от лице мъж на масата за аутопсии, но и още много други неща около него, които оставаха невидими и незабелязани.

[1] Вкочаняване на трупа след смъртта (лат.) — Б. пр. ↑

[2] Посиняване на плътта по гърба (мед.) — Б. пр. ↑

[3] Половите органи (лат.) — Б. пр. ↑

[4] Дебелото черво (лат.) — б. пр. ↑

[5] Алюзия за хардуер (апаратните средства при компютрите или както се казва желязото) и софтуер (програмните средства); „мийт“ (meat) на английски е месо, но в случая е презрително изопачено от humanware (човешки фактор при използването на компютрите); „Версия 1“ звучи по начина, по който се пускат различните версии на един и същи програмен продукт. — б. пр. ↑

[6] Буквално „съхраняващ екрана“ (screen saver-англ.) — анимирани изображения, които сменят статичната картина на екрана след програмируем интервал от време, през който не е докоснат

клавиш или не е поместена „мишката“ . Идеята е да се запази екранът от „прогаряне“ поради дългото задържане на един и същи образ върху него. — б. пр. [↑](#)

2.

Джейн Регалия се събуди малко след изгрев слънце, облече се и слезе от койката. Бунгалото се намираше в живописната околия Мендосино, Калифорния. Отиде до кухненския плот — цялото бунгало представляваше една доста голяма стая, а койката беше закрепена високо на едната стена, образувайки ниша, където тя бе подредила малък офис.

Беше малко над четиридесетте — слаба, но нямаше да измършавее. Винаги бе изглеждала млада за възрастта си, но вече не бе сигурна дали това продължава да е вярно. Последните четири месеца се бяха развили отвратително, всъщност направо бяха най-лошите в живота ѝ. Всичко бе започнало в Коледната нощ, когато съпругът ѝ не само я бе информирал, че има 26 годишна приятелка, но и още, че смята да се разведе с нея, за да започне нов живот.

Тя сложи чайника на колелото на газовия котлон и разтвори дървените щори на прозореца над умивалника.

Видимостта навън беше не повече от метър. Както всяка сутрин тук и нагоре по хълмовете на Северното крайбрежие, беше се спуснала гъста мъгла, носеща със себе си студ, проникващ чак до мозъка на костите.

Излезе навън, където имаше складирани дърва за огрев — дъбови цепеници, старателно подредени отзад на две купчинки. Самото бунгало се намираше в усамотение, по средата на залесения склон на каньона, на около миля от Тихия океан и на стотина мили северно по крайбрежието от Сан Франциско. Издигаше се в центъра на малка полянка, заобиколена от високи дървета. Бризът постоянно носеше откъм морето мириса на морска сол, земна влага и сладкия аромат на зеленина. Най-чистият въздух, който бе помирисвала.

Дори в комбинацията с мъгла и хлад, въздухът беше направо превъзходен. Тя разполагаше точно с онова, от което имаше нужда: място, където да остане сама, да помисли, да анализира различни епизоди от живота си и да реши кои от тях би искала да промени... и кои да забрави завинаги.

Донесе наръч дърва, сложи няколко върху въглените в каменната камина и нахвърля подпалки. След малко пламъчетата започнаха да облизват цепениците.

После се отправи към нишата, където беше нейният офис, и седна пред компютъра.

Той още работеше. Специална програма ѝ позволяваше да го използва и за телефонен секретар, така че рядко го изключваше.

Няколко секунди по-късно модемът изтананика^[1] номера, който бе избрала. Чу сигнала за позвъняване и миг по-късно се свърза.

Електронната система за обмен „Вербум“.

Тя се регистрира и веднага провери електронната си поща^[2], както имаше навика да прави винаги след ставане и по няколко пъти на ден. Живееше икономично, но си позволяваше малкото удоволствие, свързано с тези междуградски позвънявания. Компютърът беше връзката ѝ със света. А и много скоро бе установила, че общуването с електронна поща е пристрастяващо.

Броячът на пощенската ѝ кутия показваше, че през изтеклата нощ е получила две нови съобщения.

Първото бе от съпруга ѝ. Тя отвори файла.

Мила Джейн,

Снощи не можах да заспя, а и днес не е по-различно. Душата ми е в смут. Обладан съм от съмнения и чувство за вина. Стотици пъти исках да ти се обадя. И щях да го направя, ако не ми беше забранила. Това ограничение ми се струва напълно излишно. Естествено аз разбирам и уважавам желанието ти за спокойствие и време. Не бих искал да нарушавам усамотението, на което държиш и което напълно си заслужила. И все пак... мисля, че един телефонен разговор по никакъв начин не би могъл да застраши никой от нас. Честно да ти кажа, ненавиждам този начин на общуване. Той е толкова безличен. Половината от времето прекарвам в поправяне на печатните си грешки. Чувствам се като че ли първо разговарям с някоя тъпа машина, после изстрелвам изтръгнатото от сърцето ми излияние в ефира, без дори да знам дали си го получила. Позволи ми поне да ти напиша истинско писмо! Добре ли си? Често си мисля за теб и се мъча да си представя живота ти сред природата. Там горе сигурно е прекрасно. Нека бъда напълно откровен и споделя с теб причината за безпокойството ми. Имаш ли някого? Знам, че не ми е работа, но не

мога да изтръгна това подозрение от главата си. Живеем в Мендосино вече от години. Бих могъл да дойда с колата там този уикенд и да отседна в някой мотел, а? Твой любящ те съпруг, Албърт

Тя веднага започна да редактира отговора си в прозореца на програмата за работа с електронна поща:

Албърт,

Определено бих искала да бе изпитал някои съмнения и да бе почувствал известна вина, преди да опустошиш живота ми. Не искам да чувам гласа ти. Не желая да виждам почерка ти. Ако посмееш да се появиш тук, ще ме загубиш завинаги. Това място е моето място. Тук намерих спокойствие и ако ти го развалиш с физическото си присъствие, ще си спечелиш вечната ми омраза.

Намекът да ти се отчитам за поведението си тук е оскърбителен. Но просто за да бъде ясно, ще те известя, че не се „виждам“ с никого. Това е вярно и в буквалния смисъл на думата. Бунгалото е доста изолирано. Тук съм напълно сама и никой не ме познава. Изобщо не се виждам с хора, докато не сляза в Пойнт Арина^[3] за храна и за да проверя пощенската си кутия.

Получавам съобщенията ти. Намирам този начин на комуникация за крайно удобен. Мен поне напълно ме устройва. А ти би следвало да си ми благодарен, че насила те долякох в края на двайсети век. „Албърт този път наистина звучи по друг начин — помисли си тя. — Загрижен и неестествено мил.“ Съмнения и вина? И изведнъж се сети. Беше само предположение, но тя чувстваше, че е права: Албърт беше изоставен. Добави един последен ред: Не се безпокой, разбирам всяка твоя дума. После се върна към указателя на съобщенията. Маркерът се бе преместил върху второто от двете новополучени писма. Тя хвърли поглед на изпращача, времето на изпращане и темата: stoma@verbum.org 03:26 Изненада!^[4]

Името не ѝ говореше нищо. „Стома“... не, сигурно би го запомнила.

Тя премести курсора на мишката^[5] върху надписа и щракна с бутона, за да отвори съобщението. То казваше:

Следи това място. Няма да повярваш какво следва...

Тя остана да гледа думите няколко секунди. Първо си помисли, че става дума за някаква реклама — интерактивният маркетинг беше станал нещо обикновено.

Но съобщението някак не звучеше като рекламен текст.

В тона му имаше нещо неопределено заплашително или дори угнетяващо.

Още веднъж се запита беше ли срещала този „Стома“. Може би си бяха разменяли веднъж съобщения и това пред очите ѝ сега бе само опит за нескопосана шега.

Не, наистина не познаваше никакъв „Стома“.

Сигурно бе грешка, това не можеше да има нищо общо с нея.

[1] В САЩ номеронабирането е тонално и на всяка цифра съответства тон с определена височина (у нас е импулсно и отделните цифри се кодират с различен брой импулси) — б. пр. ↑

[2] Съвкупност от програмни средства, позволяващи на абонатите на различни мрежи да си изпращат съобщения, без да се занимават с начина, по който те ще стигнат до адресанта — б. пр. ↑

[3] Малко градче на Западната крайбрежна магистрала — б. пр. ↑

[4] stoma@verbum.org е т. н. „адрес за електронна поща“. Той се състои от потребителско име, следвано от символа @ и мрежов адрес, който на свой ред съдържа името на системата и идентификатор за типа на организацията: в случая системата е „Вербум“, а съкращението „org“ е запазено за частни организации, които не подлежат на по-конкретна класификация (като например „edu“ — за образователни институции, „mil“ — за военни, „gov“ — за правителствени и т. н.) — б. пр. ↑

[5] Устройство за бързо и лесно позициониране върху екрана на монитора; нарича се „мишка“ заради овалната си форма и дългия свързващ кабел (подобен на опашка) — б. пр. ↑

3.

Монтажистът на Кейт Лейвин — младеж на име Терънс — се отказа към пет сутринта. Без да каже нито дума, той отиде в ъгъла на кабината за монтаж, сви се на кълбо на пода и моментално заспа.

Кейт зае мястото му на пулта и се захвана за работа. Продължи близо два часа: извикваше епизоди от цифровата памет на компютъризирания монтажен пулт „Ейвид“, разглеждаше ги, възпроизвеждаше ги отново и отново, понякога кадър по кадър — материалът представляваше филм за полета на балони с нагорещен въздух над Ню Мексико.

В 7:23 тя избута назад стола си. Очите ѝ сълзяха. Осъзна, че не е излизала от кабината близо двацет и един часа.

После пресметна, че ѝ остават само два часа и трийсет и седем минути до срока, в който трябваше да предаде първата версия.

Изправи се, протегна се и излезе от кабината. Озова се в застлан с мокет коридор. От едната му страна се виждаха врати за още две малки кабинки, идентични с тази, която току-що бе напуснала. От другата страна имаше огромен прозорец към централната апаратурна: дузини монитори, няколко лентови видеодека, аудио миксери и мишпултове.

Отправи се по коридора, мина през масивната врата в края му и влезе в потънало в полумрак Тв-студио с размерите на гимнастическа зала. Тук бяха струпани още монитори и телевизори, подредени на лавици по стените и на подвижни колички. Кейт прекоси студиото, прекривайки кабели и жици, мина покрай няколкото студийни камери и се насочи към двойната врата в дъното.

Крилата ѝ се разтваряха навън. Тя ги бутна и излезе в утринта. Соусалито, Калифорния, седми кей, откъм страната на залива.

Въздухът беше влажен, а паважът на паркинга, където стоеше, бе мокър. По небето се носеха ниски облаци и постепенно се разкъсваха. Право пред нея бе естуарът, отвъд който надничаше зелената гърбица на остров Ейнджъл, а още по-нататък се виждаше назъбеният от

сгради хоризонт на Сан Франциско, проснал синьо-сивкавата си снага през залива.

Кейт Лейвин стоеше и поемаше с пълни гърди прохладния въздух. Той я освежаваше, връщаше ѝ чувството за място и време.

Беше малка, гъвкава жена на трийсет и три, в джинси и най-обикновена бяла тениска, затъкнала пейджър^[1] в колана си. Косата ѝ бе къса и подредена. Лицето ѝ бе много симпатично, но от онзи тип, който хората не забелязват от пръв поглед. Всъщност повечето ѝ познати биваха незабавно привлечени от очите ѝ — бързи, неспокойни и интелигентни.

В паркинга влезе кола. Шофьорът бе на възрастта на Кейт. Той паркира и се отправи към входа на сградата на студиото — човек на път за работа. Пътеката минаваше само на метър от мястото, където стоеше Кейт Лейвин. Мъжът мина покрай нея, тихо я поздрави и кимна почтително. Направи го по начина, по който служител поздравява шефа си.

Защото тя притежаваше това място. Беше нейна собственост: земята, ниската приземна сграда, всичко, което беше в нея, дори надписа на входа — „К. Л. медия“. Студийното оборудване, средствата за провеждане на телеконференции, сателитните връзки. Всичко необходимо за монтаж и следснимачна обработка на филмови и видеообекти.

Елис Хойл не се бе поскъпил за нищо.

Всичко бе започнало около една година след като се бяха оженили. Елис плуваше в парите от роялти^[2] на своите програми с търговско предназначение: графичен редактор и система за управление на бази данни, от които се бяха продали стотици хиляди копия. Тя искаше да прави документални филми. Така Елис се заинтригува от техническите аспекти на проблема.

А той беше човек, който не можеше да устои на съблазънта да притежава всякакви електронни устройства.

Когато най-сетне приключи с покупките, те имаха видеостудио на нивото на най-добрите по западното крайбрежие. Бяха в бизнеса. Разведоха се четири години по-късно. Идеята тръгна от нея, но Елис не направи нищо, за да попречи на неизбежното да се случи. Макар във видеостудиото да бяха инвестирани повече от половината им средства,

Елис ѝ го предложи в замяна на издръжка. Беше направил раздялата лесна, доста по-лесна, отколкото би могла да бъде.

Понякога се питаше защо бе постъпил така. Може би това беше жест от любов, опит да запазят поне приятелството помежду си. А може би студиото му бе омръзнало — нещо, което в крайна сметка се случваше с всичките му играчки.

Каквито и да бяха причините, тя си бе отишла заедно със студиото. Беше назначила мениджър, който да решава ежедневните проблеми, защото Кейт държеше да прави филми: в това намираше удовлетворение, това бе най-голямото ѝ удоволствие. Но всички много добре знаеха кой е собственикът. И тя бе онзи, който реално управляваше.

Това ѝ харесваше. Беше добра в този род дейност.

Обърна се и се върна в сградата. Изми лицето си в тоалетната, избърса се и се върна в монтажната.

Терънс не беше помръднал от мястото си в ъгъла. Часовникът на стената показваше 7:34, а кафето ѝ вече беше изстинало.

Текущата ѝ поръчка бе 51 минутен документален филм, възложен ѝ от една от кабелните мрежи. Беше обещала тази сутрин до 10:00 да им изпрати по сателита първия вариант, за да даде възможност на клиента си да добие представа за какво е дал парите си. Срокът не бе твърдо уговорен, но тя не обичаше да просрочва никакви ангажименти, а при тарифа \$1400 на час не би искала да прахосва времето за сателитната връзка.

Филмът практически бе готов с изключение на фрагмент от три и половина минути, с които трябваше да свърши първата му част. Ставаше дума за ключов момент, който щеше да послужи за преход към втората част на филма. Тя искаше това да бъде лиричен откъс, с подходящ музикален съпровод, който да разкрие изящството и красотата на балоните.

Беше се спряла на втора част от Моцартовата Симфония номер 35, която подобно на балоните излъчваше някаква величествена своенравност. И бе решила да използва именно тук няколко от най-ефектните си кадри на балоните, носещи се над пустинната местност около Албъкърки.

Но хармоничното сливане на красива музика и красиви кадри не бе толкова лесно. Епизодите трябваше не само да съответстват на

темпото на музиката, но и някак да хармонират с променливото настроение, което тя създаваше.

Започваше да се убеждава, че това е ключовият момент в целия филм. Така че всичко в него трябваше да бъде перфектно.

До средата на 80-те години би било невъзможно да свърши очакващата я работа за оставащите два часа. Документалните филми се монтираха на монтажни маси модел „Стийнбек“. Монтажните зали бяха окичени със стотиците спирали на провиснали по стените им парчета ленти, на отделни фотоси, очакващи някой да ги прегледа, за да бъдат в буквалния смисъл на думата изрязани и залепени на работния рулон.

Електронният монтаж — станал възможен благодарение на изобретения като „Ейвид“, скенерите на „Ренк Зирокс“ и едитроида на Джордж Лукас — бяха променили коренно нещата. Запечатаните върху филмови негативи образи биваха дигитализирани и записвани на твърдите дискове на компютри, където всеки кадър получаваше уникален идентификатор. Монтажистът вече седеше пред клавиатура и с нейна помощ извикваше кадри, откъси и фрагменти, редактираше ги както намереше за добре и монтираше от тях епизоди, при това в няколко различни версии.

Монтажната система „Ейвид“ се базирала на компютър „Епъл Макинтош“. Компютърът бе достатъчен за цялата механична работа по монтажа, но никаква машина не бе способна на артистичен импулс. Това поне си оставаше задача на човека, в основата на която стояха неговият интелект, интуиция и емоции.

И човешката енергия.

Кейт Лейвин отново седна пред клавиатурата и се опита да преодолее умората си. Концентрирай се върху работата, отхвърли настрани всичко останало, фокусирай се. Толкова често бе правила това. Няколко минути по-късно го правеше за пореден път.

Работата ѝ спореше. Беше потънала изцяло в нея, в кадри и в музика. Беше забравила за умората и бе загубила представа за времето. И тогава стигна до последния кадър: дългата антена на един-единствен балон, постепенно спускащ се зад огромно песъчливо плато. Камерата плавно изтегляше назад, за да разкрие гледката на още петнайсет-двайсет балона, носещи се над пейзажа, докато цигулките постепенно се засилиха в кресчендо и плавно заглъхнаха.

Погледна часовника си — 9:37.

Въведе команда, облегна се и прегледа целия епизод от началото до края. После още веднъж.

9:45.

Стана, раздруса Терънс, за да го събуди, и излезе в коридора. Почука на стъклената врата на апаратната и когато техникът ѝ отвори, му обясни:

— Материалът на касетата има среща с птичка в небето, за 10:00, „Гелъкси-4“. Погрижи се да не я изпусне. Мисля, че е готов за полет.

После излезе от сградата и се прибра право у дома. Заспа, преди да успее да си събуе обувките.

* * *

Събуди я приглушеният сигнал на пейджъра. В стаята беше тъмно. Трябваше да напипа в мрака ключа на нощната лампа, за да прочете съобщението. То се състоеше от единствена дума:

ПАТСИ.

Това сигурно беше Елис. Винаги когато искаше да говори с нея, той използваше име, първото име на певица, всеки път различно. Колкото по-известна беше певицата — поне по мнението на Елис — толкова по-важно бе обаждането. Така че бе необходимо не само да познаваш певиците, но и да знаеш мнението на Елис за тях.

Постъпваше по този начин от години насам, без някаква особена причина, с изключение може би на тази, че при Елис нищо не можеше да остане просто. Патси, Патси... замисли се тя. Патси Клайн. Май беше най-добре да побърза. Набра телефонния му номер. Заето. Чувстваше дрехите върху себе си, сякаш ги носеше от месец. Съблече се и влезе гола в кухнята. Живееше в къща на голяма лодка, закотвена на кей седем, на пет минути път от студиото.

В края на кухнята имаше плъзгаща се стъклена врата. Зад нея бяха тъмните води на залива, а в далечината блестеше нощното сияние на Сан Франциско.

Отпи от бутилката вода в хладилника и отново опита да се свърже с Елис по телефона.

— Е? — късо попита тя.

— Какво стана с вечерята? — отговори ѝ с въпрос той.

— Вечерята... — започна тя, опитвайки се да разчисти мъглата в главата си. — А вечерята! О, дявол да го вземе... Ами, забравих.

— Да, забрави. — Но гласът му звучеше приятелски.

— Наложих ми се да работя без прекъсване в монтажната... ти ме събуди. Направо ми излетя от главата.

— Няма нищо — успокои я той.

И май наистина беше така, той не се сърдеше. Нищо не можеше да разстрои Елис. Това по своему беше удивително качество: да бъдеш така всеопрощаващ, да бъдеш така неуязвим за дребните страсти, разтърсващи живота на другите хора.

От друга страна, как иначе би могло да се разбере, че някой действително се вълнува? Нали когато срещаш съпротива, поне знаеш, че зад нея стои някой. Поне получавааш реакция.

Ако изобщо имаше някаква причина да го напусне, това бе именно тази. Не дребните скарвания, още по-малко ексцентричността му. А просто защото с Елис никога не знаеше къде се намира.

— Колко е часът? — попита тя.

— Малко след девет.

Смяташе да му каже, че вече е късно и може би трябва да забравят за тази вечер и да отложат за другата седмица, но изведнъж осъзна, че се е разсънила и че вероятно не би могла да заспи часове наред.

— Бих могла да намина — предложи тя. — Ще взема нещо по пътя. Сечуанска кухня?

— Ти решавааш.

— Хайде сега, ти искаш ли, или не?

— Даа — проточи той. — Искам, разбира се. Имам да ти покажа нещо.

„Точно така — помисли си тя. — И аз бих искала да те видя.“

— Само не ми казвай, че си си купил нова играчка. — Нещо в гласа му я накара да почувства за какво става дума.

— Всъщност... тази сам я направих. — В гласа му звучеше нескриван ентусиазъм. — Играчката, която слага края на всички играчки.

— Ще стане към единайсет — предупреди го тя. — Трябва малко да почистя.

— Не се бави — настоя той. — Просто трябва да я видиш.

[1] Устройство, даващо сигнал при телефонно позвъняване и изписващо номера, от който е било направено и/или кратко съобщение от обаждащия се — б. пр. ↑

[2] Възнаграждение от авторското право върху продаден продукт на интелектуалната дейност — б. пр. ↑

4.

Същата вечер Джейн Регалия остана да работи на бюрото си в продължение на няколко часа. Направи дълъг запис в електронния си дневник и написа няколко писма, които съхрани във файл, след като ги разпечати на принтера.

В 21:30 се включи във „Вербум“, за да провери електронната си поща. Указателят сочеше, че има само едно съобщение:

stoma@verbum.org 20:48 TRY_ME^[1]

Тя отвори файла. Състоеше се от единствен ред:

Поиграй си

и указание, че към съобщението е прикрепен двоичен^[2] файл. Това не беше необикновено. Съществуваха различни методи на кодиране и декодиране, позволяващи на потребителите да си изпращат снимки, чертежи, програми, музика и звукови ефекти под формата на обикновена електронна поща.

Програмата, под чието управление се използваше електронната поща, я попита:

Искате ли да декодирате прикрепения файл? Тя отговори кратко:

Ү^[3]

Твърдят й диск леко зацрака. Прехвърлянето и декодирането на информацията продължи няколко минути.

Когато всичко бе готово, тя се изключи от „Вербум“ и телефонната връзка автоматично се разпадна.

Трябва да беше някаква грешка. „Стома“ продължаваше да я бърка с някой друг. Сигурно ставаше дума за нещо, което изобщо не я засяга. Трябваше да изпрати на „Стома“ съобщение и да оправят недоразумението.

Но беше любопитна. А и още не й се спеше. Реши да пусне програмата и да види за какво става дума.

Отиде в кухнята и сложи чайника на котлона, за да си приготви билковия чай, който пиеше преди лягане.

Върна се при бюрото и стартира програмата с командата TRY_ME

Дискът отново защрака, зареждайки хиляди байтове в паметта на машината. Мониторът потъмня и след няколко минути на него се появи въпросът:

(Нека преводачите и авторите ми позволят да изкажа най-дълбоките си уважения към тях и да отбележа, че такива компютри и програми няма, и няма да има. Вероятно става дума за секунди, а не за минути. Виктор от <http://bezmonitor.com>)

Искаш ли да ме опиташ? (Y)es or (N)o

Тя въведе

Y

и екранът одобри с

Добре

Твърдият ѝ диск пак се задейства и екранът пак се смени. За миг притъмня, после на него се появи нещо като тесен стоманен мост на черен фон. Единствена гола крушка осветяваше част от него и го правеше да изглежда като увиснал в мрака.

Беше компютърно генерирана графика с максимално правдоподобни детайли, нарисувана от гледната точка на някой, който стои на моста, обърнат към светлината. Самото съоръжение изглеждаше изработено от перфориран метал, подобен на пчелна пита. От едната му страна имаше нисък парапет, а другата оставаше незащитена. Сенките, хвърляни от лампата, бяха моделирани така, че създаваха впечатление за триизмерност и даваха на изображението фотореалистичност.

Хубаво беше. Ако харесваш опасни тесни мостчета.

И тогава някакъв глас я посъветва: „Премести мишката“.

Думите едва не я накараха да подскочи: гласът беше мъжки, енергичен и идваше откъм двете стереоколони, свързани със звуковата карта^[4].

В продължение на няколко секунди тя не помръдна.

Тогава мъжкият глас отново се обади: „Е, хайде, използвай мишката“.

Тя сложи лявата си ръка на пластмасовата мишка върху специалната подложка до клавиатурата и леко я помръдна.

Картината на екрана се премести, придвижи се напред към голата крушка, висеща в мрака. Тя спря и премести мишката надясно

по подложката. Картината отново се смени, този път завъртайки се надясно, сякаш тя самата стоеше на мостчето и въртеше глава.

„Много добре“, похвали я гласът.

Тя продължи да движи мишката и картината на екрана продължаваше да разкрива нови подробности, докато накрая се озова обърната в обратна посока, този път към друга гола крушка над главата ѝ, хвърляща втори сноп светлина в тъмнината.

„Окей, схванах идеята. Предполага се, че съм на метален мост. Мога да се движа. И мога да виждам в посоката, в която вървя.“

И все пак това трябваше да води за някъде. Тя леко натисна мишката напред и се задвижи по моста. От говорителите се разнесе шум на крачки — от обувки върху стомана, — докато тя навлизаше в полусянката от втората крушка. Мостчето изглеждаше тясно и тя напредваше бавно.

„Това е само картина“ — мина през главата ѝ. Но все пак внимаваше да не стъпи в празното пространство откъм незащитената страна.

Изведнъж в мрака на пространството пред нея постепенно се оформи някаква неопределена фигура. След още няколко крачки се разбра, че това е крайт на мостчето, където имаше бетонна площадка. Но тя не можеше да стъпи на нея: площадката беше заградена от нещо като мрежа, образуваща клетка с черна врата, чиято рамка зееше право пред нея. Самата врата беше от същата метална мрежа. Но тя не знаеше как да отвори вратата. И не беше сигурна дали иска да разбере как се отваря.

Защото в далечния край на площадката, едва различим в сенките, стоеше мъж. И я наблюдаваше.

„Нали не искаш просто така да стоиш там? — проговори гласът от тонколониите, който може би принадлежеше на фигурата от екрана. — Идеята не е добра.“

Гласът звучеше спокойно, равно, но някак неприязнено.

Тя отстъпи няколко крачки от телената мрежа. Мъжът пристъпи напред, все още оставайки скрит в полумрака. После се пресегна, бутна мрежестата врата и стъпи на мостчето. Нещо в начина, по който ходеше, смрази кръвта ѝ.

Той се приближи и тя видя, че държи тояга. Може би парче тръба или бейзболна бухалка.

„На твое място бих опитал да се махна оттук“, каза той и макар че всъщност нямаше къде да върви, защото това беше само мост, под който имаше черна празнота, тя се обърна и започна да се отдалечава от него, обратно към крушките.

Крачките ѝ по моста отекваха. Тя тръгна по-бързо и ритъмът им се ускори. Но не бяха само нейните. Лесно различаваше втори крачки зад себе си. Тежки, настойчиви.

Той се приближаваше.

Тя побягна.

Мъжът зад нея също ускори ход.

Тя мина под първата крушка, прекоси ярко осветеното петно под нея и се озова в пространството между двата светли оазиса. Той беше по-наблизо, крачките му звучаха по-силно. Почти я беше застигнал, когато тя премина и под втората крушка.

И в този момент тя се спъна. Политна напред и се стовари върху стоманената решетка на моста.

Претърколи се и установи, че мъжът стои изправен над нея. Лампата беше точно зад главата му, така че той продължаваше да бъде една лишена от лице черна фигура, с неясни очертания, но недвусмислено застрашителна.

Един дълъг миг двамата останаха като замръзнали.

Тогава той помръдна тръбата — сега вече добре се виждаше, че е дълго парче тежка тръба — издигна я над главата си, замахна с все сила към нейната глава и тя изписка...

Джейн Регалия осъзна, че това не беше писък, дявол да го вземе, а чайникът.

Чайникът изпускаше пара и свистеше силно. Едва сега бе осъзнала този факт.

Стана, наля заврялата вода в порцелановото чайниче за запарка и изчака до масата. Пред очите ѝ все още беше мостчето и тъмната фигура на мъжа. В ушите ѝ отекваха тежките му стъпки.

Наля си чай и го изпи преди да се върне при бюрото.

На екрана на монитора пишеше:

Още веднъж? (Y)es or (N)o

Тя със сила удари клавиша N.

После изтри програмата от диска, дори провери съдържанието на директорията си, за да се убеди, че я няма.

Ужасно нещо! Тя въздъхна с облекчение.

Беше време да ляга. Изключи монитора, стана, обходи бунгалото, провери дали вратите са заключени и дали дървените щори на прозорците са затворени. Едва сега в мрака осъзна колко усамотено е мястото, където се намираше, и колко самотна е тя... и колко уязвима би могла да бъде.

После се качи по стълбичката на леглото, легна и дръпна сенника около себе си. Скоро вече спеше, без да осъзнава, че неканеният гост — някой, когото никакви ключалки, врати или щори не биха могли да спрат — вече е вътре.

И чака.

[1] „Опитай ме“ (англ.) — б. пр. ↑

[2] Файловете най-общо биват текстови, чието съдържание може да се чете и двоични, чието съдържание може да е произволно (това най-често са програми или данни в специални формати) — б. пр. ↑

[3] Често използван в компютрите съкратен отговор вместо пълното „yes“ (да) — б. пр. ↑

[4] Допълнително поставяна в компютрите платка, която значително разширява възможностите им за работа със звук и обогатява звуковите ефекти, използвани от програмите (една от т. нар. „мултимедийни“ възможности) — б. пр. ↑

5.

Кейт Лейвин взе душ, изми си зъбите и набързо изсуши косата си със сешоар. Взе напосоки блуза и панталони от гардероба — как наистина би трябвало да се облече за късна вечеря с бившия си съпруг? — върна ги обратно и извади модна рокля от зелена коприна. Че защо пък не, по дяволите.

Тя и Елис бяха разведени от година след четиригодишен брак и познанство, продължаващо повече от половината им живот.

И все пак не беше сигурна какво означават те двамата един за друг.

Бяха приятели и щяха винаги да бъдат — знаеше това със сигурност. И много добре съзнаваше, че той е нещо особено. Необикновените хора винаги я бяха привличали, а Елис Хойл оглавяваше нейния списък.

Можеше да я накара да се залива от смях. Можеше да я смае. Можеше да я впечатли и винаги можеше да я научи на нещо. Не беше способна да го извади от мислите си за дълго. Понякога се безпокоеше за него, което бе много странно, защото Елис бе изключително компетентен по много въпроси.

Елис се бе превърнал в част от живота ѝ и завинаги щеше да си остане такъв.

Но чувствата му не ѝ бяха така ясни. Той се безпокоеше за нея, да, по някакъв свой си начин. Зависеше от нея, също по свой начин. Но явно не беше създаден, за да бъде предан някому, а още по-малко бе способен на любвеобилност. Тези неща просто не бяха в него. Кейт обу чифт лачени обувки и си сложи малко бледо червило. Поколеба се за миг, после пусна в чантичката си песарий и опаковка „Ортогинол“. Бяха спали няколко пъти след развода, без да го планират, отдавайки се на чувствата си в момента. Нямаше представа дали няма да им се прииска да го направят и тази нощ.

Да, разводът беше усложнил някои неща: двамата с Елис не знаеха предварително как да се държат един с друг, а още по-малко им беше известно какво могат да искат един от друг.

Технически погледнато, разводът бе нещо лесно. Но да бъдеш разведен се бе оказало доста по-трудно.

Най-нелепото бе, че само тя се измъчваше с подобни терзания. Знаеше, че Елис изобщо не си задава философски въпроси за естеството на взаимоотношенията им. Той беше способен да прекара часове, разгадавайки топологията на някоя печатна платка например, но станеше ли дума за сърдечни дела, предпочиташе неопределено да се усмихва. И това безкрайно го устройваше.

Този факт бе нещо, което трябваше да се осъзнае, за да бъдеш близък с Елис Хойл. Но човек се научава да живее с въпроси, останали без отговор.

* * *

Тя отключи масивната входна врата на Тесла Стрийт с ключа, който бе използвала по време на петте години съвместен живот с Елис. Той не бе отворил дума, че си го иска обратно.

Тръгна надолу по стълбището, носейки купената вечеря. Той беше в стаята, превърната в работилница. Седеше до прозореца и наблюдаваше екрана на монитор, лявата му ръка бавно въртеше потенциометър върху черен шкаф. Не беше виждала устройството преди, но изглеждаше сложно, ако се съдеше по множеството превключватели и индикатори.

Но тя не обърна внимание на подробностите, защото — о, чудо! — завесите бяха дръпнати и големият красив мост буквално изпълваше прозореца.

Той се обърна, вдигна поглед към нея и стана, за да я поздрави. Носеше набран панталон от мек плат — поне с един размер по-голям от неговия — и карирана риза. Когато го целуна по бузата, тя установи, че е избръснат.

При всеки друг това — избръсване и що-годе прилични дрехи — не би било кой знае какво. Но за Елис Хойл то бе знак на специално внимание. Та той даже бе стигнал дотам, че да ѝ дари в продължение на няколко часа гледката през прозореца, която тя толкова харесваше.

— Чудесно изглеждаш, Елис, направо си готин — каза тя.

— Аха — отговори ѝ той. И после, точно като дете от първите класове в училище, което изведнъж се е сетило какво се казва в такива случаи, добави: — И ти си страхотна, Кейт.

— Благодаря, Елис.

Тя занесе пликовете с храна в трапезарията. Масата вече беше разчистена и подготвена за двама — беше използвал стария ѝ порцеланов сервиз и сребърните прибори. Елис беше готов да ѝ даде и тях при раздялата на имуществото, но тя бе настояла покъщнината да не се дели. Знаеше, че той никога няма да подмени повечето неща, но хранеше надеждата, че ако му остави приличен сервиз, хубави хавлиени кърпи и свестни мебели, това ще му помогне да запази полуцивилизованото си състояние за известно време.

На кухненския плот стоеше кофичка за лед с бутилка „Шандон“ — може би от кашона, който бе донесла преди време — и две чаши за вино с дълги като на лале дръжки. Тя отвори бутилката и наля по малко в чашите.

Той я последва в кухнята и взе чашата, която му подаде.

Тя отпи от своята.

— Много е хубаво, Елис. Оценявам усилията, които си положил, наистина. Очарована съм.

Той сви рамене като притеснено момче.

Виното ѝ действаше добре. Може да беше смешно, но при вида на стария порцелан на масата тя изпита нещо като носталгия. И едновременно с това радост, че ще бъде част от тази къща през следващите няколко часа.

Сега беше доволна, че взе „Ортогинола“.

Той ѝ помогна да разпредели храната от хартиените пликове в чиниите. Седнаха да вечерят. Бързо. Тя беше гладна, а Елис не бе човек, който би се отдал на церемонии, особено трапезни.

Тя яде много, изпи втора, а след това и трета чаша вино. Беше ѝ приятно, чувстваше се отпусната.

С някого другото в този момент вероятно би се пресегнала под масата и би стиснала многозначително ръката му. После щяха да отидат на дивана, щяха да отпиват виното на бавни глътки и щяха да си говорят разни неща, а може би дори щяха да стигнат и по-далеч. Но с Елис етикетът на ситуацията беше по-различен.

— Окей, умнико — въздъхна тя, — да видим сега новата ти придобивка.

Последва го в дневната — Господи, това си беше нейната невероятна дневна, която след напускането ѝ ставаше все по-разбъркана и по-разбъркана — до работната маса пред прозореца.

Той седна до кутията, която представляваше метален шкаф с размера на куфарче и бе боядисана с черна грапава боя. Имаше два блока за цифрова индикация, комплект превключватели и няколко потенциометри.

От нея излизаха два видеокабела и отиваха до монтираната на триножник антена, сочеща към прозореца. Друг комплект кабели влизаше в поставения наблизо компютър, който от своя страна бе свързан със скъп „NEC Multisync“ монитор. NEC-ът показваше...

..., „Семейство Партридж“, мина през главата ѝ.

— Шегуваш ли се?

— Това е модифициран видеоскенер на Ван Ек — обясни Елис. — Намерих принципната схема в едно холандско списание отпреди десет години. Идеята ми се стори страхотна, но после видях, че Ван Ек е пропуснал да сложи някои от ключовите компоненти... Както и да е, справих се. Какъв е принципът: генерира се синусоидална вълна, която се модулира с електромагнитното излъчване на телевизор — всъщност на какво да е устройство с кинескоп, — и се възстановява вертикалната му и хоризонтална синхронизация, така че получаваш видеосигнал.

Думите му не ѝ говореха нищо. Виждаше само, че образът е леко зърнест, както при приемане на много слаб сигнал. Хоризонталната синхронизация беше нестабилна, но Елис си поигра с единия потенциометър и картината се върна на мястото си.

— Защо е без звук? — поинтересува се тя.

— Няма звук. Това е излъчването на кинескопа и е само видео.

— Значи стоим и гледаме „Семейство Партридж“ без звук, като двама малоумни идиоти?

— Не — ухили се той, явно доволен от себе си, — стоим и наблюдаваме електромагнитното излъчване на телевизор, на който някой малоумен идиот е избрал да гледа „Семейство Партридж“. Разликата е голяма.

Но виждаше, че тя все още не е разбрала.

— Добре — каза той, — щом това не те впечатлява, нека потърсим друго.

Обърна се към прозореца и вдигна ръка. Държеше кутийка, приличаща на дистанционно управление, и започна лекичко да почуква с пръст едно от бутончетата. Антената бавно се завъртя на триножника.

Кейт видя, че тя е монтирана върху система за насочване с два серводвигателя. Имаше няколко от същия тип в студиото. Изпълнителните механизми контролираха вертикалния наклон и азимута на камерата — в случая това бе антената — в отговор на командите, подавани чрез пулта на дистанционното управление. Това поне ѝ беше ясно.

Семейство Партридж изчезна от екрана. Сега там имаше само бял шум. Елис продължаваше да търси, хвърляйки поглед от нея към монитора и обратно. На екрана се появи нов образ. Лари Кинг отваряше нямо уста. Първоначално не можа дори да го познае, но Елис чукна клавиша още един-два пъти, антената незабележимо се помръдна върху триножника и характерните черти на Лари дойдоха на фокус. В същия миг две мисли едновременно пронизаха главата ѝ и тя схвана какво става пред очите ѝ. Първо, той не бе дръпнал завесите, за да ѝ достави удоволствие — проклет да беше! — а просто искаше да вижда накъде е насочена антената. Това я разстрои, но тя не се замисли над значението на този факт, защото беше разбрала точно какво прави той. Антената беше насочена към нечий дом. През стените. Така че в момента Елис „подслушваше“ картината на чужд телевизор.

— Засега се справям на разстояния до около шестстотин метра — поясни той, — но лесно мога да подобра резултата. Ще използвам свръхчувствителна антена, а имам и някои идеи за схемата. Големият проблем е алгоритъмът на търсене. Както и честотната дискриминация, макар че и за това имам нещо предвид. Сигурен съм, че без много усилия ще стигна до хиляда и четиристотин метра. Хиляда и четиристотин метра... близо миля.

— Впечатляващо, Елис, наистина — каза тя. И беше искрена, реализацията на идеята беше в типично негов стил.

Той отново въртеше антената. Тя се приближи зад гърба му и се наведе над него. Антената беше насочена към жилищен блок, недалеч от полите на Телеграф Хил. Той почти веднага попадна на нова

картина. Робин Лийч с предаването „Стилът на богати и известни“. Още няколко чуквания по клавишите. Сега видя, че се опитва да сканира апартаментите от последния етаж на блока.

Чук, чук. Ръш Лимбо.

Чук, чук. Видеоигра „Супер Марио Брадърс“,

Чук, чук. Мъж проснат върху друг — твърдо порно.

— Само че — започна тя, — ще си призная, че не разбирам целта.

— Хайде сега — обади се той разсеяно, — мисля, че трябва да ти е ясно.

Чук, чук. Реклама: новата видеокасета с Джейн Фонда по време на упражненията ѝ.

— Ако искаш да докажеш с това някому, че някъде там има много хора, които всяка нощ си пълнят главите с боклуци, имам една новина за теб: никой няма да оспори подобно твърдение.

— Нищо не се опитвам да доказвам — възрази ѝ той. Гледаше екрана и почукваше с пръст по настройката. „Гафове на знаменитости и тъпи шеги“. — Това е наблюдение.

— Да — съгласи се тя, — наблюдаваш много боклук.

— Не. Наблюдавам хора. Едно време — през шейсетте — старите хора мъдро заявяваха „Ти си онова, което ядеш“. Глупости на търкалета. „Ти си онова, което гледаш“ и това твърдение е много по-близо до истината. — Говореше с жар и беше крайно необичайно да го види така развълнуван.

— Покажи ми какво си избрал на екрана пред себе си, какво гледаш, какво изключваш и само за месец ще знам съвсем точно що за човек си. — Спря за малко и на екрана се появи картина на MTV с „Пърл Джем“. — Само след няколко години оптичните кабели ще докарват в стаите ни по петстотин канала. И тогава няма да ми трябва цял месец, за да те разбере какво представляваш. Дай ми възможност да те погледам в течение на един ден какво избираш и вече ще си ми ясен.

Още няколко чуквания. На екрана имаше... числа. Но тя едва ги различаваше.

Той хвана блока и завъртя няколко потенциометъра върху пулта за настройка. Числата вече бяха доста по-ясни. Можеше дори да

различи черна стрелка на курсора на мишката да пълзи по формуляр, който подозрително приличаше на данъчна декларация номер 1040.

Едва сега схвана какво вижда. Това не беше телевизор или кабелна програма. Някой там в основата на хълма използваше една от множеството програми за автоматизирано попълване на данъчни декларации.

Така че в този момент тя наблюдаваше как един непознат преглежда собственото си счетоводство.

Непознатият се върна към първа страница на декларацията си. Ясно се виждаха имената — съпруг и съпруга, — адресът и номерата на социалните им осигуровки^[1]. Четяха се имената и рождените дати на двете им деца, следваха доходите. Сякаш надничаше през рамото на непознатия.

Не, беше много по-лошо: сякаш надзърташе през отворения му прозорец.

А като се замисли, разбра, че е много по-лошо дори и от това. Защото онзи, който не си дърпа щорите, не може да иска от съседите си да не поглеждат през прозореца му. А в случая нещастникът седеше, затворен между четирите стени на стаята си, и вярваше, че е сам. Тя се извърна от екрана. Не можеше да гледа повече. Чувстваше се, като че ли трябва да се обади на тези хора утре сутринта и да им се извини.

— Ето — проговори Елис, — не е само боклук.

„Окей — отговори му тя наум, — сега вече разбирам. Но още не мога да си отговоря защо?“

Той отново се бе заел с дистанционното, изоставяйки човека с данъчната декларация. Но тя не можеше да гледа повече. Скенерът я плашеше. Струваше й се мръсен... неморален.

Елис обаче явно не можеше да му се насити. Искаше й се той да изключи това нещо, да я вземе в ръцете си, да я целуне и да я отведе при леглото. А той бе захласнат по новото си устройство.

Беше свикнала с това след толкова години съвместен живот. Беше се научила да не го приема като лично отношение.

Реши да го изчака още малко. Разходи се безцелно из стаята и влезе в пространството между подредените във формата на подкова бюра. Там сред компютрите видя машина, каквато не помнеше отпреди. Имаше размера на настолен компютър, но беше без монитор

и без дискови устройства, ако се съдеше по липсата на характерните им процепи...

... но имаше свързана към нея телефонна гарнитура, към куплунг на задния капак бе закрепен коаксиален кабел... Какво наистина бе това и какво правеше то на работното му място?

Елис хвърли поглед към нея и видя какво бе привлякло вниманието ѝ.

— Друга нова играчка — подметна той.

— Тази не си я правил ти.

— Не, купих я.

— Мога ли да попитам какво представлява? — каза тя и още преди да беше изрекла въпроса си той ѝ отговори, че било „система за тестване на клетъчни телефони“. — Като „мобифоните“ ли? — не разбра тя.

— Да — потвърди той, малко засрамен, сякаш го бе хванала да прави нещо нередно. — Тестова система. Използват ги компаниите, които предлагат тези услуги... понякога и в полицията. По същество устройството контролира употребата, идентифицира фабричния номер на апарата, който използваш при връзка с клетъчна система, и ти казва от кой апарат е направено позвъняването. На покрива имам антена и от тази височина приемането е отлично. Мога да контролирам всички обаждания от апарати в зоната на пряка видимост.

„Пряка видимост“, мина през главата ѝ. Та това означава половината град, по-голямата част от Марин, целият Ист Бей, практически до средата на Пенинсула...

— Не се опитвай да ме убедиш, че и това е законно.

— Не, не съвсем. Но имам приятел, който ми дължеше голяма услуга, и направо го изнудих да ми го отстъпи. Нямах представа на какви неща е способен.

— Какви например? — поинтересува се тя.

— Компаниите биха искали във всеки момент да знаят кой използва оборудването им. Полицайте... хм, това, мисля, и сама можеш да се досетиш.

— Питам по-скоро за какво ще го използваш ти?

— О... — почна той. — Би могло да се каже, че това е новото ми средство за подслушване.

— Да не започваш пак историята с телефоните?^[2]

— Не телефони — отговори Елис леко подразнен. — Хора. — Но вече се беше овладял. — Хора — повтори той. — Голямата цел.

* * *

Първите думи, които й каза в коридора на висшия колеж „Редууд“, Мил Вели, бяха „Искаш ли да се обадиш в Маракеш?“^[3]. И двамата бяха второкурсници. Семейството й току-що се бе преместило в Марин. Той беше надут пънк, на когото просто бе написано „неприятности“, съвсем неприличащ на външен вид на математика-отличник, какъвто бе. Още в първи курс бе хвърлил двойна бомба в преподавателската стая, първо, като бе предал теста си за интелигентност само след 20 минути и, второ, след като се оказа, че е набрал 180 точки.

По-късно сам бе казал, че в тази част на таблицата числата нямат особен смисъл. Същата година тя и Елис бяха записали поезия и физика в една и съща група. Самата тя беше във фазата на обожествяване на Силвия Плат^[4] и виждаше в Елис един нов Шарл Бодлер, а защо не и един нов Лу Рийд.

Това беше поезията.

Физиката... тя просто му доскуча. Някъде около месец след началото на курса стигнаха до темата за атмосферното налягане. Учителят им обясни на какъв принцип работи барометърът. После вдигна Елис да разкаже на класа как би използвал барометър, за да определи височината на един небостъргач.

Идеята беше да се запише показанието на барометъра на партера, после да се качиш на покрива и да запишеш новото показание, а по разликата между двете числа да се изчисли височината на сградата. Това бе отговорът, който всички отличници по физика бяха давали на тази задача през последните петдесет години.

Но Елис отговори:

— Ще пусна барометъра от покрива и ще засека за колко време ще падне до земята. После ще използвам формулата за изминатия път при равноускорително движение и ще изчисля височината на небостъргача.

Учителят по физика се усмихна насила и каза:

— Това е много умно, Елис, но аз мисля, че има и друг начин да се направи.

— Разбира се, че има — съгласи се без замисляне Елис. — Намирате интенданта на сградата и му казвате: „Ей, ще ти дам този страшен барометър, ако ми кажеш колко е висок този небостъргач“.

В този миг тя се влюби в него.

Но дотогава той даже не я бе погледнал. Тя си мислеше, че нещо в нея не му харесва и изобщо не ѝ минаваше през ума, че момчето, което може да провали урок по физика на мистър Уилис, може да не знае как да подходи към момиче като нея.

Без да чака много, още същия ден тя отиде при него и му каза:

— Мисля, че си страхотен, а освен това си и чудесен човек.

Защо ме мразиш?

А той я попита:

— Искаш ли да се обадиш в Маракеш?

След това бръкна в един от дълбоките джобове на бойния си клин в маскировъчна шарка и извади от него малка синя кутийка с бутончета, на външен вид почти като саморъчно направен телефон. По-късно тя научи, че точно такава е името ѝ. Малката синя кутийка представляваше тон-генератор^[5], в много отношения подобен на телефона с бутонно избиране, с тази разлика, че можеше да прави чудеса, на които телефонът не беше способен. Малката синя кутия^[6] можеше да отвори напълно безплатно линии за международни разговори из целия свят. Тя можеше да вкара посветения в интимния свят на системата — системата „Бел“, — а веднъж попаднал там, човек можеше да прави каквото си пожелае.

И така, още същия ден те се обадиха в Маракеш от телефонния автомат в кафето. Елис знаеше номера на пансион, където отсядаха надрусалите се с наркотик стари хипита. Знаеше още номера на бордей в Париж, на италиански ресторант в Хонконг и на обществен телефон на Червения площад.

Елис беше „фрийкър“. И по двата начина^[7].

Той ѝ обясни разликата. Едните фрийкъри бяха просто хора, любопитни да надникнат в ъгълчета, които други биха желали да останат скрити в тайна. Човек би могъл да чуе някой компютърен хакер^[8] да казва небрежно: „Снощи фрийкнах в Обединена Омахска“, което трябваше да се разбира в смисъл, че е използвал собствения си

компютър, за да проникне в базата данни на някоя компания. Без лошо чувство — само влязъл в системата и се повъртял из нея, за да види как правят бизнес големите момчета.

Фрийкърите обичаха да изследват границите на считаното за възможно. Точно такъв бе и Елис, нищо повече. Но имаше и телефонни фрийкъри. Елис в крайна сметка загуби интерес към телефонните компании, но така и не се отказа окончателно да изпробва възможностите на системата. На системата, която и да е тя. За да види как работи и докъде може да проникне в нея.

Фрийкър веднъж, фрийкър завинаги.

* * *

— Това е игра — думите му я извадиха от спомена. — Избираш си едно обаждане от клетъчен телефон, кое да е. Опитваш се да прецениш какъв е човекът — толкова, колкото можеш. Понякога единственото, с което започваш, е самият номер. А може и да чуеш нещо, което да ти помогне. Друг път прехващаш кода за телефонния им секретар^[9], което е винаги интересно, ако можеш да го декодираш.

Тя не можеше да повярва, че той е в състояние да говори за тези неща и да се усмихва с очевидно удоволствие. Да слушаш чужд телефонен секретар!

— Както и да е — продължи той. — Опитваш се да научиш всичко възможно за хората. Изумително е какво има там, Кейт — там, където е достъпно за всички. Няма да повярваш: сделки с недвижимо имущество, молби за получаване на разнообразни лицензи, заглавната част на договорите за даване на кредит — всичко това и още много повече се намира грижливо съхранено в някоя база данни някъде. И после, ако между другото успееш да се добереш до нечий номер за социална осигуровка... е, с това вече можеш да получиш почти всичко. — Въпреки че се стараеше да се сдържа, усещаше, че започва да се вълнува. — Можеш да съставиш досие на някой и да събереш в него неща, които хората сами не знаят за себе си.

— Това е нечистоплътно, Елис.

— И съвсем не е нужно да си Сам Спейд^[10], достатъчно е само да седиш на клавиатурата и да избираш чрез нея правилните номера.

— Да не си станал придирчив, Елис?
— Това е работа като всяка друга.
— И кога започна всичко това?
— Миналото лято. Веднага след развода.
— А какво правиш със събраните данни?
— Нищо. Интересува ме колко мога да събера. За мен това е упражнение.

— Познаваш ли някой от тези хора?
— Боже мой, разбира се, не. — Беше шокиран. — Откъде накъде? Това би било против правилата.
— А, значи има и правила.
— Естествено.
— И кой създава правилата? — поинтересува се тя.
— Аз.

Той явно я чакаше да каже още нещо. Но тя не го направи — какво можеше да му каже?

Тогава той се обърна към останеното настрана дистанционно управление и екрана на видеоскенера. „Още едно средство за следене“ — помисли си тя. Какво ставаше тук?

Приблужи се до него. Той не откъсваше поглед от монитора. Изправи се съвсем близко зад гърба му. Докосна го по рамото.

— Писал ли си скоро някакви програми? — попита тя.
— Не, не бих казал.
— Един от твоите приятели хакери навремето сподели с мен, че си написал някой от най-елегантните програми, които бил виждал. Думите му бяха: „Елис пише програми като брилянти“.

— Може би.
— Аз пък знам, че ти си най-добрият техник, с когото съм работила във видеобизнеса.
— Е, имал съм и добри моменти.
— Ти определено си най-умният човек, когото познавам. И когото някога ще познавам.

Той се обърна към нея.
— Какво се опитваш да ми кажеш, Кейт?
Тя неопределено посочи към устройството и после бавно върна ръката си към компютъра.
— Защо си губиш времето с това?

Той поклати глава по начин, който би могъл да означава всичко. Не знам. Няма да кажа. Няма значение. Не ти влиза в работата.

— За нищо вече ли не ти пука? — продължи тя.

За миг на лицето му се показва измъченото изражение на човек, който не знае какво става около него.

— Мисля, че не — неохотно призна той, погледна към монитора и понечи отново да задвижи антената. — Освен за теб. Мисля за теб.

— Вечният отговор след замисляне — въздъхна тя. — Това е то.

После го целуна по тила, взе чантичката си и тръгна към входната врата.

— Къде отиваш? — опита се да я спре той с въпрос.

— У дома.

— Недей — помоли я той. — Моля те, остани. Тонът му едва не я върна... едва.

— Трябва да си вървя — каза тя. — Просто трябва. После изкачи стълбището и излезе в нощта.

[1] Считани за лична тайна в САЩ — б. пр. ↑

[2] Крадене номерата на сметки, по които се заплащат междуградските разговори — един от популярните видове престъпност сред компютърните мании, които често трябва да плащат големи телефонни сметки, за да могат да се включват към различни мрежи и да ползват техните разнообразни и често скъпи услуги — б. пр. ↑

[3] Град в Мароко — б. пр. ↑

[4] Американска поетеса (1932–63), известна с поемите си за жените и смъртта. Самоубила се след дълги години нещастен живот — б. пр. ↑

[5] Източник на синусонуално напрежение с регулируема амплитуда и честота — Б. пр.) ↑

[6] Цифровата еволюция на телефонната система вече е направила това реално съществувало просто устройство напълно безполезно, но навремето то позволявало на телефонните измамници достъп до международно и междуградско избиране като е симулирало сигнала (2600Hz), с който централата разрешавала този достъп. — б. пр. ↑

[7] От жаргона на компютърните престъпници: терминът идва от английската дума *freak*, която има много значения, между които „особняк“, „необикновен“ „нередовен“ и се използва в смисъла „сдобивам се нелегално с някаква информация“.

Вторият смисъл, за който се споменава в текста, идва от *phreak*: това е измислена английска дума, звучаща като *freak*, в която звукът „f“ е заместен с произнасяната също като „f“ комбинация *ph* (от *phone* — телефон), за обозначаване на телефонна далавера. — б. пр. ↑

[8] Жаргон за компютърен пакостник — б. пр. ↑

[9] Номерът, който се набира след позвъняване отвън до собствения телефонен секретар, за да му се подаде команда да пусне на прослушване натрупаните обаждания — б. пр. ↑

[10] Частен детектив, главен герой от романа на Дашиел Хамет „Малтийски сокол“ — б. пр. ↑

6.

Същата нощ неканеният гост открадна подробностите за живота на Джейн Регалия.

Голямата програма, която „Стома“ беше изпратил, съдържаше втора, много по-малка програма, която автоматично се бе стартирала, когато Джейн бе въвела командата TRY_ME.

Казано на жаргон, TRY_ME беше „троянски кон“. Малката, скрита в нея програма беше „демон“. Демонът незабавно си бе намерил място в електронната памет на компютъра и едновременно се бе самокопирал в сектор от твърдия диск, където системата съхраняваше „скрити“ файлове. Беше останал непокътнат дори след като Джейн бе изтрила TRY_ME от диска и сега очакваше системата да стигне програмираното в него състояние.

Този момент настъпи, когато системният часовник отмери 04:00.00 часа сутринта. Демонът се събуди за живот и временно промени някои вътрешни установявания — операция, отнела му само няколко милисекунди, — резултатът от което беше, че компютърът започна да възприема постъпващите през модема данни като вход от клавиатурата.

След това препрограмира модема да отговаря на всяко позвъняване от първия път. Това също беше извършено практически мигновено. През следващите трийсет минути всеки, който позвънеше отвън, щеше да има пълен достъп до машината и съхранените в нея файлове. Джейн Регалия продължаваше да спи в неведение. Две минути по-късно някой безшумно се свърза. Събитието бе отразено за външния свят само с мълчаливото примигване на червените светодиоди на лицевия панел на модема.

Позвънителят беше мъжът, който се представяше под името „Стома“, понякога „Сноуфлейк“. Сега той разполагаше с компютъра, сякаш ръцете му бяха върху клавиатурата. Беше установил пълен контрол по телефонната линия.

Без да се бави, той започна да преглежда файлове и директории, копирайки някои от тях директно на своя компютър.

Това бяха факти, чувства, тайни и размисли. Събрани на едно място, те представляваха Джейн Регалия такава, каквата беше. Бяха животът ѝ. Бяха самата нея. Това продължи близо час. Дискът едва чуто прещракваше и отстъпваше онова, което тя бе съхранила на него в пълната увереност, че никой никога няма да го види.

* * *

След като тя си замина, Елис се обърна пак към монитора. И отново започна да мести антената с помощта на пулта за дистанционно управление. Картините на екрана се сменяха една след друга.

Попадна на нещо, което приличаше на Еди Мърфи на сцената — усмихваше се, а устните му безмълвно се мърдаха. Но вертикалната синхронизация беше нестабилна и картината трептеше. Еди се кривеше неприлично.

Елис Хойл опита да стабилизира образа с няколко почуквания по дистанционното. Но ръцете му трепереха. А и сякаш не виждаше добре. Образът се раздвояваше. Очите на Елис Хойл се пълнеха със сълзи.

Тогава остави дистанционното и отиде в кухнята. Напълни умивалника със студена вода и започна да плиска лицето си. После се избърса, наля си кафе, сложи в него лъжичка захар, отпи глътка, след нея втора...

Обхвана чашката с ръце. Привичното движение го успокои. Нова глътка. Вече беше значително по-добре.

Взе чашата и я отнесе при компютрите. Седна и стартира една от програмите.

Няколко команди от клавиатурата и модемът започна да избира зададения номер. След малко на екрана се появи познатото приветствие:

Поздрави.

Вие се свързахте със системата за общуване „Вербум“.

Пръстите му полетяха над клавиатурата. Първите една-две минути му се налагаше да се концентрира над сменящото се на екрана съдържание.

Но само толкова — няколко минути. Не след дълго отново беше забравил за всичко, погълнат от безвременната тъмнина.

7.

Джейн Регалия отпразнува първия слънчев ден в околия Мендосино от почти месец насам, прекарвайки шест часа извън наетото бунгало, за да прекопае малката градинка.

Трудът беше изнурителен. Макар да бе с ръкавици, и на двете ѝ ръце почти веднага се появиха и се спускаха мехури. Но почвата бе сочна и тя си представяше летни утрини в недалечно бъдеще, когато щеше да се прибира в кухнята със собствена реколта.

Това продължи до късния следобед. Тогава тя влезе в бунгалото, седна пред компютъра и се включи към „Вербум“.

Както винаги досега и днес системата я приветства със съобщението: Поздрави. Вие се свързахте със системата за общуване „Вербум“.

„Вербум“ е социален и технологически експеримент, посветен на свободния обмен на идеи и информация. Можете да разглеждате „Вербум“ като един безграничен салон за срещи. В тази система ще намерите хора, чиито знания и интереси покриват целия спектър на човешкия опит. Каним Ви да се запознаете с тях, точно така както сме поканили тях да се запознаят с вас.

Моля ви, въведете името, под което желаете да бъдете известни по време на тази сесия.

Неговата дължина не бива да надвишава дванайсет символа.

Тя напечата:

Порша

Системата моментално реагира:

Идентификаторът, който искате да използвате, е резервиран от регистриран потребител. Моля, въведете Вашата парола или натиснете <Control>-I, за да смените паролата.

Джейн Регалия беше регистрирана във „Вербум“ от почти два месеца. Тя въведе паролата си и системата отговори:

Добре дошла, Джейн Регалия

Последно изключване: 17:44; 04/25/94^[1]

Помни, „Вербум“ съществува, за да те обслужва. От теб зависи какво представлява тя.

Тогава тя въведе: Visit WI^[2]

Командата я прехвърли в един от постоянните форуми, поддържани от „Вербум“. Екранът я приветства:

Справяме се и сами: Независими жени

На канала на форума имаше още осем други потребители. Тя познаваше повечето от тях. Беше една от малкото, които се включваха за дискусия почти всеки ден в късния следобед.

За първи път бе взела участие във форума преди около два месеца. Някои от редовните участници се включваха тук от много отдавна. Малко бяха тези, които се бяха срещали лице в лице, но всички смятаха, че добре се познават.

Появата ѝ не остана незабелязана.

Нанси-Т> Ето я и нея. Крайно време беше.

Кери> Прегръдки от всички.

Мичико> Чакахме те.

Саломе> Страхувах се, че днес няма да се покажеш.

Порша> Имах друга работа. Съжалявам, Сал.

Саломе> Винаги си е струвало да те почакаме, мила.

Джейн Регалия се облегна и започна да чете текста на досегашната дискусия. Забеляза, че днес всички са малко по-особени.

Продължаваше да наблюдава екрана. От време на време хвърляше поглед през прозорчето над писалището. Мониторът почти скриваше гледката, но като се поместеше малко встрани можеше да вижда тясната алея, която започваше от бунгалото и тръгваше надолу по склона на каньона към крайбрежната магистрала.

„Мичико“ споделяше с останалите как е открила един започващ с 900 телефонен номер на стара сметка за извършени телефонни разговори.

Мичико> Това бяха онези номера, на които можеш да излееш сексуалните си фантазии. Три месеца преди бракът ни да се разпадне, ние харчехме стотици долари на месец за брачни консултации. Точно когато трябваше да се научим как отново да бъдем интимни, той се разреждаше по телефона с някоя наемна курва. Това беше преди година, сега вече сме разделени, така че би трябвало изобщо да не ми пука. Но не е така. Тогава това ме скапа. И истината е, че още се

чувствам отвратително, когато се сетя. Джейн Регалия реши да се намеси:

Порша> Понякога най-болезнено възприемаме дребните неща. В моята кухня например единият кран на чешмата капе и това непрестанно ми напомня колко съм безпомощна.

Кери> Обади се на собственика и му кажи да ти го оправи.

Порша> Той е в Бостън, а от друга страна, ако му досаждам за най-малката дреболия, ще вземе и ще ме изхвърли оттук. Но не това исках да кажа. Съпругът ми се справяше с дребните ремонти. Кранът ми напомня за колко много неща е отговарял — неща, пред които сега съм безсилна.

Саломе> Такова нещо наистина може да те кара да се чувстваш безсилна.

Порша> Да.

Саломе> И ти напомня колко далеч трябва да стигнеш, преди да станеш истински независима.

„Точно така“ — призна в себе си Джейн Регалия. В много отношения „Саломе“ беше любимката на Порша измежду всички редовни участници в групата. Понякога малко рязка и изпълнена с горчивина. Но „Саломе“ можеше да разбере. Сал знаеше.

Джейн Регалия отговори:

Порша> Да, да, да.

Саломе> Изходът е да се научиш и ти да го правиш.

Порша> Но това е почти невъзможно. Всички тези мъжки задължения...

Саломе> Не, лесно е. Точно това е една от тайните на мъжете. Те се държат сякаш става дума за някакво тайнствено познание: как да оправиш крана, как да регулираш колата... хиляди такива неща. Мъжете обожават да правят от тях голяма работа, така че да си мислим колко незаменими са. А семплата истина е, че всеки би могъл да се научи.

Нанси-Т> Мъжете не са се родили научени. Убиецът наблюдаваше този обмен на мнения, чийто текст излизаше на екрана на портативния компютър в скута му.

Нанси-Т> Мъжете не са се родили научени.

Кери> Щом те могат да се научат, значи всеки може. Пръстите му затракаха по клавишите и думите, които въвеждаше, се появиха на

екрана, докато печаташе. Курсорът плавно се плъзгаше и сякаш изсипваше след себе си символите:

Саломе> Точно така. Не може да е толкова трудно. Направи малка пауза и продължи:

Саломе> Хей, едва сега забелязах колко е часът. Трябва да свършвам.

Порша> Толкова бързо?

Саломе> Задължения.

* * *

Системата обяви изключването ѝ:

Саломе напусна групата.

Джейн Регалия остана да чете размяната на реплики още половин час. През по-голямата част от времето стоеше във фона — „спотайваше се“ според жаргона на интерактивните потребители.

„Кери“ през цялото време се оплакваше от адвоката, който бе наела да движи развода ѝ. Някоя на име „ДжейБий“ — името бе непознато на Джейн Регалия — разказа безкрайна история, описвайки как ѝ досаждали в бар за самотници.

Темиите — адвокати и барове за самотници — не интересуваха Джейн Регалия.

Поне засега. Мехурите на ръцете я боляха. Тя стана от стола, отиде до кухненския шкаф, извади опаковка „Тайленол“ и изпи две таблетки с чаша вода. Когато се върна при компютъра, „Аврора“ разказваше вицове:

Аврора> Защо толкова много жени се преструват, че имат оргазъм?

И точно докато се готвеше да седне отново, Джейн Регалия чу някакъв шум отвън. Беше от кола — някой очевидно идваше по алеята. Тя се наведе през прозореца и видя отвън да спира микробус. Беше кафяв, в тютюнев нюанс, без никаква маркировка, от малкия модел, с който обикновено се превозват деца или се пазаруват зеленчуци. Не, това беше товарният модел, защото отделението зад шофьора нямаше прозорци. Тя отиде до вратата.

Кери> Предавам се, не мога да отговоря.

Аврора> Защото толкова много мъже се преструват по време на любовната игра.

Нанси-Т> Мушвам Порша с лакът в ребрата.

Нанси-Т> Порша не реагира, доколкото виждам.

Кери> Порша е нашата права стрела. Така ли е, Порша? Настъпи пауза, през която всички очакваха отговора ѝ.

Вътре в бунгалото Порша пицеше. Курсорът мигаше неподвижен на монитора ѝ и едновременно с това на екраните на останалите седем компютри, които бяха свързани с нея чрез „Вербум“. При компютрите неподвижният курсор се асоциира със звука на тишината. Появиха се нови думи, малко неуверени:

Мичико> Порша?

Аврора> Хей, момиче, това беше само една нескопосана шега.

Кери> Порша? Какво става?

Те изчакаха десетина секунди. След това мрежата предаде:

Порша> Ето ме отново. Мина камионът на пощата.

Кери> И как изглежда пощаджията?

Порша> Казва се Джанет.

Аврора> Бързата свалка е като полица. Винаги е наблизо, но никога не можеш да го намериш, когато ти трябва.

Нанси-Т> Кажи ни истината, Порша. Случвало ли ти се е да се чувстваш малко... хм, да кажем малко неспокойна там из тези северни гори?

Кери> За Порша ли говориш?

Порша> Не искам да бъда груба, но май ще трябва да се изключа. Ще повикам водопроводчик. Ще сложа край на това капане.

От крана, не на мъжа ми.

Мичико> До утре тогава.

Порша> Не съм сигурна... Смятах да отскоча до Оклахома за няколко дни. Имам там стара приятелка, която не съм виждала отдавна.

Кери> „Приятелка“, а?

Нанси-Т> Охо. Порша май започва да се чувства малко неспокойна.

Аврора> Какъв е точно полът на тази приятелка?

На клавиатурата на компютъра на Порша една мъжка ръка въведе отговора:

Порша> Това е моята малка тайна.

[1] Американският стандарт за дата е месец/ден/година — б. пр.

↑

[2] WI е съкращение от Women Independent („независими жени“ — англ.) — б. пр. ↑

8.

Кейт Лейвин прекара следобеда в града. Тръгна си за дома по „Ембаркадеро“. Беше свалила гюрука на своята „Миата“.

Пътят, по който се прибираше, я прекара покрай Телеграф Хил. Усети се, че гледа нагоре по хълма към къщата под Койт Тауър.

Щорите отново бяха дръпнати — това ясно се виждаше. Представи си Елис, сврял се отново в хралупата си. През седмицата след онази вечеря бяха разговаряли само веднъж, по телефона, и то само за половин минута. Не го бе виждала — най-дългият период, през който бяха разделени, откакто разводът им бе влязъл в сила.

Без да се усети, без дори да помисли за миг, тя установи, че е напуснала „Ембаркадеро“ и е направила ляв завой, нагоре по хълма. Импулс. Не искаше да му се противопоставя. Продължаваше да си мисли за човека зад онези завеси на прозорците. Казваше си, че ще остане само няколко минути, колкото да се убеди, че и той е добре.

Вмъкна „Миата“-та в малкото пространство точно пред входната врата на дома на Тесла Стрийт 2600. Излезе от колата и тръгна по тротоара. Питаше се дали ще си е в къщи — при тези постоянно спуснати щори човек никога не можеше да бъде сигурен.

Спря малко преди да стигне до вратата. Какво правеше?

„Да го видиш само, така ли? Сякаш не знаеш, че е много добре. По неговия си начин. Елис може да се погрижи за себе си. Винаги го е доказвал.“

Стоеше, без да помръдва. Гледаше втренчено входната врата и си мислеше за самотния човек вътре.

После се обърна. Трудно ѝ беше, но успя да го направи.

„Раздялата си е раздяла — каза си тя. — Трябва да продължи поне известно време. И можеш да започнеш да го правиш отсега.“

Качи се в колата и потегли. Без да се обръща.

9.

Джейн Регалия идваше в съзнание. Не изведнъж. Процесът беше плавен, на приливи и отливи, докато накрая тя окончателно премина разграничителната линия между двете състояния. И тогава се свести. Започна да попива усещания и впечатления.

Лежеше просната по очи. Лицето и ребрата я боляха в местата, където я бе удрял и ритал, докато най-сетне беше надделял при схватката в бунгалото. Намираше се в пълна тъмнина. Помръдна глава и подът я одраска по бузата. Протегна ръка, за да го докосне. Установи, че това е някаква перфорирана стомана, нещо подобно на пчелна пита.

Протегна ръка още малко напред и разбра, че „питата“ свършва само на няколко сантиметра, от мястото, където се намираше. Понататък... нямаше нищо. Празно място там, където би следвало да има под.

И тогава си спомни къде бе виждала тази стоманена пчелна пита и то съвсем наскоро.

Едва сега усети, че нещо притиска лицето ѝ. Вдигна ръка и напипа дебели слоеве скоч-лента, намотани през очите ѝ. Затова не виждаше. Лентата беше толкова стегната и лепкава, че не можеше да я сваля.

Недалеч от нея се чу мъжки глас:

— Обзалагам се, че е имало дни, в които си се чувствала и по-добре.

Думите прозвучаха уверено и с подигравателна нотка. Слухът ѝ долови слабо, бързо ехо от думите му. Усещаше, че се намират в голяма стая. И че подът е далече под тях.

— Къде съм? — попита тя. Изненада се, че е в състояние да говори.

— Това няма значение.

— Какво искате?

— Ще стигнем и до това — отговори ѝ той.

След думите му настъпи мълчание. Тя се опитваше да запази спокойствие.

Мълчанието продължи няколко секунди, може би по-дълго — тя се затрудняваше да определи.

— Страхът може да се помирише, знаеш ли това? — изведнъж проговори той.

Изпита едва ли не облекчение да го чуе пак. Звукът ѝ помагаше да настрои загубеното чувство за място и разстояние, създаваше някаква позната сфера на съществуване в непрогледния мрак.

— Винаги съм си мислел, че това е само фраза — продължи той. — „Миризмата на страха.“ Но оказва се, че е истина. Страхът действително може да се подуши. Е, при определени обстоятелства. Установих това онзи ден. Помирисах страха.

Къса, ужасяваща пауза. После той късо се изсмя, сякаш излая.

— Не моя — поясни той. — Казвам го, за да не си помислиш такова нещо.

Нова пауза.

И този път нов шум.

Туп...

Туп... туп... Крачки.

Не само ги чуваше — чувстваше ги през стоманения под, на който лежеше.

Той идваше към нея. Тя повдигна рамене и седна, обръщайки се в посоката, от която идваха крачките.

Туп... туп... туп...

Бяха делови... не забързани, а просто отмерени крачки на човек, който знае къде отива.

Много близко до нея. После спря.

— Стани — чу се гласът му от съвсем близо. — Хайде, стани, нищо ти няма.

Тя поклати безмълвно глава в знак на несъгласие. Тогава почувства нещо студено и твърдо да я докосва по бузата и вдигна ръка, докосвайки предмета.

Пръстите ѝ напипаха широко острие, опряно с плоската си страна върху лицето ѝ.

— Внимателно — предупреди я той.

Пръстите ѝ се плъзнаха по острието. Беше необикновено дълго. Разбра, че до бузата ѝ е опряно мачете. Острието се отдръпна.

— Стани — подкани я отново той и този път тя стана. Дясната ѝ ръка напипа нисък метален парапет. Тя се хвана за него.

— Знаеш къде си — обясни ненужно той. — Вече си била тук.

Тя добре си представяше обстановката: стоманен мост, увиснал в празното с нисък парапет само от едната страна. „Това не може да бъде“ — мина през главата ѝ. Но знаеше, че е истина.

Коремът ѝ се сви на топка. Почувства, че ѝ се повдига.

— Има изход, нали разбираш — разнесе се гласът му. — Трябва да има, защото иначе няма да е интересно.

Тя стоеше неподвижна, опряна с цялата си тежест на парапета.

— Така че, върви.

Но краката ѝ бяха като вкопани.

— Хайде, хайде — подкани я той. — Боже мой, повечето хора поне биха опитали.

Но тя беше като парализирана. Дори дишането ѝ се удаваше с труд.

— Май имаш нужда от стимул — проговори отново той. — Добре: остани жива следващите две минути и аз ще те пусна. Сто и двама секунди — дявол да го вземе, можеш да го направиш. И тогава ще си тръгнеш оттук. Ако искаш, вярвай, но ти казвам истината. Единствен шанс в живота, макар да звучи като игра на думи... Другата възможност е да умреш, тук и сега. Решавай.

Тя беше сигурна, че ще я убие. Избра живота, макар да ставаше дума за някакви секунди в повече.

Обърна се, смени захвата на ръцете си върху парапета — той сега се намираше от лявата ѝ страна — и бавно тръгна надолу по моста, отдалечавайки се от него. Държеше ръка върху парапета и я плъзгаше, докато вървеше.

След малко набра увереност и тръгна по-бързо, опитвайки се да увеличи разстоянието между двама им.

Той закрачи към нея. Чувахе го да се приближава. Наложил си да увеличи скоростта. Опитваше се да върви в ритъма на неговите крачки. Искаше разстоянието поне да се запази. Крачките му се ускориха.

Тя залитна, запази равновесие и продължи да върви. Още по-бързо.

Вече почти бягаше. Но и неговите крачки бяха значително по-бързи. Но бяха твърди и сигурни и отекваха по металния мост.

Туп Туп Туп Туп...
По-бързо. По-силно.
По-близо.

Изведнъж и мачетето започна да дрънчи. Той го държеше опряно в пръчките на парапета. Тя чуваше звънтящите удари и усещаше вибрацията през дланта си.

Чаткането се приближи. Представи си как острието се насочва към нея... хладно, остро и смъртоносно.

Настигаше я и вече се намираще само на няколко крачки от нея.

Ето го, беше тук, на една ръка разстояние. Чуваше дори дишането му...

Тя се хвърли напред. Втурна се презглава, отчаяна, готова на всичко, само да не попадне в ръцете му.

Изглежда, ходът ѝ го беше изненадал, защото чаткането на мачетето спря... да, тя наистина вече не го чуваше зад себе си.

Тя тичаше с все сили...

... тичаше и обувките ѝ тупкаха по моста...

... тичаше, докато в един момент левият ѝ крак не срещна опора под себе си, нито стомана, нито каквото и да било... просто стъпи във въздуха и тя полетя напред... превъртайки се презглава... загубвайки пълен контрол... пропадайки...

В нищото.

* * *

Убиецът я видя да полита в празното пространство в далечния край на моста.

Помисли си колко забележително е всичко това. Как бе тичала с последни сили, как бе продължавала с надежда до момента, в който под краката ѝ бе престанало да има под. Ето това не би могло да бъде фалшиво. Даже във филмите каскадьорът за миг се стяга, походката му леко се променя, преди да скочи в бездната.

„Има, изглежда, нещо в човешката природа — разсъждаваше той, — някакво неволно трепване, което ти пречи напълно да се отдадеш на гравитацията. И то се проявява, ако знаеш какво ще направиш, ако виждаш къде се насочваш, ако чувстваш какво ще се

случи в следващия миг. Но ако не знаеш, ако тичаш слепешката и ако полетиш надолу...

Да, това си струва да се види.“

Ооо!... Как бе тичала право към края си. Как бе скочила през ръба, без да осъзнае нищо до най-последния миг! Как бе изпищяла и как размахваше ръце, преди да се скрие от погледа му!

„Не, това не може да се изиграе. Това не можеш да видиш никъде другаде, при никакви други обстоятелства. Това е изключително рядко изживяване. Има нещо в играта на убийство.

Тя е истинска.“

* * *

Тя падаше, падаше и падаше.

Носеше се надолу в неизвестното, досещаше се, че когато отново срещне земята, я очаква агония, а може би и нещо още по-лошо. Падането продължи само секунда или две, но моментът ѝ се стори безкрайно разтегнат във времето.

И тогава дойде ударът. И отново болката, болката и увереността, че по един или друг начин краят ѝ всеки миг ще дойде.

Падна на циментов под. Нещо експлодира в нея и редуващи се червени и нажежени до бяло вълни на нетърпима болка прорязаха съзнанието ѝ и след малко започнаха да се размиват. Тя се гърчеше, но не беше в състояние да стане. Лежеше така, агонизирайки и отстъпвайки пред болката. За миг се сети за него, питайки се какъв ли ще бъде следващият му ход. Но в съзнанието ѝ нямаше място за други мисли. Остана да лежи така известно време, но нямаше представа колко дълго. Накрая отново чу стъпки. Приближаваха. По някакъв начин той бе слязъл на нейното ниво. Където и да се намираше тя.

Крачките спряха до главата ѝ.

— Последната стъпка беше много коварна, нали? — попита я той.

После я хвана под мишниците и я изтегли някъде настрани. Тялото ѝ отново потъна в пристъпите на режеща болка и тя изпищя толкова силно, че едва не оглуша. Намираха се на някакво стълбище. Усещаше твърдите ръбове на стъпалата да се забиват в гърба ѝ, докато

той я теглеше нагоре по него. В един момент усещанията станаха прекалено силни, прекалено непоносими и мозъкът ѝ изключи.

* * *

Когато се свести, лентата върху очите ѝ я нямаше.

Наоколо беше светло. Няколко насочени право към нея мощни лампи на стативи я заслепяваха. Опита се да повдигне ръка и да си направи сянка. Но усилието се оказа прекалено много за организма ѝ. Ръката само леко се помръдна и падна немощно на пода.

Беше в стая, гола стая с циментови стени, под и таван. И той беше тук, надвесен над някакъв предмет, закрепен на триножник. Тя едва не изпита съжаление към него, когато видя какъв беше този предмет.

Видеокамера.

„Колко трогателно — мина през ума ѝ. — И колко отвратително...“

Дрехите ѝ бяха нахвърляни на куп на пода и изглеждаха като разкъсани по време на събличането. Осъзна, че е чисто гола. Съзнанието ѝ регистрира този факт някак между другото. Незначителна подробност. Която не би могла вече да я развълнува.

Тя не реагира дори когато той остави камерата, отиде до ъгъла на стаята, после се обърна и дойде при нея.

Отново държеше мачетето.

Пристъпи последната крачка, която ги делеше.

После го вдигна и замахна. Острието проблесна, спускайки се към главата ѝ, и това бе последното, което тя видя.

10.

Когато си тръгна от Тесла Стрийт същата вечер, Кейт Лейвин не се прибра направо у дома.

Пое за Марин по моста, но Елис Хойл непрекъснато изплуваше в мислите ѝ.

И ако това наистина трябваше да става — а тя не можеше да му попречи, — можеше поне да вземе мерки да не става, докато е сама у дома.

Затова смени посоката към студиото, където беше много по-спокойно, отколкото през деня, макар и все още оживено и където атмосферата пулсираше с някаква собствена енергия. Всичко там живееше свой живот, безразличен към душевния ѝ смут.

Студиото и работата, която кипеше в него, не се интересуваха дали тя ще може да вкара Елис Хойл в правия път.

Прекара половин час на бюрото си, приключвайки с насъбралата се през следобеда работа.

После отиде в монтажната — там вече нямаше никого — и прегледа работните версии на две от задачите, върху които работеха. Това ѝ отне още един час.

И все още не беше готова да посрещне бремето на самотата в закотвената си къща.

Върна се в офиса при компютъра на бюрото си. Стартира комуникационната програма. Няколко секунди по-късно на екрана се появи приветствието на „Вербум“.

Тя въведе името, под което се бе регистрирала, и паролата.

Беше избрала име от момичешките си години — на един от любимите ѝ рок-певци. Харесваше ѝ неопределеният му род — не искаше веднага да бъде белязана като жена, а, от друга страна, не желаше да се маскира като мъж.

Певецът беше Дейвид Бауи, изживял една фаза на малко двусмислено сценично присъствие, по време на която се бе представял под прозвището „Зиги Звездния прах“.

Компютърът я поздрави с:

Добре дошла, Зиги.

11.

Същата вечер Чарлз Обенд отвори чекмеджето на бюрото си и извади от него компютърен модем.

Беше останал сам в офиса, който обикновено делеше с още трима. Всички те бяха младши сътрудници във фирма за застрахователни услуги, чието седалище се намираше извън Канзас Сити.

На модема висяха дълга телефонна жица и широк плосък кабел за серийна връзка^[1]. Той вкара куплунга на кабела в съответното място за него на задния панел на компютъра. След това стана от бюрото си, за да свърже другия кабел към телефонната розетка на стената в другия край на стаята. Беше малко по-висок от среден ръст, с тегло малко над нормата и вече оредяваща коса, въпреки че бе само на 32 години.

Телефонната линия обезпечаваше един от външните 1-800^[2] номера на фирмата. Чарлз Обенд се върна при креслото си. Миг по-късно модемът вече установяваше връзката, а след още няколко секунди на екрана на монитора се появи приветствието на „Вербум“.

Чарлз Обенд не беше регистриран потребител на „Вербум“, но беше от редовните клиенти и винаги участваше с едно и също име. Точно него въведе и този път.

ЧАЗ

После командата

Visit VFB

Системата отговори:

В момента влизате във Виртуалния бар: място за професионални самотници, мечтатели и всички, които таят в душите си мъничко надежда. Предлагаме да бъдете честни и да проявите очакваната от вас дискретност. Не забравяйте обаче, че както в истинския живот, вие сте оставени сами на себе си.

След това системата обяви за останалите включването му във форума, а на неговия екран изброи 16-те участници в момента. Повечето без никакво съмнение бяха мъже. Трима или четирима

изглеждаха жени — стандартният състав на форума за една петъчна вечер, — но Чарлз Обенд изпитваше силни съмнения, че по-голямата част, ако не и всички останали, са мъже, включили се тук, за да се посмеят, да получат лека тръпка или просто да се порадват на малко внимание.

Малко игра с пола.

Като че ли никой не забеляза „появата“ на Чарлз Обенд. Той се облегна в креслото си и започна да чете.

Трябваше му известно време, за да навлезе в обстановката. Точно както в истински бар за самотници в петък вечер, и тук беше претъпкано и шумно. Поне двама-трима въвеждаха по едно и също време, ангажирани в различни разговори. Често репликите се прекъсваха и няколко секунди по-късно се подхващаха от мястото на спирането.

Както винаги и тази вечер основните теми бяха спорт, коли, компютри и... разбира се, жени. Чарлз Обенд си помисли, че виртуалния бар на „Вербум“ по-скоро прилича на съблекалня. Досега не беше срещал тук жена или по-точно казано, още не бе срещал жена, в чийто пол да е сигурен.

Въпреки това повечето нощи прекарваше тук.

Една от съществениите отлики от реалния бар беше възможността да изключиш от разговор със себе си хората, които не са ти приятни: системата позволяваше да филтрираш по този начин произволен брой хора. Чарлз Обенд често се възползваше от тази характеристика, за да може да следи един-единствен събеседник в джунглата от съобщения.

Тази вечер обаче му се искаше да филтрира всички.

И тогава на екрана се изписа:

Шерм> Здравсти, Чаз.

Три отделни разговора се намесиха, преди Чарлз Обенд да може да се вмести на екрана:

Чаз> Да?

Шерм> Самостоятелен канал, приятел. Чарлз Обенд не беше в настроение да бъде манипулиран тази нощ. Така че отговори:

Чаз> Познавам ли те? Поредните несвързани с разговора им съобщения и едва тогава:

Шерм> Самостоятелен канал.

Чаз> Махай се.

Шерм> Едва ли ще искаш да пропуснеш това. Повярвай.

Чаз> Остави ме на мира.

Шерм> Какво искаш да кажеш?

Чаз> Ако си падаш по мъже, има други форуми, Където ще те посрещнат с разтворени обятия. Окей? Но това място не е такова.

Шерм> Самостоятелен канал. Няма да се разочароваш.

„Ама кой е този навлек?“ — помисли с раздразнение Чарлз Обенд. Все пак събра всичкото си търпение и отговори:

Чаз> Окей, но само за минутка. Няколко секунди по-късно вече комуникираха по частен канал.

Чаз> Е, какво мога да направя за теб?

Шерм> Надявам се да започнеш да мислиш за мен като за „Сюзън“. Защото, разбираш ли, това е истинското ми име. Регистрирана съм като „Сюзи-Кю“.

Чаз> Да-да, как ли не!

Шерм> Съмняваш се, така ли? Искаш ли да се изключа и включа под истинското си име?

Чаз> Не, и това е добре.

Шерм> Ако наистина си мислиш за „Сюзи-Кю“ всеки път, когато погледът ти падне върху „Шерм“, това много ще ни помогне да се опознаем по-добре. Чарлз Обенд не отговори веднага. Просто не беше сигурен как трябва да реагира.

Шерм> Да не би да те изненадах?

Чаз> Да, би могло да се каже и така.

Шерм> Понякога се представям във виртуалния бар като мъж. Допада ми да огледам обстановката, но не обичам да ми досаждат.

И освен това не можеш да си представиш каква тръпка е да се представяш под друг пол! Говорят ли ти думите ми нещо?

Чаз> Мисля, че да.

Шерм> Това е хубаво. Знам те отпреди. Познавам те и от други форуми. Струваш ми се много свестен.

Чаз> Благодаря.

Шерм> Винаги се наслаждавам, когато чета твоите съобщения. Чувствам се като че ли вече те познавам доста добре. Някои ще кажат, че това не е възможно, че е абсурдно да опознаеш някого само на базата на думите, които е написал. Но нали ние се разкриваме с

думите, които използваме, и то не само с това, което казваме, ами и с това, което премълчаваме. Не си ли съгласен?

Чаз> Да, съгласен съм.

Шерм> Радвам се, че и ти мислиш като мен. Би ми се искало да те опозная и действително.

Чаз> Защо?

Шерм> В този живот ние осъществяваме много запознанства, но малко от тях се превръщат в интимни и имащи някакъв смисъл контакти. И когато ни се открие шанс за такива, трябва ли да го подминем? Не мислиш ли и ти така?

Самотният Чарлз Обенд, седящ в празния офис някъде край Канзас Сити, наистина мислеше така. Не само мислеше — той чувстваше това точно в този момент с особена острота. Не беше напълно убеден, че „Шерм“ е жена. Но вярваше, че ако разполага с достатъчно време, ще може да открие истината... че никой не може да разиграва подобен цирк вечно.

Определено му се искаше „Сюзи-Кю“ да е реална личност. И се познаваше достатъчно добре, за да знае, че ако се откаже от тази възможност, ще мисли за нея дълго след това. И никога няма да знае със сигурност.

Така че отговори:

Чаз> Да, така мисля.

Шерм> Е, радвам се да го науча. Защо тогава не ми разкажеш нещо за себе си?

Нещо в Чарлз Обенд го накара да изпита сериозни колебания в този момент. Не толкова предпазливост, колкото вродена резервираност. Никога досега не бе чувствал подтик да разкрие душата си. Знаеше, че е от онези, които минават покрай хората на една ръка разстояние.

Но едновременно с това съзнаваше, че това е навик, който трябва да се опита да превъзмогне. Иначе щеше да прекара хиляди самотни петъчни нощи пред клавиатурата, четейки чужди думи на екрана.

Събеседникът му сякаш се досети за съмненията му, защото пред погледа му се изписа:

Шерм> Защо не погледнеш на нещата по този начин: при дадените обстоятелства ти почти няма какво да загубиш, а можеш

много да спечелиш. „Истина е — помисли си Чарлз Обенд. — Абсолютна истина.“

И започна да пише по клавиатурата.

[1] Компютърът комуникира с външни устройства (принтер, модем, плотер, факс, мишка) по два вида канали: паралелен (по-бърз, при който по кабела се предават едновременно 8 сигнала) и сериен (при който се предава само един сигнал) — б. пр. ↑

[2] В САЩ и Канада с тази комбинация започват номера, обаждането на които не се таксува (обикновено резервирани за обслужване на клиенти на фирмите, безплатна консултация за продукти) — б. пр. ↑

II

„АВАТАР“ 6–7 МАЙ

12.

Лий Уейд изкачваше със своята „Краун Виктория“ стръмнините на Телеграф Хил. Дъждът струеше по предното стъкло на колата. След сухата и топла зима — малкото снеговалежи в планините Сиера даваха основания да се очаква режим на водата през лятото — през пролетта небето сякаш се бе продънило.

Уейд караше бавно, оглеждайки за място, където да паркира. Когато стигна до задънения край на уличката, едва успя да направи маневра, за да обърне. Краят на тротоара беше боядисан в червено, а това означаваше забрана да се паркира по всяко време на денонощието. Той качи колата на тротоара, възсядайки червената ивица по ръба.

След това слезе, заключи и тръгна пеша. Беше без шапка и не носеше чадър. Истинските полицаи не носят чадъри.

Близо две седмици след като получи нареждане от съда, компанията „Пасифик Бел“ предостави извлечение от архивата си на номерата, с които Доналд Траск се бе свързвал по домашния си телефон. Бяха изпратили по факса грижливо подреден компютърно генериран списък на всяко обаждане през последните три месеца.

Уейд и партньорът му си бяха поставили за цел да посетят всеки местен абонат от списъка в опит да сглобят някаква представа за личния живот на Доналд Траск и може би така да получат някакви указания каква би могла да бъде причината за смъртта му.

Повечето хора не съзнават, че телефонните компании документират всяко тяхно местно позвъняване. Доста дълго полицията, а дори и ФБР, също не знаеха за това.

Какво да се прави, телекомуникациите са пълни с подобни малки изненади.

Лий Уейд спря на тротоара, огледа къщата пред себе си, прекоси късото разстояние, което го отделяше от входната врата на Тесла Стрийт 2600, и натисна звънеца.

Никой не му отвори, а и Уейд не чу нито звън на звънец вътре в къщата, нито какъвто и да било друг шум. По лицето му се стичаха

струйки вода. Косата му беше залепнала на челото.

Той отново натисна звънеца и този път го задържа за дълго. Това донесе очаквания резултат. Няколко секунди по-късно вратата се отвори. Показа се бял, някъде над трийсетте, средно висок и с нормална фигура. Изглеждаше леко раздразнен и едновременно с това някак отнесен.

Лий Уейд вече беше приготвил полицейската значка и служебната карта от черна кожа в лявата си ръка. Едновременно с отварянето на вратата той разтвори картата и каза:

— Здравсти, аз съм Лий Уейд от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Сан Франциско.

Наблюдаваше внимателно. Много хора реагират на тази фраза по един или друг начин и винаги е интересно да се забележи тяхната реакция на думата „убийства“, особено когато произнасянето ѝ не е очаквано.

Но този случай бе доста по-различен. Мъжът, който му бе отворил вратата — кафяви очи, черна коса в начална фаза на посребряването, брада на два-три дни, облекло, чиято единствена цел като че ли беше да покаже на останалите колко малко го е грижа как изглежда в техните очи — този мъряч от другата страна на прага се държеше, сякаш изобщо не бе чувал такава дума. Изражението му остана непроменено.

— Търся Елис Хойл — продължи Уейд и прибра значката в джоба си.

— Е, това съм аз — призна грънджът след кратка пауза.

— Може ли да поговорим за няколко минути?

Нова кратка пауза. Дъждът се стичаше по лицето на Уейд.

— Защо? — осведоми се грънджът.

— В момента извършваме разследване — поясни Уейд, използвайки множественото число, за да внуши по някакъв начин, че с неблагоприятната задача се е захванала могъщата машина на неговия отдел. После допълни просто за в случай, че този тип не бе чул добре първия път: — Разследване на убийство.

Грънджът, твърдящ, че името му е Елис Хойл, се държеше като че ли думите достигат до него от безкрайно голямо разстояние. Сякаш макар тялото му да се намираше тук, на прага на тази врата, съзнанието му бе на друго, много по-интересно място.

Уейд се двоумеше дали не е прекъснал някое сериозно занимание, или го е спрял точно в момент на вземане на наркотик.

— Какво искате? — попита накрая Елис Хойл.

— Не може ли да поговорим вътре?

— Защо? — не разбра Елис Хойл. Пак.

Уейд почувства, че кипва. Обикновено беше много сдържан, вежлив и стриктно се придържаше към правилата за общуване с хората, с които се налагаше да влиза в контакт. Можеше дори да бъде добросърдечен. Но Елис Хойл и тъпото му изражение го бяха извадили от равновесие.

— Защото тук навън вали, та ще се скъса — обясни той. Не повиши тон, но в гласа му прозвуча остра нотка, която трудно би могла да остане незабелязана. — И защото приличам на шибан виетнамец в джунглата, по който дъждът се стича като по улук.

Елис Хойл хвърли поглед към небето, сякаш забелязваше дъжда едва сега.

— Да — каза той и отстъпи навътре, за да даде на Лий Уейд възможност да влезе.

Уейд го направи и веднага съжали, защото когато Елис Хойл затвори вратата, вътре настъпи истински мрак.

Мракът караше Уейд да се чувства неуверен. Да бъде в чужда тъмна стая в компанията на непознат... не, това никак не му допадаше. Колкото и странно да изглежда това някому, полицаите държат да виждат по всяко време къде се намират и какво става около тях.

— Тук няма ли осветление? — не се сдържа той.

Елис Хойл май не беше сигурен какъв е отговорът на този въпрос. Той се огледа неуверено, после пристъпи настрани, намери ключа на осветлението и над главите им светна лампа.

— Благодаря — искрено каза Уейд. — Познавате ли човек на име Доналд Траск?

— Не — отговори Елис Хойл този път почти веднага.

— Помислете.

— Няма за какво. Знам кои хора познавам.

— Той се е обаждал на телефон, намиращ се във вашата къща, цели четири пъти през март.

— Не познавам Доналд Траск.

— Може би е звънял на някой друг тук. Има ли тук лице, което приема телефонни позвънявания?

— Не — каза Елис Хойл. — Аз живея сам. — После размисли и попита: — А с кой номер се е свързвал?

Лий Уейд извади копието от разпечатката на „Пасифик Бел“, написа номера на листче от бележника си, пояснявайки, че е регистриран на името на Елис Хойл и адресът съвпада, откъсна листчето и го подаде.

Елис Хойл хвърли бегъл поглед и отговори:

— Това е една от компютърните ми линии... изчакайте.

После рязко се извърна и тръгна надолу по стълбите, които се спускаха от входната площадка. Уейд се премести на края на площадката и проследи Елис Хойл, който слезе на долното ниво и без да се двоуми, се отправи към единия от компютрите на масите пред себе си.

Единственото осветление долу беше от екраните на трите компютърни монитора. „Три компютъра“ — отбеляза наум Лий Уейд.

Цялата невероятна стая долу му приличаше на склад за електроника. Той усети, че с недоумение се пита: „Боже Господи, ама този наистина ли живее такъв живот?“

Пръстите на Елис Хойл прелетяха по клавиатурата и макар да чукаше само с двата си показалеца, те се движеха, с такава скорост, че направо не се виждаха. Никога досега Уейд не бе виждал някой да печати толкова бързо.

— От кой номер е звънял? — попита Елис Хойл, без да вдига поглед от екрана.

— Не мога да ви кажа, това е служебна тайна — отговори Уейд, макар да не казваше истината. Просто не искаше да издава повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Оо, да, полицейски дела, служебни тайни, ясно — саркастично проточи Елис Хойл. Уейд се убеди, че действително не харесва този тип. Човекът се порови известно време из бъркотията на едно от бюрата и доста по-бързо, отколкото Уейд очакваше, че може да е възможно, намери онова, което търсеше. Беше малък сребрист диск — компакт-диск.

Елис Хойл мушна диска в процепа на един от компютрите.

Чукна още няколко пъти на клавиатурата пред себе си и почти веднага изрече, без да вдига поглед от екрана:

— Това трябва да е Доналд Траск от Честнът Стрийт. — И издиктува правилния му телефонен номер.

На Лий Уейд му трябваха една-две секунди, за да смели случилото се.

— Откъде знаете? — попита накрая той.

Дискът се подаде обратно в процепа, Елис Хойл го взе с два пръста и го вдигна.

— Списък на всички частни телефонни номера по Западното крайбрежие на САЩ. Вие казахте, че сте от местната полиция, значи и той е местен. На всичко отгоре се оказа и единственият Доналд Траск за тази централа.

— Я виж ти... — изтръгна от себе си Уейд.

Но Елис Хойл изобщо не го слушаше. Беше се навел пред друга машина и пръстите му пак летяха над нейната клавиатура.

— Ще опитам да го идентифицирам по номера — каза той и преди Уейд да се поинтересува какво означава това, възкликна: — Оо, та това бил „ДийТийДюд“.

— Какво, какво?

— Идентификаторът му — „ДийТийДюд“ в една дума — обясни Елис Хойл и издиктува името по букви, допълвайки: — Така е бил известен във „Вербум“. Но също е и „ДуумДюд“... използваше два идентификатора и мислеше, че не знам, но аз се досетих.

— Нищо не разбирам — призна си Уейд.

И тогава Елис Хойл му обясни всичко за „Вербум“ и идеята за системата, като намали темпото, когато забеляза, че Уейд наистина нищо не разбира. Направи го с шест или седем изречения — точни, изчистени от излишните думи, с внимателно подбрани фрази.

О, това отнесено изражение наистина бе заблуждаващо! Тук не можеше да става и дума за наркотик. Точно обратното. Този човек доста се оживяваше, когато намереше причина да фокусира съзнанието си.

— И колко често сте разговаряли с него? — запита Уейд.

— Никога.

— Аз притежавам извлечение от телефонната компания, от което е видно, че на вашия телефонен номер е позвънено три пъти, и

връзката е продължила повече от час.

— Не се съмнявам, че е така. Ако бяхте проверили и моя номер, щяхте да откриете три или четири позвънявания до него.

— Не, вие сте говорили с него шест или седем пъти — уточни Уейд.

— Неговият компютър се е свързал с моя. Моят компютър се е свързал с неговия. Аз никога не съм говорил с този човек. Той искаше да играе „Дуум“.^[1] Беше побъркан на тема „Дуум“. „Вербум“ поддържа форум, където можеш да намериш партньор за всякаква игра и той често се включваше там, за да убеди някой да играе с него „Дуум“.

— Дуум... — повтори Уейд.

— Игра. Ако се играе от сам човек, звездният десантчик се изправя срещу пришълци и зомбита. Ако се играе по модем, двубоят е между двама десантчици, а пришълците и зомбитата се мотаят наоколо, за да е по-весело. Е, „ДийТийДюд“ обичаше да играе по този начин: в режим „Смъртен двубой“.

Смисълът едва не убягна на Лий Уейд. Но той схвана и за да е сигурен, че е разбрал правилно, помоли Елис Хойл да му повтори идеята отново.

Аха, „смъртен двубой“. Май така се бе изразил Елис Хойл.

— И не сте се срещали с него? — поиска да се увери Уейд.

— Не лично.

— И не сте разговаряли?

— Не съм чувал гласа му. — Елис Хойл не скриваше, че с труд овладява нетърпението си, като човек, който ненавижда да повтаря отдавна известни неща.

— И дори не знаехте името му?

— Регистрирах го като „ДийТийДюд“. Щом това е добре за него, за мен изобщо пък няма проблем.

Той гледаше Лий Уейд, без да примигва. Може би с погледа на човек, който няма какво да крие.

А може би като някой, който знае, че няма как да бъде разкрит.

Уейд бръкна в джоба си и извади визитната си картичка. На нея, на фона на герба на Сан Франциско, бяха написани името и служебният му телефон. Подаде я.

— Обадете ми се, ако се сетите за нещо.

— Разбира се. — Елис Уейд взе картичката.

— Така и не ме попитахте какво му се е случило — отбеляза Уейд. — Всички се интересуват. Повечето хора не могат да се спрат да задават въпроси, когато се изправя пред тях.

— Той е мъртъв, някой го е убил, а вие се опитвате да откриете кой е той. Няма други причини да сте тук. — Уейд кимна. — Толкова.

— Хм, това е само един от начините да се погледне на нещата.

Уейд тръгна нагоре по стълбището. Елис Хойл остана долу при своите машини. Когато Уейд стигна до входната площадка, Елис Хойл вече отново седеше и гледаше единия от мониторите. За него Лий Уейд вече беше излязъл от къщата му, а може би и завинаги от живота му.

Но Лий Уейд не беше свършил.

— Забравих да попитам — обади се той отгоре. — Когато двамата с него играехте, кой обикновено побеждаваше?

Елис Хойл се завъртя в стола си и погледна към него.

— Спуквах му гъза — засмя се той като дванайсетгодишен хлапак. — Всеки път.

— Всеки път? — удиви се Уейд. — Не загубихте дори веднъж?

— Аз рядко губя срещу когото и да е било.

— Значи сте добър на тази игра, така ли?

— Добър съм на всички — отсече Елис Хойл.

[1] Много популярна компютърна игра — б. пр. ↑

13.

Същата сутрин Кейт Лейвин взе полета в 10 часа за Бърбенк, за следобедна среща с един от редовните си клиенти — кабелна мрежа с офиси на булевард „Уилшър“.

Когато същата вечер летеше в обратна посока, тя беше получила поръчка: едночасов документален филм за застрашения от изчезване централноамерикански ягуар, който предстоеше да се заснеме основно в Белиз. Кейт бе спечелила поръчката с обещанието, че нейният екип ще открие и заснеме една от едрите котки по време на нощен лов.

И че първоначалната версия ще бъде монтирана най-късно до три месеца.

„Какво толкова — мислеше си тя, — нали така работим?“

Обичаше този вид работа на ръба на изпълнимото, обичаше да поема предизвикателства, обичаше да проверява границите на възможностите си. Точно това беше начинът нещо да стане — понякога да напуснеш зоната на комфорта.

Беше на борда на самолета за обратния полет в 6:15. Чувстваше се силна и способна — това беше обичайното усещане след добър ден. Но през седемдесетте минути, преди самолетът на „Еър Уест“ да кацне на пистата в Сан Франциско, нещо се случи.

Почувства се депресирана. Казваше си, че това е обикновена химическа реакция, че не може да бъде иначе след като адреналинът цял ден е препускал из тялото ѝ. Добро обяснение. Едва ли не приемливо, ако не беше фактът, че именно така — на приливи и отливи — живееше вече от месец. И отпадането не идваше непременно в края на деня. Можеше да ѝ се случи сутрин, можеше да я накара да се хвърля от една на друга страна в леглото, можеше да я свари неподготвена по обед и да я държи така часове наред. Знаеше, че това отпадане не се дължи само на хормонален дефицит. Помисли си, че трябва да направи нещо за Елис Хойл. После се поправи: „Не, не за Елис, а за мен самата!“

„Това е истинският проблем — каза си тя. — Чувствата и постъпките на Елис вече нямат значение. Елис е минало. Централният

въпрос е собственият ми живот — сега, след като Елис е извън него.“

„Направи нещо“ — убеждаваше се тя.

Когато спря на паркинга в близост до Бриджуей, навън шибаше пороеен дъжд, носен от вятъра. Тя наведе глава, мина покрай портала на кея и извървя почти цялата дължина до края му, който беше доста навътре в залива.

Домът ѝ бе на две стоянки от самия край: представляваше едноетажна конструкция с корпус от кедрово дърво, закрепена върху широка основа от фибростъкло, издигаща се до под самата повърхност.

Конструкцията покриваше почти цялата основа. Като застанеше на ръба на кея, тя стигаше с ръка до ключалката на плъзгащата се врата, която бе и главният вход за жилището ѝ. Отключи, бутна вратата встрани и най-сетне се скри на сушина. Плъзна обратно вратата зад гърба си, отново я заключи и дръпна завесите, които я скриваха от чужд поглед.

Вътре цареше полумрак и беше студено. Тя тръгна през всички стаи и запали всички лампи наред, включи термостата на електрическия нагревател и едва сега съблече подгизналите си дрехи и събу обувките. Спря в кухнята и отвори вратичката на фризера. Вътре се мъдреха поне половин дузина хартиени подноси, опаковани с пластмасово фолио — полуфабрикати, купени от близкия магазин за деликатеси, които само трябваше да се затоплят. Напоследък почти не се залавяше да готви.

Изглежда храната скептично и припомни сама на себе си, че колекцията от ястия трябва да изглежда подбрана с вкус и ефективна по замисъл, а не... нелепа.

Издърпа един от пакетите, на които пишеше „Лазаня“, и го сложи в микровълновата печка. Наля си чаша червено вино и я взе със себе си в банята, където се досъблече и стъпи под горещия душ.

Усещаше бързият вятър навън да поклаща платформата, чуваше прикрепящите я въжета да простенват и дъждът да шиба прозорците с ледените си струи.

Когато усети, че най-сетне се е стоплила, излезе изпод душа, избърса се, наметна пенъоар от изкуствена материя и изсуши косата си със сешоара — късата ѝ прическа изискваше не повече от няколко минути внимание.

Лазанята в кухнята вече беше готова и я чакаше. Тя сложи диск със струнните квартети на Хайдн в CD-плейъра и взе храната и виното в дневната. Седна с кръстосани по турски крака на пода, сложи хартиения поднос пред себе си на малката масичка за сервиране на кафе и започна да вечеря. Макар всички лампи да бяха включени, нагревателят да работеше, а яденето да бе топло, жилището ѝ се струваше празно. Беше не дом, а по-скоро междинна станция. И в този миг, когато стихииите навън бушуваха, някои почука по стъклената врата. Силно: три остри, решителни почуквания.

По начина, по който го правят мъжете.

14.

На половин континент от гълчавата на залива Чарлз Обенд изпита прилив на въодушевление.

Беше се включил във „Вербум“ и разговаряше по самостоятелен канал със „Сюзи-Кю“.

И за пръв път тази нощ тя му признаваше, че иска да се срещне с него на живо.

Електронното им запознанство в началото се бе развило доста бързо и по-обнадеждащо, отколкото си бе позволявал да мечтае. Още на другата нощ след първата им среща те бяха разговаряли в интерактивен режим почти половин час. На следващата нощ вече час.

Сюзи-Кю> Да ти опиша себе си ли? Аз съм оптимистична, сърдечна и поривиста. Обичам добрата шега. Мъжът, който успее да ме разсмее, вече е спечелил наполовина сърцето ми. Може би съм прекалено доверчива. Това ме прави уязвима, но аз не мога да бъда друга. Какъв е смисълът от живота, ако ще издигаме стени около нашите емоции? По-добре е да обичаш и да загубиш, отколкото... нали се сещаш? Физически съм малко над един и седемдесет или малко по-висока, когато съм на токчета (а това се случва често, защото макар да са инструмент за изтезание, аз обичам да съм ефективна). Червена коса, зелени очи, дълги крака. Тялото ми... ами ще ти го кажа така: не се срамувам да изляза по клин. „Сюзи-Кю“ — Сюзън Куилън — беше търговски представител в Бостън, двайсет и осем годишна. И тя, подобно на Обенд, бе сама и без деца. Двамата имаха общи вкусове в музиката и по отношение на храната, харесваха бейзбола, обичаха да гледат кино. Беше изумен да разбере, че тя също е пристрастена към класическите американски коли от 60-те години и нещо повече: че притежава „Понтиак“ модел GTO от 65-а година. Обенд моментално бе почувствал между тях да се установява близка духовна връзка. Освен това бе почувствал и съвсем определен копнеж.

Тя му бе изпратила по електронната поща графичен файл със собствената си снимка, сканирана от нейна фотография. На нея ясно се виждаше млада жена, която ако не хубава, поне изглеждаше най-

привлекателната от всички, с които Чарлз Обенд бе излизал досега. В очите ѝ се долавяше обаятелна тъга и... не, в това нямаше никакво съмнение — копнеж по неизпълнено желание.

Тъмното чувство в душата на Чарлз Обенд постепенно се бе разгоряло до истински пожар.

Никой от двамата не бе предложил звукова връзка. Повечето интерактивни потребители се скланяха към мнението, че прекомерната интимност на телефонния разговор потиска искреността на контакта и че хората са по-способни да се изразяват правилно, когато седят пред клавиатура.

И така, само преди няколко дни Чарлз Обенд бе предприел стъпка, която никога преди не си бе позволявал по време на интерактивен контакт. Бе поканил „Сюзи-Кю“ на „f2f“^[1].

Чаз> Наистина, наистина много бих желал скорошна f2f. Готов съм веднага да отлетя за Калифорния или да ти платя билета да дойдеш ти. Аз съм свободен човек и не съм финансово притеснен.

Сюзи-Кю> Може би някой ден.

Чаз> Аз съм свестен човек.

Сюзи-Кю> Знам това.

Чаз> Тогава защо се колебаеш?

Сюзи-Кю> Аз пък съм от свенливите и притеснителните.

Чаз> Това вече ми е ясно. Освен това в наше време човек трудно би могъл да бъде прекалено предпазлив.

Сюзи-Кю> Точно така.

Оттогава бяха разговаряли само веднъж. „Сюзи-Кю“ се извини с това, че била заета и ѝ се налагало често да пътува в командировки. Въпреки това му се бе сторила малко дистанцирана, някак не така нетърпелива да се видят както в началото. Но тази нощ всичко бе както трябва.

Сюзи-Кю> Здравсти, Чарлз. Обаждам ти се съвсем набързо — тази нощ съм зле с времето. Но исках да ти кажа, че имам някои новини. Утре ще пътувам за Сан Франциско по служба. При други обстоятелства бих взела директен полет. Но ако реша, мога да кацна междинно в К. С.^[2] „Ю Ес Еър“ има връзка, която ще ми даде два свободни часа на международното летище. Какво ще кажеш?

Чаз> Да!!! „усмивка, усмивка“

Сюзи-Кю> Окей, полет 540 от Бостън, утре вечер. Пристига обаче малко след полунощ... ще ти бъде ли удобно?

Чаз> По всяко време и на всяко място.

Сюзи-Кю> Това „да“ ли означава, или „не“?

Чаз> Скъпа, това е едно голямо „да“.

Сюзи-Кю> Добре. Доволна съм. Как ще те позная?

Чаз> По изражението ми на напрегнато очакване.

Сюзи-Кю> Кажу сериозно. Как ще те позная?

Чаз> Ще нося кожено яке в тъмночервено, това стига ли ти?

Сюзи-Кю> Напълно. В продължение на няколко секунди Чарлз Обенд не направи нищо. Не искаше да я притеснява с настойчивостта си, но имаше нужда от отговора ѝ.

Чаз> Един въпрос. На какво се дължи промяната в теб? А курсорът на екрана му отговори:

Сюзи-Кю> Търпение, мили Чарлз. Търпение. Скоро всичко ще ти стане ясно.

[1] Съкращение от жаргона на абонатите на компютърни мрежи: идва от английското „face-to-face“ (лице в лице, среща на живо — предлогът „to“ звучи като „2“); има много други, например „btw“ (от „by the way“ — между другото), „fyi“ („for your information“ — за ваше сведение) или дори такива като :-) (ако си наклоните главата наляво ще видите стилизирано усмихнато лице, т. е. това изразява емоцията щастие). Съществуват цели речници с подобни съкращения — б. пр. ↑

[2] Често използвано от американците съкращение за Канзас Сити (подобно на Л. А. за Лос Анжелис) — б. пр. ↑

15.

Кейт Лейвин отмести пердето няколко пръста и го видя да стои на ръба на кея. Не помръдваше въпреки брулещия вятър и проливния дъжд. Беше с вдигната качулка с жълт анорак и с жълт клин.

Гледаше в обратна посока, към края на кея. Качулката скриваше лицето му.

После се пресегна да почука отново по стъклената врата, обърна се към нея и забеляза, че тя го наблюдава.

Спря ръката си на сантиметър от вратата. И се усмихна. Кейт регистрираше подробностите една по една, бързо и подсъзнателно.

Беше на нейната възраст. Висок метър и осемдесет, строен. Гледаше я право в очите. С приятна усмивка.

Хубаво лице — поне онова, което се виждаше от него. Много хубава усмивка.

Викаше нещо и сочеше към края на кея. Продължаваше да се усмихва, но викаше, за да надвика бурята. Тя не можеше да разбере нито дума. Отключи вратата и я откряна. Дъждът веднага я зашиба в лицето.

— ... ли е мястото за акостиране на частни лица? — чу го да завършва въпроса си.

— Не — каза тя и направи жест над рамото му. — То е в трети сектор, там има обявени тарифи за престои.

Едва сега видя в края на кея-яхта — когато се бе прибрала я нямаше. Подскачаше във вълните, но не беше в опасност. Яхтата беше голяма — поне 12 метра — и изглеждаше като плавателен съд, който би могъл да се използва за сериозни пътувания.

— Чудесно — каза той, достатъчно високо, за да го чуе, но с все същата усмивка на леко огорчение.

— Там ще бъдете в безопасност — допълни тя. Той кимна.

— А има ли наблизо някое място за сам човек?

Тя поклати глава отрицателно. Не през нощта и не в тази част на града. Може би в центъра на Соусалито — там, където са ресторантите, но това означава поне една миля пеша.

Дъждът обливаше лицето му.

— Поне за чаша кафе? — удиви се той и вятърът едва не погълна думите му. — Снощи се повреди генераторът ми. Трябваше да се прибера в Билонас, докато имах възможност... сам съм си виновен.

Продължаваше да говори в единствено число.

— Сам ли сте? — попита тя.

Всъщност думите сами изскочиха от устата ѝ. Но това беше важно — дали този човек ще трябва да стои съвсем сам и гладен в студената, тъмна и подскачаща яхта, в очакване бурята да отмине.

Едва по-късно се сети, че такъв като него сигурно е прекарал много самотни нощи на борда на яхтата си. След като пътуваше сам, това за него би било най-обикновено ежедневие.

— Да — късо отговори той.

Дъждовните пръски се стичаха по лицето му.

— И искате кафе? — ненужно уточни тя.

— Да. — На лицето под качулката бе започнала да се разцъфва усмивката на плаха надежда.

Тя плъзна вратата встрани и той влезе.

Наложи ѝ се да се отдръпне, за да му направи път, после се пресегна покрай него, за да затвори. След това го изчака да смъкне анорака си, да изуе защитния клин, под който се виждаха къси панталони, и да събуе ботушите си. Имаше здраво жилаво тяло, скрито под тениска.

Беше по-висок, отколкото ѝ се бе сторило. Поне метър и осемдесет и пет.

Забеляза още нещо, докато го наблюдаваше да се съблича: очите му не обходиха любопитно мястото, където се намираше, както би постъпил един неспокоен човек. Мъжът пред нея не беше неспокоен.

И все пак той хвърли един бърз поглед. Забеляза вечерята за един на малката масичка и това му каза всичко, което би искал да знае.

— Изглежда, ние двамата сме като загубени в бурята самотни сирачета — отбеляза той.

Тя му каза името си и протегна ръка, за да се запознаят. Той взе ръката ѝ. Ръкостискането му беше приятелско и добре премерено по продължителност.

— Джонатан Регет. Не знам как ще ви се отблагодаря.

Каза го с такъв тон, че зад баналната фраза прозвуча истинска загриженост.

Този човек беше способен да намира точната мярка във всичко.

Последва я до плота на кухнята и остана при нея да ѝ прави компания, докато тя приготвяше капучиното. Разказа, че плава на юг и е тръгнал от островите Сан Хуан — недалеч от Британска Колумбия, — където бил прекарал последните три месеца. Заливът на Сан франциско бил само междинна спирка на път за Кабо Сан Лукас.

— Канада през зимата, Мексико през лятото — отбеляза тя. — Това ако не е оригинално...

— Аз съм особен човек — обясни той. — Мразя тълпата. Започваше да ѝ харесва.

После седнаха в дневната и се разприказваха. Оказа се, че е от Изтока, Масачузетс. От близо година се занимавал именно с това — да плава сам, без да завързва връзки и без да си самоналага ограничения. Създаваше впечатление на човек, който има пари или поне разполага със средствата да си позволи този начин на живот, но нито той навлезе в тези подробности, нито тя се поинтересува.

Накара я да се засмее пет пъти, преди да видят дъното на чашите капучино. Осъзна, че се чувства уютно в неговата компания. Причината отчасти беше в това, че той се чувстваше уютно в дома на непознат — беше уверен, но не се държеше свойски.

Тя стопли още един пакет от фризера и този път потърси някаква салата за гарнитура.

Разговорът продължи по време на вечерята, после на втората чаша кафе. Той ѝ зададе няколко въпроса, отнасящи се до нея, но не прояви особено любопитство, давайки ѝ възможност да отклони темата, ако пожелае.

Като че ли и двамата забелязаха едновременно, че бурята навън е стихнала. Нощта беше спокойна.

Тя изпита съжаление. Нали точно бурята бе станала причина да прекарат заедно, а ето че вече я нямаше.

Той отнесе чашата си до умивалника и каза:

— Май ще трябва да измъкна лодката си оттук.

— Да — съгласи се тя.

— Платеният кей е от другата страна, така ли?

— На около половин миля по вълнолома — ще го намерите лесно.

Той вече беше на вратата. Взе екипа си, обу ботушите. Тя също се приближи и отвори вратата. Откъм залива нахлу чист въздух.

— Беше чудесно — въздъхна той. — Аа, колко слабо е да се изразя по този начин. Но е истина. Беше много хубаво. Сега осъзнавам, че точно това ми липсва, когато съм там, навътре. — По лицето му се плъзна все същата леко изкривена усмивка и той допълни: — Но ако по-често ми се случваха тези неща, може би изобщо нямаше да излизам в морето.

И прекрачи прага.

— Успех — пожела му тя.

— Благодаря още веднъж — каза ѝ той. Направи няколко крачки по кея, обърна се и я видя да стои все така на вратата и да го наблюдава как си отива.

Понечи да каже нещо. Но не го направи. Вместо това леко кимна с глава за последно, извърна се и продължи надолу, загубвайки се в тъмнината на нощта.

16.

Малко след полунощ Елис Хойл се свърза с „Вербум“. Направи го докато стоеше в кухненската ниша, която се намираше в единия край на голямата дневна долу.

Точно слагаше няколко лъжички смляно кафе във филтъра на кафеварката. В един момент се наведе през плота и с глас само малко по-висок, отколкото при нормален разговор, изрече:

— „Ком^[1]. Вербум. Връзка.“

Един от компютрите на масите реагира като стартира програмата за връзка, намери файла, описващ стъпките на процеса за свързване с „Вербум“, и изпълни кратката процедура за автоматизирано включване в интерактивната система.

Модемът послушно се свърза. Както винаги „Вербум“ попита за потребителско име, а скрипт-програмата на Елис Хойл подаде идентификатора, под който той бе известен в продължение на години, след което въведе и паролата.

Компютърът на „Вербум“ реагира с:

Добре дошъл, Аватар.

Последно изключване: 10:36; 05/06/94

Има нова поща.

Той се върна от кухнята.

— Проверка поща — каза Елис, сядайки на въртящия се стол. Справочникът на екрана показва, че става дума за едно съобщение.

stoma@verbum.org 21:18 Нова игра

Елис Хойл отвори съобщението от „Стома“ — идентификатор, който не помнеше. Хм... „стома“: малък отвор в мембрана.

„Не — каза си той, — този бих го запомнил.“ В съобщението се казваше: Здравсти, Аватар, Нуждая се от бета-тестери^[2] за нова игра. Става дума за нова версия на старите приключения из подземни лабиринти, но се набляга на графиката — осветеност на обекти, бърза смяна на картината, плавно приближаване и отдалечаване. Мисля, че съм се справил (каза той без излишна скромност, ха-ха). Забелязах те да се навърташ наоколо и си помислих, че би могъл да се

заинтересувааш от бета-версията. Изпращам ти я към пощата. Заедно с изходния код^[3]!

Стома

Елис Хойл винаги изпитваше наслаждение да изучава работата на други програмисти. Обичаше и компютърните игри, но това се отнасяше по правило до повечето хакери.

Така че той разтовари и допълнението, копира го на дискета и веднага я провери за вируси.

Никога не би пуснал чужд изпълним файл веднага след разтоварването му. Съществуваха компютърни вируси с минимална дължина, които можеха да изтрият ключови файлове и дори непоправимо да повредят твърдия диск.

По-важното бе, че знанията как точно да се напишат няколкото реда, съставляващи подобни програми, отдавна бяха престанали да бъдат забулени в тайна. Те бяха достъпни за хиляди и голяма част от тези хиляди бяха пубери, чудеши се как да напакостят.

Антивирусната програма не откри нищо интересно. TRY_ME не беше заражена с известен вирус.

Но Елис Хойл още не беше готов да пусне програмата.

Вместо това той зареди текста ѝ в текстов редактор и започна да изучава файла.

Той се състоеше от две части. TRY_ME беше самата програма. Тя беше в машинен код^[4] и следователно нечетима. Но „Стома“ наистина бе включил и оригиналния изходен код, написан на програмния език, известен като C++^[5]. Това Елис Хойл вече можеше да чете.

Той зареди текстовата част отделно в редактора и на екрана му (във фрагменти от по 40 реда) започнаха да се появяват подпрограмите и процесите, съставляващи съдържанието на TRY_ME.EXE.

Първоначалното му намерение беше само да хвърли един поглед на текста и да прегледа не повече от първите неколкостотин реда — просто като програмист, който разглежда работата на свой колега.

Но това, което се разкриваше пред погледа му, задържа вниманието му.

Защото беше добро. Наистина беше добро.

Той продължаваше да преглежда страница след страница, изучавайки плътно изписаните редове, изпълнени със служебни думи,

които биха изглеждали като безсмислица на някой непосветен, но в които Елис Хойл виждаше работата на въодушевен експерт.

Продуктът на тази работа беше чист, точен и икономичен начин на използване на ресурсите на компютъра. Сам той би бил доволен да напише нещо подобно на това, което сега преглеждаше.

Тази мисъл за момент го спря: от месеци... не, от години насам, той не бе писал нищо на такова ниво.

Осъзнаването на този факт не го накара да изпита завист. Просто му стана малко тъжно.

Но той се помъчи да изтласка това чувство от мислите си. После зареди следващите 40 реда. Наистина искаше подробно да разгледа тази програма.

* * *

Три часа по-късно Елис Хойл все още не бе станал от стола си с изключение на няколко пъти, колкото да си налее кафе.

Текстът на TRY_ME бе погълнал цялото му внимание.

Комбинирането на операторите на даден език за програмиране по принцип разкрива методите, подходите и алгоритмите, заложи в дадена програма. Но по негово дълбоко убеждение то също разкриваше и нещо за програмиста.

И точно това, повече от всичко останало, задържахше Елис Хойл на стола, отдал се на завладяващата дисекция на TRY_ME много, много след полунощ. За него TRY_ME беше прозорец, отворен в душата на създателя ѝ.

Всяка добра програма съдържа в себе си елемент на задълбочено предварително обмисляне, задължително предполага творческа изобретателност и ясна мисъл.

Който и да бе написал това, бе вложил по много от всичко. Много и още малко отгоре.

Би могло да се каже, че бе проявил почти дяволска хитрост.

Беше толкова умен, че на човек му ставаше малко страшно.

И тази програма се бе появила ей така, отникъде, сътворена от някой си с идентификатор, който Елис Хойл — а той имаше отлична памет — не можеше да си спомни някога да е чувал.

Тук нещо не се връзваше. И точно тази мисъл въздържаше Елис Хойл да направи онова, което най-много би искал да направи: да пусне програмата. Имаше нещо не наред и той искаше да разбере какво е то. Така че продължаваше да разглежда програмата ред по ред. И тогава го откри!

Малък зашифрован низ символи на около три-четвърти от началото на листинга с програмата. Да, това вече наистина изглеждаше като безсмислица, поне за окото. Но не бе случайно попаднало там. Елис Хойл чувстваше, че това е част от някакъв вид вирус, скрит във вътрешностите на „троянския кон“^[6]. Низът беше поставен там от някой, добре съзнаващ какво прави.

Елис Хойл изолира зашифрования низ. После бързо допрегледа останалата част от програмата, търсейки евентуален втори паразит.

В 3:40 сутринта стигна до края на листинга. Повече не бе намерил нищо подозрително. Копира дезинфекцирания вариант на TRY_ME на дискета и го сложи настрани.

Искаше му се да я опита. Но не точно сега. Стана от стола си и издърпа един компютър от лавиците край една от стените. Стара 286-ца с 40-мегабайтов твърд диск^[7] — не го бе използвал повече от година. Твърдият диск беше направо реликва и Елис Хойл бе склонен да го пожертва, за да задоволи любопитството си и да види какви са истинските намерения на „Стома“. Той свърза към компютъра монитор, скачи и принтер и вкара щепсела на захранващия кабел в контакта. Няколко команди от клавиатурата бяха достатъчни, за да програмира системата да разпечатва всяка подадена ѝ команда. После вкара дискетата, копира файла TRY_ME.EXE на твърдия диск и зареди програмата от него.

Дискът защрака и заскърца. Едно от тези щраквания щеше да съпроводи зареждането на паразита в паметта.

Принтерът се събуди за живот и започна да печати.

Първи ред; връщане на каретката.

Втори ред.

Трети ред. И още, и още. Паразитът се бе хванал на работа.

Принтерът внезапно замълча.

Елис Хойл разгледа отпечатаното. Паразитът беше идентифицирал двата серийни порта, представляващи главната връзка

на компютъра с външния свят. После се бе опитал да намери модем, свързан към някой от тях. Естествено, не бе успял.

Въпреки това бе прегледал съдържанието на целия диск и правилно бе открил и идентифицирал комуникационната програма. Беше локализирал инициализиращия файл, установяващ изходните параметри на програмата, и бе направил необходимите промени, за да изключи говорителчето на модема — в случай, че такъв някога се появеше.

След това бе преминал в състояние на изчакване.

Но за Елис Хойл станалото бе повече от ясно. Паразитът бе поискал да направи телефонно обаждане — най-вероятно до онзи, който бе написал програмата. „Стома“ се опитваше да проникне в компютъра на „Аватар“.

И „Аватар“ беше готов да му позволи това.

Той се върна при лавиците, избра един стар модем, взе комплект кабели и свърза модема към един от серийните портове на компютъра и гнездото на телефонната розетка на стената.

После в продължение на няколко минути остана на клавиатурата, изтривайки от диска всички файлове, които по някакъв начин биха могли да издадат кой е той или къде живее.

И понеже батерията^[8] беше отслабнала, накрая въведе правилното време на вътрешния часовник — 04:12 сутринта. Тогава паразитът се съживи.

Той отново потърси активен модем, този път го намери, незабавно стартира комуникационната програма и безшумно започна да набира телефонен номер. Елис Хойл прочете номера още докато принтерът го отпечатваше. Изчака връзката да се установи, след това се пресегна към бутона на модема и изключи захранването му, прекъсвайки връзката.

Обаждането беше на местен номер на клетъчен телефон — той познаваше групата цифри, с която започват номерата, давана на такива абонати. Тестерът за клетъчни системи вече стоеше до лакътя му на масата пред него. Той го задейства и отново включи модема. Паразитът пак откри устройството, препрограмира го и започна да избира номер. На друг клетъчен абонат. Защото номерът беше различен. Това хвърляше нова светлина върху нещата. И означаваше, че „Стома“ е

може би дори още по-умен — и с още по-сериозни намерения — отколкото Елис Хойл бе допуснал в началото.

На всеки клетъчен телефон се задаваше електронен сериен номер, а по-късно и номер за връзка. Тези два номера — известни съответно като ESN и NAM — идентифицираха телефона и собственика му пред всяка клетъчна система на континента. Всеки път когато биваше включен, за да позвъни или да отговори на позвъняване, клетъчният телефон изпращаше своите ESN и NAM на местната компания, обезпечаваща връзката, използвайки за целта специални канали, по които се извършва обмен на кодирана информация. Никаква връзка не беше възможна, докато компанията не разпознаеше и не одобрише ESN и NAM на телефона. Те бяха не само в основата на таксуването, а в основата на самата концепция за клетъчна мрежа. Без тях системата би спряла да функционира. Скоро след като клетъчните телефони бяха набрали популярност, електронните пирати се научиха да приемат и декодират потоците ESN и NAM, циркулиращи между телефоните и централите от клетъчната мрежа.

Веднъж снабдили се с истински номера, пиратите препрограмираха успешно някой от собствените си телефони, така че да съответства на тези номера (прехвърляйки по този начин сметката на истинския абонат). Последният процес бе относително прост. Компютърните взломаджии — онези, които нелегално влизат в частни компютърни системи — станаха най-ентузиазираните потребители на препрограмираните клетъчни телефони. Те не само позволяваха да се избегне плащането на значителни по обем сметки, натрупващи се при междуградска връзка^[9] за включване в различни мрежи, а и намаляваха вероятността от засичане на позвъняване, извършено от конкретен географски адрес.

Единственият недостатък бе, че тъй като служителите в клетъчните централи също трупяха опит в бързото разпознаване на подобни позвънявания, времето на полезен живот на даден ESN или NAM се свеждаше до няколко дни, а дори и само няколко часа.

Поради тази причина хакерите търсеха начин да препрограмират собствения си клетъчен телефон с нова двойка ESN и NAM при всяко следващо използване.

Малцина успяваха да го постигнат — само най-умните и технически сръчни. Тяхното възнаграждение беше използването на

устройство, гарантиращо неограничен брой междуградски позвънявания и практически почти неоткриваемо.

Почти. Изключението идваше от това, че обаждането от препрограмиран клетъчен телефон можеше все пак да се проследи до определена клетка на системата, ако човек, разполагащ с необходимото оборудване, знаеше предварително каква двойка ESN/NAM ще бъде използвана от апарата следващия път.

Елис Хойл вече бе разбрал, че „Стома“ е заложил списък телефонни номера в паразита — номера, който собственикът на препрограмирания телефон би използвал последователно, ако по някаква причина първия път връзката се разпадне. Умно... точно както би постъпил и той. Така че Елис Хойл разбра какво става.

Той знаеше как да постъпи.

И имаше апаратурата, с която да го направи.

Тестерът можеше да контролира случайно избрани разговори, а също беше в състояние да извлече двойката ESN/NAM на апарата, от който ставаше обаждането — последното го правеше особено подходящ за нелегалното сдобиване с валидни номера, които биха могли да се използват за препрограмиране на клетъчни апарати. Но той можеше още да работи и в обратна посока: ако в него се заложеха ESN и NAM номерата на определен апарат, тестерът щеше да контролира всички позвънявания от и към него. Дори щеше да засече преместването му от една клетка в друга.

Именно това смяташе да направи сега Елис Хойл. Понеже не беше възможно да определи точното местоположение на апарата, щеше да се задоволи с установяване на клетката, в която се намира той.

Модемът най-сетне се свърза. Елис Хойл седна на клавиатурата на тестера и въведе телефонния номер, който току-що бе избран.

Цифровата индикация пред него потрепна за миг неуверено и после се установи. На нея се четеше:

872.220

E17BG

И Елис Хойл се изсмя.

Клетъчният телефон на „Стома“ използваше канал, резервиран за местни безжични клетъчни връзки, и се намираше в клетката с условно обозначение E17BG. Елис Хойл отвори карта, на която бяха

очертани зоните и имената на всички клетки край залива. Но всъщност тя не му трябваше. Той много добре знаеше какво е E17BG: тази клетка обхващаше полите на Телеграф Хил и се намираше на по-малко от миля от неговия дом.

Елис Хойл се загледа в командите, които принтерът печаташе пред очите му. „Стома“ бе поел контрол над компютъра, копираше списъците с файловете във всяка от директориите, после започваше последователно да отваря и затваря самите файлове.

„Давай, давай“ — окуражи го мислено Елис. Буквално си представяше разочарованието на „Стома“ от прегледа на цялата тази информация. Толкова много усилия, за да бъде възнаграден с такъв боклук.

Елис Хойл не се сдържа и се захили. Стоеше злорадо усмихнат и гледаше. И наистина самата мисъл, че някакъв суперхакер бе избрал именно него за цел... оо, това беше забавно.

Не, определено от месеци насам не се бе забавлявал толкова много.

Телефонът не сменяше клетката си. А това означаваше, че не се движи. Най-вероятно „Стома“ си беше у дома, седнал пред компютъра. Елис стана, отиде при прозореца и дръпна завесите. Оттук виждаше цялата площ на клетка E17BG. Повечето карти изобразяват клетъчната система като восъчна пчелна пита: идеални шестоъгълници, граничещи с други идеални шестоъгълници, и така до безкрайност. Но в действителност клетките далеч не са така правилни. В един град с хълмове, долини и високи сгради покриването с клетки става при съобразяване с контурите на релефа.

Затова E17BG имаше форма на бъбрек. Обслужваше я маломощен предавател, покриващ сектор с дъга 320 градуса и разположен на склона на Телеграф Хил. Зоната, която покриваше, се простираше от полите на хълма до първата редица високи сгради по границата на Файненшъл дистрикт и от брега до Хайд Стрийт. Петнайсет-двайсет улични квартала. И „Стома“ беше някъде там.

Антената на скенера на Ван Ек стоеше на триножника си само на метър от Елис Хойл. Той първоначално даже не й обърна внимание. Но изведнъж се сети, че това е неговият шанс да намери „Стома“. Скенерът щеше да му позволи да открие дома, в който бе мониторът,

на който в момента неканеният гост разглеждаше файловете на „Аватар“.

Възможно беше. Повечето телевизори и компютърни монитори в този час бяха изключени. Това би трябвало значително да облекчи откриването на малкото работещи.

Освен това той вече бе направил няколко подобрения, целящи увеличаването на обхвата на действие, а още не бе имал шанс да опита какъв е ефектът от тях. Ако измененията бяха както ги бе замислил, скенерът би трябвало да работи ефективно до оттагъшната граница на клетка E17BG.

Нямаше никаква представа как ще постъпи като намери „Стома“. След като установеше коя е сградата, адресът можеше да му помогне да научи телефонния му номер. После? Може би малко гавра: назидателна игричка с хакер, позволил си да си играе с хакер. Игра, нищо повече.

Той включи видеоскенера и NEC-монитора до него. Взе дистанционното управление и насочи антената към зоната на клетката.

Елис Хойл знаеше, че би трябвало да е адски изморен. Но не беше. Не си спомняше кога за последен път бе изпитвал толкова силен интерес към нещо. Беше напълно концентриран и изпълнен с енергия.

„Само игра“ — мислеше си той.

Но каква игра!

[1] Както бе споменато, част от електронния адрес е отделено с точка съкращение от рода на „edu“, „mil“, „org“ и др.; едно от общоприетите съкращения е „com“ (от company, commercial — англ.), запазено за компании или търговски институции и организации — б. пр. ↑

[2] В американската компютърна терминология така се наричат предварителните изпитания от крайни потребители, на които по предварително уточнен списък се разпраща подготвяната за разпространение версия на даден програмен продукт; те от своя страна изпробват работоспособността му върху различни компютърни конфигурации и изпращат критичните си забележки на компанията-производител за внасяне на последни корекции преди пускането на продукта на пазара — б. пр. ↑

[3] Така се нарича текстът на самата програма; от него запознатите с програмния език, на които е написана, могат да видят заложените алгоритми и подробностите по реализацията (обикновено изходните кодове се смятат за съкровена тайна на разработчиците на програми) — б. пр. ↑

[4] Текстът на една програма се компилира (обработва се от специална програма, която превежда операторите на даден програмен език в „понятни“ на процесора на компютъра команди и данни за тях) и в резултат се получава файл от числа („двоичен файл“ в смисъла на една от предишните бележки), който може да се стартира за изпълнение — б. пр. ↑

[5] Един от множеството програмни езици, използвани при персоналните компютри, ползващ се с особена популярност и позволяващ разработването на различни приложения — б. пр. ↑

[6] Термин, измислен през 1990 година от Дан Едуардс (първоначално хакер от Масачузетския технологически институт, впоследствие преминал на работа за обгърнатата в тайнственост Национална агенция за сигурност), който се използва за злоумишлено написана програма, направена да изглежда като нещо безобидно: игра, средство за архивиране или дори (в един станал енциклопедичен случай, свързан с компютри „Макинтош“) антивирусна (!) програма — б. пр. ↑

[7] Маломощна компютърна система с процесор Intel 286 примерно от средата на 80-те години (след него се появиха 386, 486 и 586) и малък в сравнение със сегашните системи обем на дисковата памет.

Отдавна излязла от сериозна употреба, понеже съвременните програмни продукти не вървят на нея — б. пр. ↑

[8] На т. нар. „дънна платка“ на компютъра (върху която са разположени основните му компоненти — памет, процесор и др.) има и малка по обем памет (захранвана при изключено състояние от батерия), в която се съдържа основна информация за конфигурацията на системата, без която тя не може да бъде стартирана правилно — б. пр. ↑

[9] В САЩ издръжката на телефона включва базова абонаментна тарифа (която зависи от компанията) плюс стойността на т. нар. „long distance calls“ (в приблизителен превод „междуградски разговори“);

местните обаждания не се заплащат (не и когато се правят от автомат, разбира се) — б. пр. [↑](#)

17.

Тялото бе изхвърлено на брега малко преди зазоряване. Остана да лежи така няколко часа в една тинеста локва под моста Мартинез-Бениция, опънал се над северната част на залива на Сан Франциско.

Тялото стигна крайната точка на пътуването си след като бе хвърлено в морето преди две седмици на близо трийсет мили оттук. Всъщност то бе изминало поне четири пъти по-дълго разстояние, поради теченията, които го бяха лашкали из водите на залива, докато накрая комбинацията от силни ветрове и висок пролетен прилив го бе изхвърлила на брега и го бе изоставила в калта, където му бе писано да го намерят трима гимназисти, слезли на брега с въдици и хладилен бокс, пълен с бира.

Забелязаха го, защото един от тях реши да разбере каква е причината за рояка стръвно бръмчащи мухи и зловонната миризма.

Следвайки шума и миризмата до първоизточника им, той спря малко встрани и размахна ръце, за да пропъди мухите и да види какво всъщност е намерил.

Двете седмици разлагане, четиринайсетте дни из залива, по време на които тялото бе станало жертва на птици, раци и риби, го бяха направили почти неузнаваемо.

Накрая момчето разбра каква е находката му: човешко, може би женско тяло.

Не бе толкова лесно да се разбере, защото тялото нямаше глава. Ръцете му бяха отсечени до лактите, а краката свършваха в коленете. Момчето се извърна и повърна във водораслите.

Тялото бе отнесено в службата на съдебномедицинския лекар на окръг Солано.

Солано е един от осемте окръга, за които се казва, че съставляват несъществуващия официално район, известен като Залива на Сан Франциско. В тези осем окръга има повече от 75 отделни градски управи, към всяка от които е прикрепено полицейско управление, което води свой собствен архив.

Компютрите и телекомуникациите бяха дали на тези окръзи и управления средства да ползват съвместно информацията относно престъпления, разпростиращи се през общите им граници. Но нали в крайна сметка тези електронни средства все още зависят от човешкото усилие и следователно са подвластни на човешките недостатъци.

Случаят с разлагащото се разчленено тяло бе характерен с това, че съдебномедицинският лекар на Солано направи аутопсията едва след като бяха изминали ден и половина от намирането му.

Когато в крайна сметка я направи, тя разкри, че става дума за тяло на около четиридесетгодишна жена. В трахеята ѝ бе открита прозрачна пластмасова капсула. От капсулата бе извадено квадратно парче хартия.

На листчето пишеше „Мийтуер“, следвано от серия числа, които лекарят счете за безсмислени.

От офиса на шерифа забавиха с нови четири дни въвеждането на тази информация — отговорният служител имаше други задължения — в регионалната база данни, съдържаща докладите, въз основа на които полицаите от Залива бяха в течение на случилото се при техните колеги.

На всичко отгоре въпросният служител въведе грешна ключова дума в заглавната част на доклада. В нея се съдържаха резюме, което служеше за извършването на тематични извадки. Грешката беше еквивалентна на това да се загуби досието, като се постави на грешно място, и точно заради нея партньорът на Лий Уейд подмина този доклад при прегледа на убийствата в другите окръзи. Изминаха още четири дни преди грешката да бъде открита и отстранена.

Така бяха загубени общо десет дни преди информацията за тялото — и най-вече за пластмасовата капсула и нейното съдържание — да стигне накрая до единствения човек, който се нуждаеше от нея.

Но вече беше късно.

18.

— И хич не се притеснявай от него — каза Роберта Хъджинс. — Той се държи малко официално, но не е такъв. Важното е, че ще можеш да поработиш на машините. Питам го и той каза „Окей“. Така че не се безпокой.

Петнайсетгодишният ѝ внук Дейвид Хъджинс седеше до нея в таксито на път за Телеграф Хил. Дейвид не отговори, но цялото му същество излъчваше съмнение.

Роберта Хъджинс също имаше известни съмнения, но не искаше да ги показва пред Дейвид. Най-важното от тях бе съмнението дали Елис Хойл ще си спомни, че днес тя ще заведе и момчето. Беше му споменала последния път, че има внук, който иска да се поупражнява на компютри, и плахо го бе попитала дали ще даде на Дейвид да използва един от неговите, когато дойде следващия път.

„Ама да, разбира се“, беше казал той.

Но с такъв като него, знаеш ли? Можеше ли този човек да запомни нещо за следващия ден и — а това беше най-важното — как да се разбере какво наистина мисли по даден въпрос?

Таксито с лекота се провираше през съботния трафик. Не след дълго вече се изкачваха по Телеграф Хил. Роберта Хъджинс забеляза „малкия“ да си чопли кожата около нокътя на палеца и го плесна през ръцете.

— Не се прави така — сгълча го тя. — Опитай се да бъдеш вежлив, но с мярка. Отговори му, ако те пита нещо. Ама да не се разбъбриш.

Но тя знаеше, че Дейвид е умно дете. С добри оценки отгоре-додолу. Много добри оценки по математика и @наука. Само му трябваше малко практика на компютри. В колежа „Макклаймъндс“ децата прекарваха три часа седмично в компютърната лаборатория. Но всъщност учебните часове бяха по петдесет минути, а и на компютър се падаха по двама.

Дейвид имаше нужда от нещо повече, отколкото колежът можеше да му обезпечи. И самите му преподаватели го признаваха.

Беше чувала да разказват, че в добрите колежи даже първокурсниците получават още в началото на първия срок заедно с учебниците и компютри. А дяволските машини се оказваха нужни, за да постъпиш къде ли не. Бяха истинска магистрала за бъдещето. И Дейвид не трябваше да изпусне пътуването натам, ако тя можеше да направи нещо.

Точно затова се бе обърнала към Елис Хойл.

Толкова компютри около него, а човек не може да работи едновременно на повече от един, нали? Затова го бе попитала: „Имам внук, който е побъркан на тази тема, ще имате ли нещо против, ако следващия път поседи и опита един от тях, докато аз шетам?“.

Не ѝ беше лесно. Мразеше да иска услуги от хората, които ѝ плащат.

Но той бе казал: „Ама да, разбира се, няма проблем“. Сякаш наистина не ставаше дума за нищо особено. Изглежда нямаше нищо против. Но знае ли човек с такъв като него?

Таксито зави по Тесла Стрийт.

Тя взе внук си за ръка.

„Не, момченце, ти ще извървиш целия път — мислеше си тя. — До самия връх.“

— Я седни изправен — скара му се тя.

* * *

Елис Хойл бе работил на видеоскенера през цялата нощ и съботната сутрин. Работата беше уморителна, защото антената трябваше да се завърта малко по малко, да се спира, да се настройва приемането на сигнала и да се продължава нататък, след като разбереше, че не е попаднал на онова, което търси.

В един момент слънцето изгря в очите му. Работата се забави още повече, защото се появиха паразитни сигнали:

CNN, сутрешните блокове анимационни филми за деца, включването на някой досаден ранобудник към „Америка он-лайн“ или „Интернет“^[1], който, изглежда, не си представяше за възможно да започне деня си по друг начин. Екраните на града постепенно се събуждаха за живот. Но той упорито продължаваше.

Удоволствието от работата го бе крепило през часовете на нощта. А сега се държеше само благодарение на силата на навика. Програмирането го бе научило, че успешният край на всяка работа обикновено изисква да се пребориш с умората. Дори най-гениално написаният софтуер в крайна сметка се свежда не толкова до гениалност, колкото до твърдоглавата упоритост да влагаш едно и също усилие — тъпо и непрестанно.

Никога няма да получиш добър резултат, престанеш ли да блъскаш в стената.

Така че той продължаваше, без да обръща внимание на слънцето в очите си и на събуждащия се около него град. Натискаше бутоните на дистанционното, поглеждаше от екрана на монитора към пейзажа на града и преместваше антената — бавно и систематично. Задачата изискваше същия интелект като работа на конвейер.

Смътно чу завъртането на ключ в ключалката на вратата. Не се обърна да погледне.

Защото мониторът пред него показваше поредния прехванат сигнал. Този път не беше анимационен филм. Нито CNN.

Пред него се виждаше компютърен екран, показващ справочник на директория със седем файла, чиито имена бяха изписани със системния шрифт на компютър IBM PC. Под имената се четяха редовете^[2]:

```
24 file(8) copied
DISCONNECT
DISCONNECT AT 04:26.42
CONNECT TIME 00:14.23
copy c:\cap\*.* b:
```

вратата се отвори.

Елис Хойл бързо отиде до стария компютър, в който бе пуснал „Стома“ да влезе преди няколко часа. Той все още работеше. Списъкът от файлови имена на екрана съвпаднаше с този на скенера. Завършваше с редовете:

```
24 file(s) copied
DISCONNECT
```

Той се върна при триножника. Това беше важно.

— Здравсти — неуверено се обади един глас зад него.

Той не се обърна. Гледаше накъде сочи антената. Към един жилищен блок отвъд Норт Бийч, някъде в основата на Ръшън Хил.

Това вероятно беше Юниън Стрийт, на около две преки над Уошингтън Скуеър.

В тази сграда се намираше компютърът, на който бяха копирани файловете от неговия стар 286.

Там беше и „Стома“.

* * *

— Здравсти — пак се обади мисис Хъджинс и този път той се обърна.

Стоеше облян от лъчите на утринното слънце. „Животът е пълен с чудеса“ — мина през ума ѝ.

Беше стигнала до средата на стълбището и бе спряла там. Редом с нея стоеше Дейвид. На лицето му се четеше изумление от гледката в голямата стая. Тя не го бе подготвила за нея, защото бе смятала, че не би могла да я разкаже с думи, достойни за нея.

— Добро утро — каза тя. После се наклони към Дейвид, за да му покаже, че е неприлично да се втрещва така.

— Добро е наистина — съгласи се Елис Хойл.

Тя отново тръгна надолу, водеше Дейвид за ръка.

— Това е внук ми Дейвид — поясни тя.

— Разбрах — каза Елис Хойл. После се отправи към тях и се ръкува с момчето.

— Разказах му за вас. Споменах му, че ще му позволите да използва една от вашите машини и...

— Но, разбира се, Ей сега ще те оправим, Дейвид.

Изглеждаше страшно изморен.

Но някак доволен.

Тя докосна челото си и го погледна въпросително.

— Наред ли е всичко?

— О, не би могло да бъде по-добре — отговори Елис Хойл.

[1] Две от големите компютърни мрежи; всъщност „Интернет“ е считана за „мрежа от мрежи“ и към нея са включени няколко милиона

компютри. Разнообразието от поддържани рубрики трудно може да се изброи дори в отделна книжка. — б. пр. ↑

[2] Смисълът е следният (по редове):

- съобщение колко файла са били копирани;
- команда за прекратяване на връзката;
- съобщение за часа, в който е изпълнена командата;
- съобщение за общото време на връзка;
- команда за копиране на файлове от твърд диск на дискета. ↑

19.

Тъпият белокож се бе оказал съвсем наред, след като свикнеш с него.

Имаше четири компютъра, всички включени и работещи: „Power Mac 8100“, „Pentium“ под „Линукс“, друг „Pentium“^[1] под ДОС — Дейвид никога не бе виждал подобни машини другаде, освен в списанията. Плюс една стара 286-ца.

„Мистър Хардуер“ бе започнал да го нарича за себе си Дейвид.

И точно когато смяташе, че повече от това просто не може да се иска, този човек измъкна за него отнякъде портативен 486.

Пет компютъра, без да се броят кутиите и разните блокове по лавиците, все неща, от които Дейвид не можеше да откъсне поглед — о, мистър Хардуер, колко интересни неща имаш там! — и в този миг онзи му даде 486-цата.

Колкото и да се наслаждаваше на тези бижута, той изпитваше още по-голямо удоволствие от приятелското поведение на този мъж. Мистър Хардуер определено си вадеше хляба покрай електрониката и още по-ясно беше, че може да сложи в джоба си много като него. Той сякаш не бе забелязал, че Дейвид е чернокож и шестнайсетгодишен, или ако беше забелязал, не възнамеряваше да се държи по друг начин поради който и да е от тези два факта.

Баба му стоеше зад тях и наблюдаваше развоя на събитията. Не беше необходимо Дейвид да се обръща, за да се убеди в това: той знаеше колко е доволна тя да види, че с него се отнасят по този начин.

Мистър Хардуер видя, че Дейвид е донесъл със себе си дискета с малка програма за изготвяне на музикален каталог, написана на Бейсик^[2]. Човекът явно изглеждаше изтощен, но това не му попречи да прегледа програмата и да обърне на Дейвид внимание върху няколкото места, в които тя би могла да се напише по-икономично. Накрая му каза: „Знаеш ли, не е зле, ти чувстваш нещата.“

Дейвид беше убеден, че от устата на този човек това е голяма похвала.

Тогава мистър Хардуер примигна два пъти — главата му едва не клюмна върху гърдите още в този момент — и измърмори:

— Боже, направо ще рухна. Отивам да...

Надигна се да стане, после се спря и посегна към дискетата на масата.

— Като ти доскучае — каза той, — поиграй си с това. Изчовърках ѝ червейчето и сега е чиста. Написана е от някой, който е голяма работа... Искам да ми кажеш какво мислиш за нея.

После изчезна, явно на път към леглото.

[1] Power Mac 8100 е един от най-мощните компютри „Макинтош“; Pentium се нарича процесорът Intel 586 — сърцето на едни от най-мощните компютри, известни като IBM PC; „Линукс“ е вариант на операционната система Unix, предназначен за разпространение без закупуване на скъп лиценз; DOS е най-популярната операционна система за компютри IBM PC — б. пр. ↑

[2] Един от първите програмни езици за персонални компютри. — б. пр. ↑

20.

Убиецът, както правеше често, прекара няколко часа преди зазоряване пред компютъра.

Той изкопира дискетата с файловете, които бе изтеглил от „Аватар“, на компютъра-бележник и започна да ги разглежда. Само след няколко минути разбра, че са по-стерилни от всичко, което бе чел досега.

Отбеляза и това, че първото позвъняване от „Аватар“ беше прекъснато — не непременно нещо необикновено, но малко необичайно. Запита се дали това не е дело на „Аватар“ и дали той не е заподозрял нещо.

Нямаше как да узнае. Но това бе възможност, която убиецът запомни.

Идентификатор, който между другото навежда на размисъл: „Аватар“.

В индуизма „аватар“ е физическото превъплъщение на някое божество.

Но при компютрите съществуваше цял раздел, известен като „виртуална реалност“, който бе заимствал тази дума, за да опише компютърно генериран образ на лице или предмет, така че когато някой играч в игра, използваща ВР, помръдне дясната си ръка например, може да види аватара на тази ръка да помръдва на екрана или в зрителното поле на специалния шлем.

Това идваше да покаже, че „аватар“ следва да се възприема като нещо, което изглежда реално, но не е. Фасада на нещо, при това фалшива. Идея, която особено допадаше на убиеца.

Още по-интересно бе това, че „аватар“ понякога се използваше като име на потребител със „супер“ привилегии в компютърни системи под управлението на Unix. Така че в Unix-системите аватар бе богът на системата.

Това пораждаше възможността „Аватар“, в чийто компютър той бе успял да проникне миналата нощ, да е умен и опитен. От друга

страна, не бе изключено това да е само една дума, избрана от някого просто заради самото ѝ звучене, така както той си бе избрал „Стома“.

И все пак мисълта, че може да е попаднал на някой, който би могъл поне частично да се доближи до неговата гениалност, беше възбуждаща и приятно тревожна. Още по-сладко бе очакването на момента, когато това „величие“ щеше да стане поредната му жертва.

21.

— Дейвид, момчето ми, трябва да тръгваме — каза Роберта Хъджинс. Стоеше пред стълбите, готова да потегли.

Внук ѝ неохотно се надигна от масата и се пресегна да изключи портативния компютър, от който не се бе откъснал през последните четири и половина часа. Точно в този момент Елис Хойл излезе от спалнята все още малко замаян, но много по-добре изглеждащ, отколкото когато бяха дошли. Отиде направо при компютъра. Затвори капака му и го подаде на Дейвид, опитвайки се да го напъха в ръцете му. Дейвид отстъпи една крачка назад и възкликна:

— Ама какво...

— За теб е.

Дейвид отстъпи още една крачка. Сякаш машината беше отровна.

— Не — завъртя глава той. — Не, съжалявам, но не мога.

— Разбира се, че можеш. Ще го използваш повече от мен.

— Не. Благодаря, но не.

Всъщност Дейвид се бе влюбил в малката машинка. В училище бе използвал само стари ХТ^[1] и Apple II^[2] и не че нещо им имаше, само дето една бърза 486-ца като тази наистина можеше да те разглези, така че повече нищо друго да не ти хареса. Тя работеше поне десет пъти по-бързо от всяко АТ.

Той искаше този компютър. Но съвсем ясно си представяше реакцията на баба си, ако си позволише макар и само за миг да се поколебае решително да отклони подаръка.

— Аз предварително бях решил да ти го дам — настоя Елис Хойл. — Приготвих го, дори му прехвърлих необходимия софтуер.

И той започна — какво наистина правеше той? — да събира купа ръководства, които до момента бяха стояли на масата, и да ги изсипва в един голям найлонов плик. Значи не го лъжеше и наистина бе планирал това.

„Той е по-организиран, отколкото изглежда“ — помисли Дейвид.

— Не — отказа той пак.

Зад него баба му прехвърли тежестта на тялото си на другия крак. Губеше търпение.

— Имаш нужда от него — неочаквано прозвуча гласът ѝ.

В първия момент Дейвид реши, че тя се обръща към Елис Хойл. Но самата идея му се видя глупава: последното нещо, от което мистър Хардуер имаше нужда, бе още един компютър.

И тогава Дейвид схвана, че тя говори на него.

— Ти би могъл да го използваш — повтори тя. А на Елис Хойл — този път това със сигурност се отнасяше до него, защото сега Дейвид я гледаше в лицето, — каза: — Просто да се позанимава повечко.

— Колкото иска — отговори Елис Хойл и отново се опита да набути компютъра в ръцете на Дейвид.

Дейвид пак погледна баба си. Тя кимна кратко, но решително и едва сега Дейвид си позволи да хване дръжката.

— Ще ви го върнем — заяви тя.

— Знам — успокои я Елис Хойл. — Но съм сигурен, че дълго няма да се сетя да го потърся.

— Благодаря.

Той пхна пластмасовия плик в другата ръка на Дейвид и в последния момент — преди Дейвид да успее да дръпне плика — хвърли в него един модем с кабелите и каза:

— Е, приятни забавления.

— О, със сигурност — изненадващо за себе си отговори Дейвид.
— Сто на сто.

— Дейвид... — подсети го баба му.

И схващайки явния намек, Дейвид послушно допълни:

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

Елис Хойл неопределено сви рамене и едва-едва се усмихна.

— Ей... изпробва ли играта? — сети се той.

— Нарича се „Опитай ме“ — отговори Дейвид.

— Да, забелязах.

— Играх я няколко минути. Това е игра, при която зрителното поле е през очите на героя. Обичам този вид. Това наистина те въвлеча в действието. А графиката е страхотна. Моделиране текстурата на предметите, промяна на осветеността. Плавна смяна на изображенията. Не знам как би работила на по-бавна машина, но на

486-цата направо летеше. Мисля, че поддържа и звукова карта. Това никъде не е написано, но имам чувството, че го прави. Съдя по общата композиция на нещата.

— Значи ти хареса?

— О, не бих казал.

— Какъв е тогава проблемът?

Дейвид ухапа долната си устна. Като че ли претегляше думите си и не му се искаше да отговори на този въпрос. Накрая се реши:

— Много е гадна.

[1] Първият модел персонални компютри на IBM, пуснати в самото начало на 80-те години — б. пр. ↑

[2] Отдавна излязъл от сериозна употреба подобрен модел на персоналните компютри, поставили началото на компютърната революция от края на 70-те години — б. пр. ↑

22.

Когато остана сам, Елис Хойл отново се обърна към видеоскенера. Екранът на монитора беше празен. Помисли си, че мисис Хъджинс може да е помръднала антената по време на чистенето, но когато повторно сканира жилищния блок, от него не се излъчваха никакви видеосигнали. Изглежда, „Стома“ беше изключил монитора си по някое време през последните няколко часа.

Елис Хойл си спомни, че навремето Кейт бе купила бинокъл, за да наблюдава с него корабите в пристанището. Порови се из шкафовете и го намери. Застана при прозореца и огледа сградата на Юниън Стрийт. Бели стени. Три етажа. По четири прозореца на етаж от страната, гледаща към улицата. Искаше да е сигурен, че ще може да я намери на място.

После се качи по стълбището и излезе през входната врата.

Почувства лъчите на слънцето върху кожата си, усети галещия бриз по лицето си, но не спря да им се наслади, а тръгна надолу по хълма. Пресече Киърни Стрийт и зави по „Филберт“. Подмина голямата църква — наричаше се „Свети Петър и Павел“ и днес в нея имаше венчавка — и наближи малката детска площадка на ъгъла на Уошингтън Скуеър, където хлапетата се търкаляха из пясъка и лазеха по катерушките.

Искаше му се да бе избрал друг маршрут — такъв, по който двамата с Кейт да не бяха минавали заедно, — но не можеше да се сети за кътче из Норт Бийч, където да не се бяха разхождали, и то много пъти.

Правеха го често в съботен ден, като днес. Спускаха се по хълма и избираха някое местенце за късна закуска или ранен обед, или и двете заедно. Като например малката пекарна отсреща, от другата страна на Колъмбъс Авеню, където бяха идвали повече пъти, отколкото можеше да преброи.

Бяха прекарвали заедно почти половината си живот. За Елис Хойл Сан Франциско и окръг Марин бяха осеяни с предизвикващи болка в

душата му места, все свързани с някакъв спомен от съвместно изживяване.

Беше обзавел къщата според собствения си вкус, така че не можеше да я възприема като място, където двамата бяха живели и се бяха обичали. Но светът навън не можеше да се промени така лесно. И той с нищо не можеше да прогони болката, когато се замислеше за нея...

Опита се поне да я потисне. Беше правил това много пъти, беше се научил да я овладява. Тя не искаше да отстъпи, но той беше упорит.

Извървя една пряка по Колъмбъс, пресече на червено и се озова на ъгъла на Юниън Стрийт.

Сега трябваше да измине още две преки по улицата, изкачвайки се по Ръшън Хил. Белостенната сграда бе лесна за откриване.

Както повечето други къщи в този гъсто населен район и тази се издигаше веднага до тротоара. Зад стъклената входна врата се виждаше плътна стена от пощенски кутии и табелки със звънци. Дванайсет апартамента, по четири на етаж.

По дължината на една от страните на блока минаваше къс коридор. Елис Хойл тръгна по него и видя, че той се свързва с вътрешна алея, успоредна на оставащата от другата страна Юниън Стрийт. Зад сградата имаше козирка, под която на асфалта бяха начертани правоъгълници за паркиране, маркирани с номерата на апартаментите.

Виждаше се и ниша, в която стоеше голям контейнер за боклук, над който се отваряше изходната дупка на шахта за изхвърляне на отпадъци. Елис Хойл се приближи до контейнера и погледна през ръба му. Беше пълен малко над половината. Помисли си, че шахтата без съмнение излиза в края на коридора на всеки от етажите — нали точно нея използваша наемателите, за да се отърват от боклуците.

И с тази мисъл в главата Елис Хойл взе решение да направи нещо, което не бе правил от години. Хвана се за ръба на контейнера, прехвърли се вътре и се претърколи сред отпадъците.

Беше се научил да рови из боклуците още през юношеските си години на фрийкър. Основният източник на находки бяха големите кофи за боклук зад офисите на телефонните компании: технически ръководства, разпечатки на резултатите от последните контролни

измервания — все едно ключовете за цялата телефонна система. Разбира се, ако знаеш как да ги използваш.

Бързо се беше научил да претърсва отпадъците, много бързо след като бе видял какви неща изхвърлят хората.

Така че сега клекна в контейнера встрани от отвора на шахтата. Започна да издърпва един по един чувалите, да ги разтваря и да разстила съдържанието им пред себе си. Основно хартиени отпадъци, кутии от напитки, бутилки и дори един сгъваем стол.

Разнообразието не беше особено впечатляващо — изглежда, останалата част беше смляна от мелачките, монтирани в сифоните на кухненските умивалници, — но въпреки това съжали, че не носи ръкавици. Като юноша никога не излизаше на подобна акция, без да вземе чифт ръкавици със себе си.

Един от зелените пластмасови чували се оказа особено тежък. Когато го разкъса, от него изпаднаха купища списания. Името на получателя върху етикетите беше едно и също: К. Хартмунд от апартамент 1А.

К. Хартмунд се бе абонира за „Byte“, „Computer Shopper“, „PC Graphics & Video“ — все общопризнати списания с широк профил. Но в същата купчина Елис Хойл намери и нещо, което четеше и той:

„Dr.Dobb’s Journal“ — месечно издание за програмисти,

„Morph’s Outpost“ — за разработчици на софтуер, „IEEE Spectrum“ — месечник на сдружението на електронните и електроинженери.

Но дори тези тежкокалибрени издания не доказваха, че К. Хартмунд е „Стома“. В последно време Сан Франциско беше за специалистите по мултимедия^[1] онова, което бе Лос Анжелис за сценаристите на филми. Само да търкулнеш топка за боулинг по улицата в правилно избран квартал и тя ще смачка поне трима-четирима.

Елис Хойл остави списанията настрана и продължи да изучава съдържанието на чувала.

К. Хартмунд получаваше и бюлетина на групата за помощ на болните от множествена склероза.

И каталог за санитарна медицина, инвалидни колички и протези.

Освен това и сметка за телефона за месец март — не, две сметки за два телефона — на името на Кристиан Вилем Хартмунд, на обща

сума равна на базисния абонамент за притежаването на телефон, плюс добавка за поддържането на по един необявен телефонен номер към всеки от телефоните.

Номерата бяха написани на формулярите, които Елис Хойл внимателно прибра в джоба си.

Остана в контейнера още двайсетина минути. Тук никой не можеше да го види. Продължи да разкъсва други чували, но повече така и не намери нищо интересно.

Измъкна се навън, в края на редицата за паркиране се виждаше незаетото място за колата на наемателя, живеещ в апартамент 1А. На стената пред него някой бе прикрепил уличния знак, изобразяващ инвалидна количка.

Той заобиколи сградата и отново излезе отпред. Името върху пощенската кутия за апартамент 1А беше „К. Хартмунд“. Елис Хойл различи през стъклената входна врата, че въпросният апартамент е първият отляво.

Зави зад левия ъгъл и видя, че прозорецът на апартамента е на два метра над тротоара — малко височко, за да хвърлиш вътре бегъл небрежен поглед. И щорите бяха пуснати. Изглежда, имаше и други хора на този свят, които смятаха, че слънчевата светлина е само досаден блясък в екрана на монитора. Елис продължи обиколката в същата посока. На късата страна имаше втори прозорец, който трябваше да е на същото жилище. Но и той беше по-високо от човешки ръст.

Елис Хойл излезе от задната страна при контейнера за боклук, издърпа отвътре сгъваемия стол, разтвори го, отнесе го до страничния прозорец и стъпи на него. Никой не го видя. Никой не извика да го спре.

Оказа се прозорец на банята. Венецианските щори бяха затворени, но процепът между тях бе достатъчен, за да му позволи да надникне. Вратата на банята бе отворена и той можа да хвърли поглед в дневната.

На масата се виждаха два компютъра: Мак и РС^[2].

Екраните им бяха тъмни.

Но до РС-то имаше черен телефон с гъвкава антена.

Клетъчен телефон. Беше открил „Стома“.

* * *

Щом се прибра в дома си на Телеграф Хил, Елис Хойл отново пусна щорите.

После седна пред един от компютрите и взе дискетата с прочистената версия на TRY_ME, която Дейвид Хъджинс беше оставил встрани. Копира програмата на твърдия диск и я зареди от него.

Екранът просветна за миг и бавно притъмня. Намираше се на стоманен мост...

[1] Съставен софтуерен продукт, комбиниращ висококачествена компютърно генерирана графика, звук и видео. — б. пр. ↑

[2] Най-популярните модели персонални компютри — „Макинтош“ и съвместим с IBM (PC — „Пи-Си“ е съкращение от английското Personal Computer) — Б. пр. ↑

23.

Когато Стивън Левист отвори първия лист на честитката, тя неочаквано проговори.

Неговото семейство изрече в нестроен хор: „Честит рожден ден, Стивън. Ние те обичаме, желаем ти да го празнуваш много пъти и още веднъж честит рожден ден, Стивън.“ Разнесоха се поздравителни възгласи. Той затвори картичката. И отново я отвори. И пак изслуша поздравлението. Продължи точно десет секунди — знаеше, защото засече времето с новия подарък за рождения си ден: цифров часовник. Картичката беше дванайсет на два десет сантиметра. Но бе малко по-тежка от обикновена поздравителна картичка и дебела почти сантиметър. Не след дълго откри отвора, който му даде възможност да измъкне навън вътрешностите ѝ: миниатюрен говорител и интегрален микрофон, свързани към печатна платка с площ около два квадратни сантиметра, захранвана от батерийка с размера на копче за дрехи. На гърба ѝ имаше цена: \$7.95. Ако се включеше и данъкът, това би означавало малко над осем долара за едно напълно завършено записващо/възпроизвеждащо устройство, притежаващо достатъчно постоянна памет, за да съхрани десетсекунден звуков сигнал с честотна лента — е, тук вече можеше само да предполага — около 11 килохерца.

Беше впечатлен. За нещастие десет секунди бяха недостатъчни за онова, което бе замислил.

И докато обмисляше дилемата, пред която бе изправен, той похапваше, без да спира, евтини бонбонки с млечен пълнеж от кутията пред себе си. Всъщност десетте секунди щяха да му стигнат, ако можеше да запише онези десет секунди, които го интересуваха. Това го наведе на една идея.

Той извади стария касетофон, който бе купил за долар и половина при гаражна разпродажба^[1]. Отвори кутията и с помощта на секачките и малка отвертка свали VOX^[2] превключвателя.

Записващият блок на честитката беше монтиран върху бяла пластмасова рамка. Той разпои жицата на говорителя и я съедини към

микрофонен жак. После подмени контактната схема с VOX ключа на стария касетофон.

Записът сега щеше да става само когато се чуеше глас или силен шум. Тонът на една цифра при номеронабирането би трябвало също да го задейства.

След като изряза излишната пластмаса, останалата част на малкото записващо устройство, състоящо се от печатна платка, микрофон и захранване, лесно се събра в бонбонената кутия. Още повече че тя вече беше празна.

Той постави кутията до телефона, така че микрофонът да опре на него. Вдигна слушалката, бързо натисна бутоните 1-2-3-4-5 и постави слушалката обратно. В този момент вратата на стаята му се отвори. Влезе майка му.

Подаде му плик — не, в същия момент той видя, че това е твърда картонена опаковка за изпращане на дискети.

— Току-що пристигна за теб — каза тя.

После свали поглед върху лицевата страна на честитката пред него. Усмихна се. Дори не забеляза, че вече е изкормена.

— Не е ли чудесна? — попита тя. — Видях я в магазин за подаръци на „Танфоран“ и веднага ми хареса.

Поддавайки се на някакъв вътрешен импулс, тя се наведе, целуна го по темето и разроши косата му.

Не можеше да разбере защо хората продължават да се държат по този начин с него. Той вече беше на дванайсет години и два дни, но истината бе, че изглеждаше по-малък.

Краката му, раменете, гласът и лицето му бяха като на десетгодишно момче.

А защо не и на десетгодишно момиче, ако си помисли човек?

Отвратително.

Мразеше се, че изглежда като десетгодишен. Мразеше възрастните, които не можеха да се сдържат и все намираха причина да го мушкат с пръст, да го щипят и да го разрошват така, както се прави с най-малките. Майка му се усмихна и излезе.

Стивън разкъса опаковката и надникна вътре. Там имаше две дискети, надписани TRY_ME Disk#1 и TRY_ME Disk#2, заедно с листче хартия, на което беше напечатано: Страхотен софтуер!!!

Без обратен адрес. Помисли си, че може да ги е изпратил някой от приятелите му. Не от най-добрите, защото най-добрите му приятели много добре знаеха, че Стивън е надрасъл „страхотния софтуер“.

Всички, които наистина го познаваха, знаеха, че Стивън в момента е в процес на израстване до хакер и че като хакер той има нужда не от „страхотен“ софтуер, а от кодове.

Той остави дискетите встрани, извади малкото записващо устройство от кутията за бонбони и мушна кабела на изхода в съединителя на звуковата карта в компютъра си.

После включи устройството на възпроизвеждане. Екранът на монитора пред него веднага изобрази времедиаграмата на десетсекундния запис, сега вече записан на твърдия диск като аудио-файл. Пиковите във времедиаграмата показваха, че интегралният микрофон бе регистрирал звуковете през тънкия картон на кутията — всъщност кутията дори беше изиграла спомагателната роля на резонаторен бокс.

Отново прослуша файла. Този път в малкия прозорец в долния ъгъл на монитора се показаха цифрите 12345 едновременно с всеки тон.

Програмата беше анализирала тоновете и правилно бе идентифицирала всеки натиснат бутон.

Сега беше време за следващия експеримент. Без да вдига слушалката, той отново започна да натиска бутоните с нормална според него скорост. Точно на десетата секунда спря и установи, че е натиснал 24 бутона.

Опита пак, този път съвсем малко по-бързо: 26 бутона за десет секунди.

Още веднъж, сега по-бавно: 22 бутона. Всеки желаещ да проведе междуградски разговор би започнал с цифрата „1“, последвана от трицифрения зонален код и после седемте цифри на поста. Единайсет натискания на бутон. След това трябваше да въведе номера на кредитната си карта, издадена му от съответната компания, обезпечаваща връзката между дадения телефонен автомат и централата за далечно избиране — обикновено 14 цифри.

Общо 25 натискания на бутон. Десет секунди, ако се направи от човек, който бърза. А хората винаги бързат.

Иначе десетте секунди щяха да изтекат и записващото устройство щеше да изпусне последните няколко цифри.

Стивън не искаше това да се случи. Той изобщо не се интересуваше от избрания номер, който представляваше абсолютно безполезна информация. Но искаше да се сдобие с номера на кредитната карта, известен и като код за достъп. Кодове!

* * *

Стивън излезе в единайсет и половина същата сутрин.

Изчака майка си да влезе в спалнята да се преоблече. Тя беше агент по продажба на недвижима собственост и бе планирала посещения на няколко обекта за клиент от друг град. Това би трябвало да ангажира целия ѝ следобед.

Баща му работеше към една софтуерна фирма в бюро за работа с клиенти и понеже офисът се намираше в Менло Парк, това означаваше поне половин час път след края на работното му време в пет часа.

По-голямата му сестра бе заминала за Сан Франциско с приятели и едва ли щеше да се прибере дори за вечеря.

Така че следобедът беше на негово разположение. Майка му не му беше забранила да напуска дома и той не желаше да ѝ дава тази възможност.

Така че бръкна в чекмеджето на сестра си, извади от там нейния уокмен и нахлузи каишката му през врата си.

После безшумно слезе по стълбите. Отвори входната врата и извика:

— Чао, мамо, приятен ден, ще се видим на вечеря, нали?

И затвори вратата след себе си. Без излишно бавене скочи на колелото си, подпряно на парапета на верандата, и се понесе надолу по хълма.

Семейство Левист живееше над градчето Пасифика, на няколко мили южно от Сан Франциско, в крайградската зона, опасваща западната част на планински превал, който от другата си страна се спускаше полегато към океана.

Наклонът беше стръмен и Стивън бързо набра скорост. Само след секунди вече бе извън зоната, в която майка му би могла да му

извика да се върне, така че успокоен намали и въздъхна.
Беше свободен.

* * *

Взе автобуса на „Сам Транс“, който го откара до главния терминал на международното летище на Сан Франциско.

Влезе в него. Първото нещо, което му направи впечатление, беше, че почти всеки човек там е възрастен. Малкото деца, които се виждаха, явно бяха с родителите си. Прецени, че трябва да свърши работата колкото може по-бързо, преди някой да започне да се чуди какво прави тук едно само дете.

Мина през залата на терминала и стигна до редица от шест телефонни автомата, монтирани на една от стените. Само два от тях бяха отворени и той отиде при единия. Взе слушалката, престори се, че пуска монета — наложи му се да се изправи на пръсти, за да се добере до процепа, — натисна напосоки няколко бутона и след няколко секунди започна да говори.

Престори се, че разговаря с майка си. Докато говореше, извади бонбонената кутийка от джоба на ризата си. Остави я на рамката около основата на апарата. Краят на кутийката докосваше шасито на апарата.

— Окей, добре, прибирам се веднага — каза той в микрофона на слушалката. После я остави на вилката.

Преди да се обърне протегна ръка и натисна червения пластмасов ключ, който подготвяше устройството да се задейства при първия по-силен шум. След това се отдалечи и избра място на отсрещната пейка. Оттук можеше да наблюдава телефона.

Никой не го забеляза. Никой не обърна ни най-малко внимание на малката бонбонена кутийка.

Минаха няколко минути преди телефонът да бъде използван. Стори го жена с посивяла коса и безлична външност, което го затрудняваше да определи възрастта ѝ. Веднага се разбра, че няма да бъде достатъчно бърза. Тя взе слушалката — това вече задействаше записващото устройство — и когато десетте секунди изтекоха, все още се туткаше, търсейки фонокартата из чантичката си. Когато разговорът свърши, той се върна при телефона, изигра малката си роля за втори

път и върна записващото устройство в изходно положение. Няколко минути по-късно пред телефона застана мъж с външност на бизнесмен. Но Стивън забеляза, че той натисна само седем бутона — разговорът беше градски и за него не се изискваше карта.

Когато и бизнесменът си замина, Стивън отнесе кутийката в другия край на залата. Не искаше да привлича внимание върху себе си. Този път късметът му сработи веднага: млада жена, облечена с пола и блейзър, с кожено куфарче в ръка. Тя вдигна слушалката и изтрака по памет като картечница дълга поредица от цифри.

Бинго!

Когато си замина, Стивън прибра кутийката, вкара жака на изходния кабел в уокмена и записа избрания номер на лента. Стори му се, че тоновете звучат чисто и напълно разбираемо.

Да, това определено си беше удар!

Задържа се в терминала близо два часа, в края на които бе записал поне три или четири добри опита, заедно с половин дузина съмнителни, които даваха някаква надежда. Искаше му се да продължи още, но един от служителите на охраната май го наблюдаваше с любопитство.

Излезе от терминала и взе първия автобус за Пасифика.

* * *

Не му се удаде възможност да обработи лентата от уокмена веднага. Точно беше прехвърлил съдържанието ѝ в паметта на компютъра и майка му се прибра. Едва успя да върне уокмена в стаята на сестра си. А за наказание, че бе излетял така бързо от дома, му беше наредено да окоси тревата в двора.

Когато свърши, вечерята беше готова. Тогава се върна и сестра му, влезе в стаята си и започна както обикновено да крещи, че ѝ рови из вещите и така нататък, все познатата история.

Накрая Стивън се добра до стаята си, затвори вратата, седна пред компютъра и отвори звуковия файл на лентата с поредиците записани тонове на телефонни номера.

След малко на екрана се появиха първите декодирани цифри и той ги прехвърли в текстов файл. Понеже предвидливо беше оставил

по няколко секунди интервал между отделните десетсекундни записи, нямаше никакъв проблем да ги идентифицира поотделно.

когато свърши с декодирането, Стивън се захвана с редактиране на числовите низове. Той изчисти очевидните телефонни номера, с които започваше всеки низ, после изтри онези записи, които не се бяха хванали в интервала от десет секунди.

Накрая останаха пет валидни и проверими кодове за достъп. Всеки от тях ставаше за не повече от един месец употреба — до момента, когато собственикът на кода щеше да отвори месечното извлечение от телефонната си сметка.

Трябваше да разкаже някому за своето постижение.

Включи модема и се свърза с „Вербум“.

Когато на екрана се появи познатото му приветствие, Стивън поспря и се подвоуми с кой от идентификаторите да се регистрира тази нощ. Имаше поне четири-пет на разположение.

Стивън Левист можеше да чете от тригодишна възраст. Беше изчел най-известните романи на Дикенс през лятото, когато навърши десет години, а през последните няколко седмици бе приключил и с Ивлин Уо^[3].

Всъщност точно Уо му беше дал идеята за един от любимите му идентификатори — името на един гаден, скапан погребален агент.

Стивън, се спря на това име:

Джойбой.

После въведе и

Visit Mag

Рубриката Magna-Anime Gallery по идея би следвало да бъде посветена на японската анимация. Но през последните няколко седмици тук бяха започнали да се появяват някак между другото хакери, кракери, фрийкъри и пирати на кодове за достъп — накратко компютърният подземен свят и онези, които се смятаха за част от него.

Стивън искаше да се похвали със стореното от него днес и се надяваше получената информация да стане нещо като входен билет за елитното, но затворено общество на кракерите, които се отнасяха с презрение към дилетанти и хлапаци, но винаги бяха готови да научат нов начин да се сдобият с нови кодове.

Тази нощ обаче Стивън се озова сам в галерията.

Киберпънковете, изглежда, бяха прокудили любителите на японската анимация, след което сами си бяха обрали крушите от групата.

Стивън се изключи от „Вербум“.

Готвеше се да изключи и компютъра, когато си спомни за тазсутрешната поща.

Намери първата дискета, сложи я във флопидисковото устройство и провери съдържанието ѝ. Веднага се ориентира, че програмата се стартира с командата TRY_ME.

Готвеше се да го направи, когато на вратата се появи майка му.

— Време е за лягане — каза тя.

— Но, мамо...

— Време е за лягане — повтори тя, този път непреклонно. Стивън се сети, че днес вече се бе отървал веднъж от истински неприятности, и реши да не подлага търпението ѝ на изпитание.

Така че под внимателния ѝ поглед той извади дискетата, сложи я върху машината, изключи модема, после монитора и накрая компютъра. Съблече се, облече пижамата си, изми си зъбите, отиде да целуне за лека нощ родителите си и се върна в стаята си.

Изгаси лампата и легна с намерението след няколко минути да стане и отново да включи компютъра. Искаше да види какво има на тази дискета.

Но леглото го обгръщаше толкова приятно. За пръв път от сутринта насам главата му спря да мисли и комбинира. Отказа се да размишлява за кодове и програми, за дискети и всичко останало, и заспа.

[1] В няколко определени дни от годината жителите на всеки американски град изваждат непотребните си вещи пред гаражите и ги разпродават на безценица (смисълът е не печалбата, а разчистването на дома) — Б. пр. ↑

[2] Задействащ се от глас — б. пр. ↑

[3] Английски писател (1903–66) — б. пр. ↑

24.

Същата нощ Чарлз Обенд паркира своята „Камаро“ в паркинга пред комплекс А на международното летище в Канзас Сити. Излезе от колата си и се отправи към бетонното стълбище, представляващо единствения изход за пешеходци от зоната на паркинга.

После влезе в Сградата на комплекса. Тя беше почти празна — беше само минути преди полунощ. Чарлз Обенд отиде направо пред видеоекрана с информация за пристигащи полети на „Ю ~Ес Еър“. Полет 540 от Сан Франциско трябваше да пристигне по разписание в 0:18 часа. Това означаваше, че разполага с около двайсет минути.

Всички ресторанти бяха затворени. Но Обенд намери сергия за вестници, откъдето си купи шоколадче „Сникърс“. После избра място и седна на пейката за посрещачи пред стъклената врата на изход 9.

Разопакова сладкиша и започна да го яде, без да откъсва поглед от вратата.

Щом видя самолета да рулира към ръкава за пътници, Обенд стана и оправи синьото си бейзболно кепе.

След минута-две се появиха и първите пътници: двама мъже над петдесетте в измачкани делови костюми...

Колежанка в одърпани джинси, която изтича в прегръдките на очакващото я момче на същата възраст... Обенд стоеше и наблюдаваше, докато останалите пасажери забързано минаваха покрай него.

Не бяха много — двайсет или най-много трийсет. Самолетът беше пристигнал едва ли не празен.

И толкова. Потокът пътници секна. Никой повече не се виждаше в ръкава, свързващ самолета с изхода.

„Изпуснах я — помисли си той. — Тя е тук някъде.“ И се огледа. Но не видя никой, който да му напомня 32 годишна жена, висока един и седемдесет, червенокоса...

Обенд изчака още една-две минути. Появиха се трите стюардеси. Той бързо се отправи към лентата за багаж. Знаеше, че това е

безсмислено — нейното намерение бе да се отбие, колкото да се видят, и едва ли щеше да взима багажа си.

Наистина я нямаше и тук. Обенд се върна при изхода, но всички си бяха отишли. Той се обърна, напусна сградата на комплекса и тръгна надолу по бетонното стълбище.

Слезе и се отправи към „Камаро“-то. Гаражът беше полупразен и притихнал. Наоколо не се виждаше никой.

Не... десетина клетки пред него някой излизаше от синя кола с четири врати. Мъжът беше облечен в черно палто, носеше черни ръкавици и тъкмо изваждаше черен калъф за камера от колата си.

Но в лявата си ръка вече държеше малка видеокамера. Това се видя доста странно на Обенд.

Непознатият стоеше и наблюдаваше приближаващия се към него Чарлз Обенд. Обенд вдигна поглед към лицето му: беше грубо, някак на буци, с мустаци и огромни космати вежди.

За да стигне до колата си, Обенд трябваше да мине покрай него. Той отмести поглед от лицето на мъжа.

— Хей, Чарли — обади се той. — Знам, че това си ти. Обенд не отговори. Трябваше му няколко секунди, за да схване какво става.

— Чарлз С. Обенд, Брус Стрийт, Лий Съмит, Мисури — уточни непознатият.

— Е, и какво? — попита Обенд.

— Изпраща ме Сюзи — отговори мъжът.

Бръкна в калъфа за камерата и измъкна голяма стъклена бутилка от портокалов сок, пълна с някаква прозрачна течност — определено не беше портокалов сок.

Бързо се отправи към Обенд, направи само три-четири големи крачки и двамата се оказаха непосредствено един срещу друг. Едва сега Обенд забеляза, че бутилката е отпушена. Както си вървеше, непознатият изтегли ръката си назад, изстреля я напред и движението беше толкова бързо и ловко, че Обенд изобщо не успя да реагира. Можа само да остане замръзнал на мястото си, безпомощно наблюдавайки струята белезникава течност, излетяла от бутилката.

Миг преди да го облее, Обенд подуши течността. В следващата секунда тя го обля, прониквайки през дрехите му. Очите го засмъдяха. Запалителна течност за въглища. Смесена с бензин.

Чарлз Обенд се извърна от непознатия и опита да избърше очите си с ръкав, но това не му помогна. Ръкавът също беше подгизнал от течността. Непознатият отстъпи една крачка и хвърли бутилката в краката на Обенд. Тя се счупи и остатъкът от течността се разля по пода на гаража.

Знаеше, че трябва да бяга. Разбираше, че се налага да направи нещо. Но не можеше да помръдне. В съзнанието му се блъскаше фразата „парализиран от ужас“ и нещо му говореше, че това не са само думи.

— Идиот — изрече непознатият.

Обенд се обърна в посока на звука и погледна мъжа през сълзящите си очи. Човекът щракна запалка Bic. В другата си ръка държеше смачкана хартиена топка и Обенд машинално отбеляза, че и тя сигурно е намокрена с нещо, защото когато непознатият поднесе запалката към нея, топката мигновено пламна.

После той я хвърли към Обенд и светът около него експлодира.

Обгърнаха го пламъци, скриха го под себе си, запалиха дрехите му, косата му, кожата му. „Боже, аз горя“ — регистрира факта Чарлз Обенд. Едва сега краката му се раздвижиха и той се опита да се махне от пламтящото езеро на пода. Но вече беше много късно. Циментът беше станал плъзгав. Той се спъна и падна тежко.

През пламъците Обенд забеляза, че непознатият замахва към него с втора бутилка. Бутилката излетя във въздуха, описвайки дъга. Всичко се развиваше някак извън него. Той забеляза като в забавен каданс бутилката да се превърта във въздуха, но този факт му се струваше несъществен, несвързан с него. Единственото, което чувстваше в този момент, беше неописуемата изгаряща го болка, която не само покриваше цялото му тяло, но беше проникнала и в гърлото му и с всяко вдишване се приближаваше към дробовете.

В следващия миг бутилката се удари в цимента и се пръсна на парчета.

И Чарлз Обенд изпищя с вик, който се изтръгна от вътрешностите му, с писък, който той самият не успя да чуе, защото беше погълнат от рева на пламъците.

* * *

Камерата вече записваше. Убиецът отстъпи назад и я вдигна пред лицето си. През визъора се виждаше огнена топка и той се зачуди как ли щеше да излезе това на лентата и дали не трябва да направи нещо за блендата.

Продължи да снима, отстъпвайки към колата си. Стараеше се да държи камерата насочена към пламъците, докато сядаше зад волана. После потегли бавно, без да сваля камерата.

Чарлз Обенд вече беше спрял да пици.

Изходът на паркинга се намираше на долното ниво в другия край на огромния гараж. Служителят на пропуска не можеше да забележи от кабинката си нито пушека, нито огъня, а още по-малко можеше да чуе някакъв звук. Той взе билетчето заедно с двата долара и вдигна бариерата пред убиеца, който плавно потегли към междуцатска магистрала 29.

Докато караше, дръпна от лицето си фалшивите мустаци и вежди и свали пластичния грим, който бе използвал, за да промени формата на брадичката и скулите си. Събра всичко и го сложи в хартиен плик.

Избра втория изход на юг от магистралата и отби в паркинга пред малък пазарен комплекс. Магазините бяха затворени. Той спря пред контейнер за боклук и изхвърли в него плика, калъфа на камерата, палтото и ръкавиците. После прибра камерата в алуминиевата кутия, която извади от багажника.

Потегли отново и спря малко по-надолу по пътя пред денонощна закусвалня. Влезе и избра нещо от менюто за закуски. Не беше много гладен, така че само порови с вилицата из чинията. Поръча си второ кафе, после плати и излезе.

Вече беше два часа през нощта.

Върна се на аерогарата. Освободи наетата кола, взе камерата със себе си и отиде в комплекс С пред изхода, където ставаше качването на заминаващите с „Юнайтид“. Беше директен полет за Сан Франциско, откъдето бе излетял тази сутрин. Подаде билета си на служителката в мига, в който за последен път поканваха пътниците да се явят.

На билета му пишеше „Коруин Стърмър“.

Мястото му беше до прозореца. Самолетът вече се насочваше към пистата за излитане, а той не откъсваше поглед от зданието на комплекс А. И докато наблюдаваше, видя една пожарна кола да напуска сградата на паркинга.

Той извърна поглед, отпусна глава на облегалката и затвори очи. Спа през цялото време на полета до Сан Франциско и се събуди малко преди колелата на самолета да докоснат пистата.

Оставаха още два часа до разсъмване. Убиецът намери колата си — беше товарен микробус „Додж“ в тютюнев цвят — и потегли право за дома си.

* * *

Рано сутринта на същия ден един-единствен лист изпълзя от процепа на факс-машината в ъгъла на помещението в Съдебната палата на Брайънт Стрийт, където се разполагаше отдел „Убийства“ на полицията в Сан Франциско.

Той остана да стърчи докато не дойде първият служител, който го забеляза и го откъсна от рулото хартия.

Служителят го погледна бегло, после втори път, вече по-внимателно. Никога преди не беше виждал такова нещо. Странно беше и че липсва номерът на изпращащия факс. Нямаше заглавна страница, не можеше да се разбере кой е подателят и за кого е предназначено съобщението.

Самият текст не изглеждаше свързан със служебните дела.

Първата мисъл на полицаия бе, че това е някаква грешка. Случваха се и такива неща при огромното количество факсове, циркулиращи напред-назад по всяко време на денонощието. Хората често намираха грешен номер и в резултат изпращаха факсовете си на грешен получател.

Дявол да го вземе, хората просто започваха да отвикват да разговарят по телефона.

Съобщението гласеше:

Мийтуер версия 3

5–7

Взет: 17029 21067

Убит: 17029 21067

Некадърници

Безпомощни некадърници

Служителят помисли малко, после забодде листа на таблото за съобщения. Не беше изключено това все пак да е предназначено за някой от колегите.

Листът остана там около час. Тогава в стаята влезе Лий Уейд. Беше неделя сутринта, но винаги когато стигнеше до задънена улица по някой от случаите, който разследваше, той продължаваше да работи по него и в извънработно време, без да очаква някой да му плати.

Уейд съблече палтото си, окачи го на закачалката и отиде да си налее чаша кафе.

Тъкмо разбъркваше захарта, когато случайно вдигна очи към таблото. Погледът му пробяга по текста. Стори му се познат... беше виждал вече нещо подобно.

— Мамка ти — прошепна той, сещайки се за какво става дума.

25.

Малко след полунощ, убиецът паркира, заключи микробуса и пое към дома си — към онова, което беше дом за Коруин Стърмър — името в шофьорската му книжка и същото име, на което бе регистрирана колата.

В този час на денонощието улицата бе безлюдна. Той вървеше по Десето Авеню към Клемънт Стрийт в квартал Ричмънд на Сан Франциско.

Прекоси „Клемънт“ и продължи още малко нагоре по Десето. Там зави покрай двуетажна дъсчена къща и се спусна по тясно стълбище към входната врата на сутеренния апартамент.

Първо свали катинара, който придържаше вратата фиксирана за касата, после отключи . След това отвори вратата, наведе се, за да вземе от пода пощата, пусната през процепа, влезе и запали лампата.

Апартаментът беше едностаен, таванът нисък. Всъщност това по-скоро бе преобзаведено помещение, което сега носеше петстотин долара месечен наем на собствениците, живеещи на горния етаж. Бе тихо, анонимно и практически незабележимо място.

Убиецът го намираше идеално за своите цели. Мебелировката беше стара, семпла и непретенциозна. Единственото изключение бе компютърът, поставен върху масата за хранене до една от стените.

Той незабавно отиде при него и прегледа журналния файл, поддържан от включения към „Вербум“ софтуерен бот.

Когато свърши с него, убиецът погледна получената поща. Беше рекламна листовка, адресирана до Коруин Стърмър.

„Забавно — помисли убиецът. — Ето, че вече се вживявам в образа.“

Коруин Стърмър живееше на този адрес само от два месеца. Самата личност съществуваше от по-малко от три месеца.

А името вече бе намерило място в списъците за изпращане на листовки по пощата.

Но нали това представлява животът в наши дни. Няколко умело вмъкнати записа в няколко подходящо избрани бази данни и името

започва да се облича с плът.

Точно това бе причината, поради която убиецът проявяваше крайна предпазливост.

„Никога не знаеш какво може да се случи — помисли си той. — В свят като този човек наистина никога не знае.“

* * *

Когато наемателят ѝ се прибра, Джулиет Чуа беше сама и будна.

Съпругът ѝ Албърт бе заминал за две седмици по работа, а когато го нямаше, тя винаги спеше много неспокойно.

Прозорецът на спалнята ѝ гледаше над входа на сутеренния апартамент. Беше открехнат няколко пръста, така че тя съвсем ясно чу стъпките по пътеката покрай къщата, после и щракването на ключалката... и на катинара преди нея!

Катинарът, който той бе сложил на вратата на следващия ден след нанасянето си, я притесняваше. Апартаментът беше в спокоен квартал, а ключалката бе повече от солидна. Този катинар изобщо не му беше необходим.

Никой не би могъл да влезе.

Освен собствениците.

Какво се опитваше да опази този човек?

А може би да скрие?

Не я беше страх — той не ѝ бе давал повод да се страхува, — но около него имаше много неясноти, присъствието му пораждаше прекалено много въпроси.

Като например тези внезапни идвания и заминавания през случайни интервали.

Или например изкуствената му сърдечност в малкото случаи, когато се бяха срещали — онази маска на приветливост и добронамереност, под която не можеше да се види нищо... знаеше, че е изкуствена, защото усещаше тези неща.

Не, някой ден тя щеше да започне да попълва някои от празните полета, заобикалящи Коруин Стърмър.

III

„ЗИГИ“ 8–10 МАЙ

26.

Неделната утрин започна лошо за Кейт Лейвин. Първо, стана изтощена след безкрайна нощ, през която бе спала неспокойно и много пъти се бе събуждала. След това се наложи да отмени оперативка, за да подкара нещата с документалния филм за ягуара. На всичко отгоре работещата на свободна практика режисьорка, която бе имала намерение да използва, ѝ се обади да съобщи, че са ѝ откраднали колата и няма да може да дойде до Соусалито.

Кейт все пак тръгна за студиото.

Там вреше и кипеше.

В едната кабина някакъв режисьор искаше да прегледа отделни кадри от интервю със спортна знаменитост: работеше над седмичен спортен обзор за кабелна програма.

Във втората кабина местен филмопроизводител приключваше с обработката на собствен документален филм. Студиото предоставяше под наем с почасова тарифа материалните си и човешки ресурси.

Трите монтажни комплекса бяха окупирани от продуценти и монтажисти, подготвящи: серия рекламни клипове за верига закусвални; филмов материал за вътрешна употреба, описващ мерките за сигурност в петролна рафинерия; филм, възхваляващ достойнствата на мъжете от пътната полиция, охраняваща магистралите на Калифорния.

Кейт влезе във всеки от трите комплекса, задържа се по няколко минути и погледа какво става.

Всички работеха интензивно и всеотдайно. Правеха точно каквото се очаква от тях. А това означаваше, че за нея няма работа тук. Върна се в офиса си, провери електронната си поща, колкото да се убеди, че не е получила нищо. Вече го беше направила, преди да тръгне насам. Изключи се и прегледа малката купчина документи, която ангажира вниманието ѝ за не повече от десетина минути. Когато свърши, бюрото ѝ беше чисто. Денят едва бе започнал, а тя вече не само нямаше какво да прави, но дори нямаше представа с какво да го запълни.

Излезе навън и отиде при колата си. Нищо друго не ѝ идваше на ум, освен да се върне у дома.

Усещаше се някак отделена от тялото си и не забелязваше слънчевата светлина, солената миризма на морето и паважа под краката си. Поредният ден, който щеше да измине, без да го запомни с нищо. Жадуваше да има някаква цел, да може да отиде някъде, където ще я очакват, да има защо да отиде там.

В годините, когато Елис беше край нея, тези неща не ѝ се струаха толкова важни. Елис бе от хората, задоволяващи се да следват случайните прищевки на живота. Не че се оставяше на течението да го носи: той беше напълно способен да се фокусира, да влага цялата си френетична енергия в някаква задача, чийто смисъл не винаги беше напълно ясен, но в която той просто се вкопчваше и се понасяше натам, накъдето тя го повеждаше.

Единственото условие, което Елис винаги поставяше — не, по-скоро неотменно изискване! — бе пътят да е интересен. Когато това условие престанеше да се изпълнява, той можеше да се обърне и да изостави нещо, в което бе вложил месеци труд.

Можеше дори да загърби брака си. Тя се усмихна криво.

Но едно нещо бе ясно: Елис никога не би се чудил какво да прави с една свободна неделя.

Тя се насили да го извади от мислите си. Реши, че щом няма работа, ще се престори, че трябва да свърши нещо или че трябва да отиде някъде. Денят ѝ се изплъзваше, може би и животът също, а това не трябваше да става.

Тя разкърши рамене и се отправи към кея.

* * *

Кафявият товарен микробус беше паркиран на стотина метра от мястото, където се намираше Кейт Лейвин.

Убиецът, който я наблюдаваше отвътре, забеляза как тя изведнъж взе някакво решение, изправи гръб и ускори ход.

Главата ѝ беше високо вдигната, крачките ѝ бяха дълги и уверени. Момиче, което има представа какво ще прави, момиче с цел, която я крепи и ѝ дава сила.

О, да!

Тя щеше да му достави удоволствие.

* * *

Кейт се прибра и облече пуловер върху блузката и късите панталонки. После излезе навън, заобиколи кърмата и слезе при каяка от фибростъкло, който беше привързан с въже за борда. След няколко минути малката лодка вече подскачаше сред вълните, насочена към вътрешността на залива Ричардсън и плитчините по северната част на бреговете на Соусалито.

Ричардсън беше широк не повече от миля в най-тесната си част, където се отваряше към залива на Сан Франциско, а на дълбочина стигаше до три-четири мили във вътрешността на окръг Марин. Соусалито оставаше на западния му бряг, Тибурон и Белведер на източния, а останалата част от бреговата му линия бе разделена между най-желаните в Америка и определено най-скъпи частни имения.

Тя и Елис бяха излизали да гребат из тези места по време на брака си, особено след дълги и изморителни дни в студиото. Каякът беше нещо просто: всеки можеше да скочи в него и без много практика да го подкара, разчитайки само на мускулите си.

И все пак гребането изискваше техника, граничеща с изкуство. През последните месеци на няколко пъти ѝ се бе случвало да налучка тази техника и тогава усещаше как каякът се стрелва над вълните, подчинявайки се на всяко загребване.

Не и днес. Въпреки липсата на всякакво вълнение, тя се бореше с веслата, с лодката... и със себе си.

Елис, който беше далеч от представата за атлет, бе овладял тази техника. Той гребеше присвил очи, стиснал зъби, влагайки във всяко загребване всичко от себе си. Обясняваше ѝ, че по този начин изчислява оптималния метод.

При Елис дори физическото усилие се превръщаше в предизвикателство за ума.

Вече бе обърнала в обратна посока и ѝ оставаше още три-четвърти миля. Загребваше и изтегляше, но без ритъм. Мразеше се за тази борба с каяка. Кейт вече се виждаше. Различаваше и дома си,

вклинен между множеството подобни по северната част на кея. Отляво, в самия край на кея, се виждаше пуснала котва голяма яхта.

А на кея я чакаше той — Джон Регет. Скочи на платформата, върху която бе домът ѝ, отиде при кърмата и протегна ръка да ѝ помогне да излезе от каяка.

Това беше най-омразният ѝ момент — изтеглянето на каяка от водата. Не тежеше кой знае колко, но беше неудобен за хващане, а и кърмата бе висока и ѝ беше трудно да се наведе до водата.

Но той го направи да изглежда лесно, изтегляйки го с едно-единствено икономично движение, последвано от завъртане и оставяне, където му беше мястото.

После започна да го закрепва.

— Добра си — каза той. — Гледах те.

— Или се опитваш да ми направиш комплимент, или просто не знаеш за какво говориш.

— Не. Наистина. Ти усещаш правилното движение. Дотолкова разбирам.

Не каза нищо повече. Каякът беше надеждно закрепен. Сега той вече можеше да я погледне, без да се разсейва. Тя се почувства потна и разрошена.

— Е, може би понякога налучквам истината — каза тя. Той стоеше все така и я гледаше, малко неуверено — поне така ѝ се стори, — нещо, което не бе забелязала преди в него. Реши, че мълчанието продължава прекалено дълго и трябва да каже нещо, затова се обади:

— Не очаквах да те видя отново.

— Ами... ето ме — каза той и после, сякаш за да се освободи от бремето на недоизказаното, допълни: — Мислех си за това и стигнах до извода, че ще бъде безкрайно глупаво, ако повече не се видим. Знам, че практически не се познаваме, но онази вечер ми стана особено приятно. Още тогава реших, че си страхотна, и трябваше да се насия, за да отплавам.

За миг ѝ заприлича на дете — едно голямо неспокойно момче, което с мъка намира правилните думи.

— И какво се очаква да отговоря на това? — попита тя.

— Да кажеш, че днес ще излезеш с мен в морето. — Той забеляза колебанието ѝ и допълни: — Нямам предвид околосветско пътешествие, имах предвид да отидем там — той погледна през рамо,

— да пуснем котва някъде, да слезем на брега, да се поразходим и после да те върна обратно. Два часа, не повече.

Гледаше към голямата покрита със зеленина гърбица на остров Ейнджъл, точно срещу Тибурон, непосредствено пред стеснението, откъдето започваше заливът Ричардсън. На няколко мили от тях.

— Е, това не е точно като да заобиколиш нос Хорн, нали? — подхвърли тя.

— Моето мото е „стъпка по стъпка“. Но дори тази близка цел изглежда доста красива.

— Там наистина е красиво — нали все пак е парк. — Тогава? — попита я той.

На острова се виждаше тиха евкалиптова горичка — от западната страна на високия хълм. Двамата с Елис често бяха ходили там: разстилаха одеяло и прекарваха целия следобед в уединение и тишина. След това се любеха и после заспиваха, а Голдън Гейт^[1] с цялото си великолепие оставаше в краката им.

— Добре — каза тя. — След три минути съм готова.

[1] Прословут мост, свързващ северния и южния бряг на залива на Сан Франциско в мястото на максимално сближаване — б. пр. ↑

Елис Хойл беше натикан в ъгъла. Огромната застрашителна фигура пристъпваше към него, държейки... Какво беше този път?

Боже Господи, бейзболна бухалка!

Оставен без изход, лишен от всякакви средства за защита, Елис Хойл очакваше ударът да последва всеки момент.

Първият беше нанесен с двете ръце, но не в главата, а доколкото можеше да се прецени, в диафрагмата на Елис Хойл.

От говорителите, свързани със звуковата карта, се чу глухо „Туп“. Стори му се, че различава и звук на счупени ребра.

Безликото страшилище отново вдигна бухалката. Вторият удар последва в главата му и с това всичко свърши — екранът потъмня.

Краят винаги беше един и същ.

Отново се появи вече познатият му въпрос:

Ще опиташ ли пак?

И Елис Хойл отговори:

У

И пак се озова в тъмнината върху висящия стоманен мост.

Трябваше да има начин да се спечели. Всяка игра, която бе опитвал, предоставяше тази възможност, колкото и да беше маскирана. Досега не бе попадал на игра, която да не може да спечели.

Нито беше играл толкова време, без да спечели поне веднъж.

Играеше на компютъра, който бе сложил до задния прозорец в дневната си. От време на време вземаше бинокъла и поглеждаше към жилищния блок на Ръшън Хил, очаквайки все някога да види някакъв инвалид да влезе или да излезе от сградата.

Освен това периодично нагласяше антената на видеоскенера с надеждата да прехване сигнал на включен компютърен монитор в апартамента на първия етаж. До момента не можеше да се похвали с успех. На монитора не се виждаше нищо. Кристиян Вилем Хартмунд може и да си беше у дома, но не използваше компютрите си.

Когато му омръзна да играе, Елис Хойл прегледа текста на програмата, опитвайки се да открие онзи клон, в който играчът

свършва по друг начин, освен с автоматична смърт. Досега не бе намерил нищо подсказващо, но беше убеден, че съществува начин за бягство от лабиринта.

Още не беше срещал компютърна игра, срещу която да е невъзможно да се спечели.

А тази игра не беше за боклука. „Стома“ едва ли я бе проектирал като обикновена опаковка на троянския кон — беше добре написана програма и Елис Хойл беше готов да признае, че е написана с известно вдъхновение.

В нея определено бяха вложени стотици часове сложно програмиране.

Не бе възможно в нея да не е вложен и някакъв смисъл.

Идеята, че някой би могъл да посвети толкова много усилия просто ей така, създавайки игра, в която играчът не би могъл да спечели, беше невероятна и Елис Хойл не можеше да я приеме.

Никой не би могъл да бъде чак толкова извратен.

* * *

Лий Уейд позвъни на вратата на Тесла Стрийт 2600.

Откакто бе пристигнал факсът, той не бе спрял да мисли за отнесения тип, който живееше в тъмния дом на върха на Телеграф Хил. Който и да бе авторът на тази бележка, той явно бе мръднал в дадена посока. По някакъв необясним начин това изглеждаше свързано с Елис Хойл. Справка с архивата вече бе казала на Уейд, че Елис Хойл няма криминално досие, че притежава дома на Тесла Стрийт, че няма ипотека и че въпреки заможността, която адресът предполагаше, този човек притежава една-единствена кола: седан „Датсун 510“ от 1974 година, регистрирана с лична табелка „Аватар“^[1].

След пристигането на факса Лий Уейд бе помолил партньора си Ронсън да поговори със съседите на Елис Хойл. Именно по този начин бе научил за брака и развода на Елис.

Ронсън му съобщи, че мнението на съседите е единодушно: те смятаха, че той е свестен човек, приятелски настроен към останалите, макар понякога да се държи малко дистанцирано и по правило малко странно. Затворен в себе си, особено след развода. Но добър по душа.

Сведението се стори доста забавно на Лий Уейд. Прозвуча му като интервю по телевизията на съседите на масов убиец след ареста му.

Думи без покритие. Единственото, на което Лий Уейд можеше да разчита по отношение на Елис Хойл, бе на инстинкта си на полицаи. Този инстинкт му казваше, че трябва да се види с Елис Хойл отново, да поговори с него, да го погледне в очите, да проследи реакцията му в онези няколко издайнически мига, когато някой научава, че наистина е заподозрян в престъпление.

Лий Уейд вярваше, че по тази реакция полицаят може да научи повече, отколкото след часове разпити впоследствие. Това важеше с особена сила за виновните, които при подобна атака от засада проявяваха склонност към объркване и тенденция да се оправдават.

Елис Хойл отключи на третото позвъняване. Не беше нито объркан, нито прояви по някакъв начин намерение да се оневини. Единствената по-ясно забележима емоция беше мека форма на любопитство. Всъщност той просто отвори вратата и изрече:

— Полицейско управление на Сан Франциско, отдел „Убийства“, въ... Уейд — така беше името ви, нали? Сержант Лий Уейд.

Уейд имаше усещането, че направо вижда как мозъкът му прещраква и името му отива на мястото си.

— Помнете ме.

— Знам кои хора познавам, мисля, че ви казах същото и при първата ни среща.

— Да, това бяха думите ви.

— Само не ми казвайте, че е убит още някой.

„Хм, колко странно е да го чуя от устата ти“ — помисли Уейд. Но само поклати глава и каза:

— Не, все още не мога да се оправя със случая на Доналд Траск.

— Е, не знам с какво бих могъл да ви помогна — рече Елис Хойл.

— Помислих, че при вашата добра памет може да сте се сетили нещо допълнително за него.

— Казах ви каквото знам. — Гласът на Хойл продължаваше да звучи доброжелателно.

— Е, може да сте се сетили, че някога сте се срещали — поне веднъж, и това да ви е излетяло от главата.

— Не, не сме се срещали с него — заяви Елис Хойл. — Сигурен съм в това.

— Така ми казахте и преди — въздъхна Уейд.

— Вие не прекарвате много време пред компютъра, нали?

— Не бих могъл да кажа такова нещо.

— Ако бяхте опитали поне веднъж, щяхте да разберете какво се опитвам да ви кажа. Става дума за един от най-интересните аспекти на интерактивната култура — за въпроса за идентичността, кой какъв е и какъв твърди, че е. В известен смисъл е без значение какъв сте всъщност. Може да заявите, че сте физик-нобелист, и това да е лъжа, но ако лъжете добре, ако се държите на това ниво, така и никой няма да разбере. А ако изиграете ролята си действително отлично, ако се доближите по някакъв начин до това ниво на познанието, тогава може и да заслужите уважението, което другите ще ви засвидетелствуват.

Уейд си помисли, че Елис Хойл се отклонява от темата. Може би съзнателно. И с надеждата да насочи разговора по същество каза:

— Ако познавате мистър Траск, не ви съветвам да ме лъжете по този въпрос. Тази идея може да се окаже много несполучлива. Защото колкото повече ме лъжете, толкова по-неудобно ще се чувствате, ако науча за това.

„Когато измъкна истината наяве“ — завърши той наум.

Уейд внимателно наблюдаваше Елис Хойл, настроил всичките си сетива на вълната на неговата реакция под натиск.

Но начинът, по който отговори Елис Хойл, не разкри нищо повече от най-нормалната реакция на човек, който едва сега осъзнава за какво става дума:

— Вие си мислите, че аз съм го убил, нали така?

Уейд не отрече. Продължаваше да гледа Елис Хойл в лицето. Изражението на този човек може би разкриваше лека насмешка, но в никакъв случай паника или гняв. Напълно естествена реакция. Лий Уейд се бе изправял очи в очи с няколко отлични лъжци — наистина се бе оказало крайно поучително за опита му на полицаи да ги остави да го лъжат, без да знаят, че той вече държи неопровержими доказателства за вината им в ръцете си.

Но мъжът пред него се държеше абсолютно непринудено.

— Чуйте ме какво ще ви кажа — проговори отново Елис Хойл. Гласът му беше спокоен и нисък — глас на родител, опитващ се да

вразуми любимо дете, — но усмивката беше изчезнала от лицето му: — Не съм убил Доналд Траск. Никога не съм убивал никого. Аз дори не обичам да причинявам болка другиму. Това не ми е присъщо.

— Това не е присъщо никому — уточни Уейд. Но вече беше загубил интереса, с който бе дошъл.

„Казва ми истината“ — неохотно заключи Уейд.

Това в известна степен го обезсърчи, защото означаваше, че се връща на изходно положение в разследването на този случай.

Истината бе, че беше дошъл готов да повярва във вината на Елис Хойл. Една погрешна дума, една фалшива нотка в гласа му и Уейд щеше да знае със сигурност, че Хойл е убиецът.

Само че когато разчиташ на инстинкта си, трябва да го следваш, където и да те отведе.

А този път инстинктът му беше безапелационен.

— Не мога да докажа отрицателно твърдение — развиваше междувременно мисълта си Елис Хойл, явно не съзнавайки, че токущо е оправдан пред вътрешния съд на полицаия. — Не съм уверен, че бих могъл да докажа с абсолютна логическа точност не само че не съм убил Доналд Траск, а че дори и не съм го виждал, но ви казвам, че ако наистина си мислите това, то...

Уейд го прекъсна с жест, леко повдигайки ръце:

— Окей.

— Окей?

— Точно това казах.

— Значи ми вярвате?

— Вярвам ви.

— Добре.

Уейд държеше в дясната си ръка навито на тръбичка листче хартия. Това беше копие от двете бележки на убиеца. Съзнавайки, че няма какво да загуби, той го подаде на Елис Хойл.

— Това говори ли ви нещо? — попита той.

Елис Хойл хвърли бърз поглед и каза:

— На какво ниво?

„Боже Господи, този наистина може да изкара човек от нерви“ — помисли Хойл.

— Кажете ми какво мислите — помоли Уейд. — Приемете, че аз не знам нищо за него.

Което до голяма степен си беше самата истина.

— Който и да е написал това, той има навика да прекарва голяма част от времето си пред компютъра — каза Елис Хойл. — Но това сигурно вече ви е известно.

Подобно заключение обаче беше новина за Лий Уейд.

— Компютри?

— Точно така.

— И кое ви кара да мислите така? — попита Уейд, но вътре в себе си простена: „Чудесно, отново шибани компютри, като че ли са ми малко другите грижи!“

— Езикът — обясни Елис Хойл. — Номерът на версията е нещо, което широко се използва от производителите на софтуер. Всяка нова програма тръгва като версия едно точка нула. Когато направите някои леки подобрения, тя става едно точка едно. Версия две точка нула по същество означава коренно нов вариант на програмата... „Безпомощен некадърник“ е израз, който често може да се срещне в обмена по мрежите. Означава, че някой няма грам представа какво прави в момента.

Уейд си помисли, че подобно определение доста точно би могло да се отнесе и до него самия.

— Ами „мийтуер“? — попита той.

— Е, това вече не е толкова често срещано. Думата е от жаргона на заклетите хакери. Ако например някой клиент има проблем с дадена система, а вие сте програмистът, тогава бихте могли да кажете, че хардуерът е наред, софтуерът е като слънце, но има проблем с мийтуера.

— Което означава, че?...

— Така наричат хората — поясни Елис Хойл. — Човешките същества.

— Чудесно — въздъхна Уейд.

— Думата не означава нищо. Най-обикновен термин.

— Но за този задник тя определено означава нещо — възрази Уейд. — Добре, какво ще кажете тогава за числата, говорят ли ви те нещо?

— Трудно ми е да отговоря току-така. Възможно е да са двумерни координати. Два комплекта. Само че във втората бележка двата комплекта са идентични. Което е доста интригуващо.

— Интригуващо, казвате? — изненада се Уейд. — Да, наистина.

— Предполагам, че тези числа са свързани по някакъв начин с убийствата.

Уейд си спомни как помощникът на съдебномедицинския лекар изваждаше пластмасовата капсула от тялото на Доналд Траск и мълчаливо кимна.

— Е, всъщност това е всичко, което мога да ви кажа — заключи Елис Хойл. — Този човек се върти покрай компютри. Може би прекарва по-голямата част от времето си пред тях. Нещо ми говори, че случаят е именно такъв.

— Е, помогнахте ми все пак — обади се Уейд, без да мисли така.

Елис Хойл понечи да му върне листчето и в този момент, поддавайки се на необясним вътрешен импулс, Уейд го спря:

— Не, няма нужда, това е само копие... можете да го задържите. Може би по-късно нещо ще ви хрумне.

— Добре.

— И ако наистина стане така, обадете ми се, моля ви.

— Ще го направя — обеща Елис Хойл. Но нещо в поведението му подсказваше, че не е свършил, че има нещо, което не е сигурен дали трябва да споменава.

— Хайде, изплюйте камъчето — подкани го Лий Уейд.

— Човекът, написал това, е организиран. Той е методичен — това просто си личи. Издава го целият му подход. Този човек е пределно концентриран. Не се шегува. Не ме питайте откъде знам това... не бих могъл да ви отговоря. Чувствам го в начина, по който звучат думите му, в начина, по който подрежда нещата си. Да кажем, че е просто впечатление, а? Сам ме попитайте.

— Нещо друго?

— Това е забележителен човек — последва леко иронично засмиване. — Близко ли съм? — поинтересува се Елис Хойл.

— Дори представя нямате колко сте близко — отговори му Лий Уейд.

* * *

Елис Хойл затвори вратата зад гърба на посетителя и пак слезе долу. Все още държеше фотокопието от бележките, когато седна на едно от бюрата. Намери лист с неизползвани лепенки, откъсна една и залепи с нея листчето на рамката на един от мониторите. Така щеше да бъде пред погледа му, където и да седнеше.

После насочи вниманието си към екрана пред себе си, където бе седял, когато се бе позвънило.

На екрана пишеше:

Още веднъж? (Y)es or (N)o

И за пореден път Елис Хойл въведе:

Y

[1] Регистрационен номер, за който собственикът е платил да съдържа желана от него комбинация от букви и цифри. — б. пр. ↑

28.

Пътуването през залива Ричардсън продължи само няколко минути. Джон спря в Аяла Коув на северната страна на остров Ейнджъл, в тесния пролив между острова и полуострова, на който се намираше Тибурон.

Стигнаха до пясъчния бряг с малка надуваема лодка „Зодиак“. Точно пред тях се намираше управлението на парка — ниска двуетажна постройка, в началото на века използвана като карантинно отделение за прииждащите азиатци.

Много хора бяха дошли на пикник и се бяха разположили по тревата пред сградата. Скрытият под пицната зеленина нос на острова се издигаше зад тях.

Джон привърза лодката и Кейт го поведе по пътеката, която се провираше през цялата западна част на острова. Джон вървеше до нея и тъй като пътеката беше тясна, рамената и ръцете им често се докосваха.

Усещането беше странно. Тя беше минавала по тази пътека десетки пъти, но само с Елис. Присъствието на този непознат до нея сега правеше острова съвсем различно място. Това ѝ допадаше. Чувстваше се освежена.

Само след няколко минути бяха оставили хората зад гърба си. Заобикаляха ги дървета. Тежка миризма на евкалипт ги обгръщаше отвсякъде. През стволите на дърветата се виждаше Соусалито и мостът Голдън Гейт, а отвъд него Тихият океан се разтваряше в сивата мъгла. Той я хвана за ръката и тя не я отдръпна. Продължиха да вървят.

Пътеката ги водеше през склоновете на високия централен хълм Маунт Ливърмор, който доминираше над целия остров. Дърветата постепенно се разрешиха и от другата страна на залива се показва Сан Франциско — кейовете, Телеграф Хил и Койт Тауър, Марина и безкрайната панорама от къщи, разположени по геометрически правилно подредените авенюта, завършващи почти в самия океан.

Под краката им хълмът свършваше в извита като шпора ивица земя, която навлизаше във водата, сочейки на югоизток, към

вътрешността на залива.

В самата основа на „шпората“, на заоблено възвишение, от двете страни на което имаше плажове, се намиреше равна бетонна площадка. От доста време насам на остров Ейнджъл бе имало и военни обекти — от средата на миналия век до началото на 60-те години. Свидетелствата за това — казармени помещения, пътища и полигони — все още осейваха целия остров. Площадката пред очите им беше последният военен строеж — от 1954 до 1962 година тя бе използвана от ракетна батарея.

Кейт и Джон останаха загледани няколко минути. В сините води плаваха множество лодки, слънчевите лъчи се отразяваха от водната повърхност, а по мостовете и в града сновяха безкрайни потоци коли.

— Чудесно е — проговори той. Обхвана я през кръста, без да откъсва поглед от гледката. Притегли я към себе си и тя не се противопостави.

После се обърна с лице към нея.

— Чудесно — повтори той. Но този път гледаше нея.

* * *

В ранния следобед потеглиха на дизелова тяга назад през залива Ричардсън. Кейт стоеше изправена до Джон, който с лекота насочи яхтата към кея и толкова внимателно заходи към платформата на дома ѝ, че тя не разбра кога докоснаха гумените предпазители. Без да пуска руля, той каза:

— Трябва да се видим пак. — Гласът му се извисяваше над шума на двигателя. — Просто трябва. Ще бъде лудост да не го направим.

— Добре — каза тя.

— Тогава те каня на обед утре. Ще минеш ли покрай мен да ме вземеш? — И той кимна към Сектор три.

— Единайсет и половина — предложи тя. — Ще си бъдеш ли там?

— Че къде другаде — отговори той. Ох, тази подлудяваща усмивка!

Тя слезе от палубата, махна му с ръка, спря и го изчака да направи маневра и да завие в обратна посока. После той се насочи на

юг, към Сектор три. Тя остана загледана в него. Яхтата и фигурата на нея се смаляха в далечината като непостижима мечта. Невероятно хубава мечта.

Тя влезе вкъщи и домът ѝ се стори пуст и чужд. Нямахше какво да прави, така че уби част от времето в ненужно чистене.

Само след час вече съжаляваше, че го е пуснала да си върви.

Вярно, че така бе решила още в началото: да се държи на дистанция, да не задълбочава нещата. Нещата, каквито и да бяха те.

Само че сега тази идея ѝ се струваше тъпа.

Все пак знаеше къде би могла да намери малко разнообразие, поне в известен смисъл. Много постно и незадоволяващо, особено след последните няколко часа, но след като не разполагаше с компания от плът и кръв, това бе най-доброто, на което можеше да разчита. Отиде при компютъра, включи го и набра „Вербум“.

Включи се в системата и тя я поздрави както обикновено:

Добре дошла, Зиги.

Последно изключване: 17:26; 05/05/94

Тя въведе:

Visit WI

Три от постоянните — „Нанси-Т“, „Мичико“ и „Аврора“ — я приветстваха, когато системата обяви за присъединяването ѝ към групата.

Не го бе правила от близо седмица, така че се намести по-удобно на стола и зачете какво се бе случило междувременно.

Няколко минути по-късно се появи и „Саломе“ и „Мичико“ написа:

Мичико> Още един неспокоен дух, бродещ из етера. Отдавна не сме се чували.

Саломе> Имам абсолютно извинение за отсъствието си. От поддръжката изпратиха нов техник за ремонт на басейна миналата седмица и той дойде кипящ от желание да прекара един дълъг уикенд в Санта Круз.

Нанси-Т> Извинението е прието. А какво ще каже Зиги в свое оправдание?

Зиги> Моето оправдание е работата. Както винаги.

Мичико> По този начин май никога няма да срещнеш никого.

Зиги> Да се надяваме, че бъркаш.

Аврора> Охо, Зиги май е напипала жилата!

Саломе> Я кажи, дебела ли е?

Мичико> Хайде, Зиг, казвай всичко!

Зиги> Доста симпатичен. Интересен. Определено не е като другите. Мореплавател.

Мичико> Току-що завърнал се от дълго пътешествие, нали?

Саломе> Ерген?

Зиги> Да.

Мичико> Симпатичен, казваш? Само не уточнявай, че всичко е въпрос на вкус.

Зиги> Мисля, че присъдата в това отношение е безапелационна: той определено хваща окото.

Нанси-Т> На мен ми звучи сериозно.

Зиги> Е, аз практически не го познавам.

Мичико> Само не си губи времето със стандартните презастраховки — няма кой да ти се върже!

Зиги> Признавам, интересен е.

Саломе> Тишина, всички. Тишина в знак на уважение. Нека свалим пръсти от клавиатурите и предоставим на Зиги цялата сцена... Ето, така е по-добре... Сега, Зиги, кажи ни за милото момче. И моля те, не изпускай нито една пикантна подробност...

29.

На път за дома Лий Уейд си купи пица. Живееше с жена си и двете си деца в апартамент на Таравал Стрийт. Намираше се недалеч от Оушън Бийч, в един от последните достъпни за работническата класа квартали на Сан Франциско, който бързо се превръщаше в град на новата аристокрация.

Децата по изключение се съгласиха да си легнат по-рано. Уейд напълни ваната с гореща вода и легна в нея.

Тя влезе в банята. Съпругът ѝ лежеше до шия във вода с температура, която неясно как не го попарваше. Донесе му кутия бира, изми му косата, размачка вдървените мускули на врата му.

Той изпитваше удоволствие не толкова от докосването, колкото от това, че е приет и разбиран.

— Придвижвам се напред прекалено бавно... изглежда, не съм достатъчно умен — обади се той. — Най-противното чувство, което съм изпитвал — да съм умен само толкова, колкото да разбере, че не съм достатъчно умен.

Беше започнала да му сапунисва гърдите.

— Ти си много умен — успокои го тя. Но той само поклати глава.

След малко двамата си легнаха и не след дълго тя му помогна да забрави за проблемите си.

Беше заспал дълбоко, когато телефонът иззвъня. Обикновено отговаряше той, но този път тя бе останала от неговата страна на леглото.

Тя вдигна слушалката, послуша малко, промърмори: „Тук е“ и подаде слушалката на мъжа си.

— Обажда се Елис Хойл — проговори мъжки глас в ухото му. — От Тесла Стрийт. Говорихме днес. — Лий Уейд опита да фокусира погледа си върху цифровата индикация на електронния будилник на нощното шкафче... 12:47. — Надявам се, че не възразявате. Нали ми казахте да ви позвъня, ако ми хрумне нещо. Мислих върху следобедния ни разговор и се сетих за нещо, но тъй като факторът време може да се

окаже критичен, реших да ви се обадя колкото е възможно по-скоро. — Уейд лежеше подпрян на лакът и с мъка задържаше главата си да не клюмне. — Чувате ли ме? — попита Елис Хойл.

— Да.

— Трябвало е да разгледате съдържанието на твърдия диск на компютъра на Доналд Траск. Както и всички дискети в дома му. Има голяма вероятност да бъде намерено името на убиеца някъде из дисковата памет. Или най-малкото някакви указания относно неговата самоличност. — Уейд изведнъж се разсъни. — Досетих се днес за тази възможност — продължаваше междувременно Хойл. — жертвата е била абонат на интерактивна мрежа, а, от друга страна, аз съм сигурен, че убиецът притежава значителен опит в това отношение... Добре, би могло да става дума и за обикновено съвпадение. През последните години доста хора започнаха да се ровичкат из мрежите. Убиецът може да се е спрял на Доналд Траск и по съображения, нямащи нищо общо с компютрите. А може точно те да са в основата на всичко... Та, мислих за тези неща. В съвсем теоретичен план, разбира се, така че само не започвайте отново да ме подозирате. Но стигнах до извода, че интерактивната мрежа е идеалното място, където да издебнеш от засада жертва.

Елис Хойл говореше бързо и леко задъхано. Изглеждаше възбуден. Лий Уейд си спомни, че вече го е виждал веднъж в това състояние — напълно концентриран, някак включен на пълна мощност от онова, което витае в главата му. Сякаш озарен от вътрешна светлина.

— Доколкото знам, когато полицаите разследват убийство, първите хора, към които се насочват, са тези от семейството на жертвата и приятелите. Повечето жертви са убити от някого, когото познават, нали така? В нормалния живот това предполага връзки и взаимоотношения, които лесно могат да се проследят. Знае се къде е живяла жертвата, къде е работила. По принцип е възможно да се разбере с кои хора е контактувала приживе...

В интерактивните системи обаче връзките се разпадат в мига, в който се изключиш. Това не прави предхождащия контакт по-малко реален. Когато общуваш там с някого, ти наистина общуваш с него. Сякаш и двамата сте на неутрална територия и макар да не може да се намери на никоя карта, тя е някъде там, представлява реално място и

вие двамата го съзнавате много добре... Изключиш ли се, то изчезва и от него не остава никаква следа. Което не означава, че е било по-малко реално, докато е съществувало.

Настъпи тишина.

— Слушам ви — обади се накрая Уейд. — Опитвам се да го разбера.

Да проумее идеята, която Елис Хойл бе смлял — без съмнение с абсолютна лекота — още преди много време.

— Някой ден трябва да ви го демонстрирам — предложи Елис Хойл. — Тогава всичко ще ви стане ясно.

— Значи мислите, че той е записал някъде името на убиеца?

— Може би. В по-голямата си част интерактивната култура се състои от електронна поща и съобщения по форумите. Ако той е записвал на дискети някои от тях, това може да се окаже единствената материална следа от техния контакт. От друга страна, ако след прегледа на дисковете му се окаже, че разполагате с множество имена, напълно възможно е да не сте в състояние да свържете което и да е от тях с убиеца. Може дори неговото име да не е сред тях... Ще бъде къртовски труд да пресееете тази информация и да проверите всеки. Но по мое мнение това ще е много по-ползотворно за случая от онова, с което се занимавате сега. Ако, разбира се, изобщо сте взели този случай присърце.

Той рязко млъкна и се чу как си поема дъх. Когато проговори отново, гласът му звучеше извинително:

— Не исках да прозвучи толкова дръзко... Наистина. Но живеем в свят, който се променя. Така че много от старите методи за вършене на работа вече не са толкова добри, колкото в миналото.

Нова пауза. Този път, изглежда, чакаше Лий Уейд да каже нещо.

— Благодаря — проговори Уейд.

— Извинявам се, че ви обезпокоих. Но помислих, че трябва да знаете тези неща.

И Елис Хойл прекъсна разговора.

Лий Уейд се пресегна през жена си, която бе заспала, и постави слушалката върху вилката.

После се отпусна по гръб на матрака, сложи ръце под врата си и се загледа в тавана на тъмната спалня. Беше се разсънил. Плещите му отново се бяха схванали, главата започваше да го боли.

И в този миг отново изпита познатото чувство: животът сякаш излиташе от тялото му, отдалечавахе се, смаляваше се някъде в небитието, а той беше неспособен да го настигне.

* * *

Тази нощ Стивън Левист остана пред компютъра си. Играеше TRY_ME.

Играта му се струваше страхотна: много действие, добре замаскирани клопки, неподозирани трикове. Още не беше спечелил нито веднъж, но нямаше впечатление, че компютърът е непобедим. Вече беше разучил голяма част от лабиринта.

Основното препятствие беше безликият убиец, който бродеше из бетонните коридори и се появяваше пред него по абсолютно непредсказуем начин. Понякога се оказваше възможно да му се изплъзне, но в крайна сметка той винаги успяваше да намери жертвата си. Винаги. А хванеше ли те, това беше краят, нямаше начин да се избегне смъртта. Стивън Левист вече бе умираше в лабиринта стотици пъти. Той се промъкна през врата на шесто ниво и се изправи пред звяра от другата страна. Той спокойно го очакваше. Стивън помръдна мишката в опит да се изплъзне.

От дъното на хола майка му извика:

— Стивън, гаси лампата.

Стивън премести мишката напред, придвижвайки героя, в който се бе превъплътил, обратно през вратата, после заобиколи два ъгъла.

— Стивън... — в гласа ѝ звучаха познатите му предупредителни нотки.

Той стана и изгаси нощната лампа. Екранът на монитора излъчваше достатъчно светлина.

Когато отново седна пред клавиатурата, чудовището се бе появило пак. Този път държеше в ръцете си механична верижна резачка и пристъпваше към него. Резачката запали от първия път.

През говорителите, включени към звуковата карта, се разнесе Бр-р-р-р-ъп, а убиецът направи още една крачка напред, форсирайки мотора до край. После поднесе резачката толкова близо до лицето му, че тя изпълни целия екран.

— И компютъра... — обади се отново майка му.

Екранът потъна в червено за момент, после потъмня и за пореден път се появиха думите:

Още веднъж? (Y)es or (N)o

В този момент майката на Стивън направи онова, което той не можеше да се насили да стори сам. Влезе в стаята му, изключи компютъра, после и монитора. Накрая го целуна по бузата за лека нощ.

30.

Кейт Лейвин бе пренасрочила оперативката за филма с ягуара — в нея трябваше да вземат участие тя самата и още трима от основните участници в този проект — за 10 часа сутринта в понеделник.

Синтия Фрейн, помощничка на Кейт, щеше да бъде делегиран продуцент. За нея това бе заслужено издигане, а, от друга страна, командироването ѝ в Белиз щеше да помогне на Кейт да държи под контрол снимачния период, който заплашваше да протече хаотично и обещаваще да струва скъпо.

Сенди Уейл — режисьорка на свободна практика — беше над трийсетте. Тя неведнъж бе работила успешно за Кейт и знаеше как да се помести в сроковете на натегнат график.

Луис Маркам трябваше да бъде главният оператор и по съвместителство техник. Той беше от екипа на студиото. Но тази сутрин закъсняваше. Появи се едва в 10:45.

Беше висок мъж с дълга коса, стегната в опашка.

— Извинявам се. Знаете как се кара понеделник сутрин — каза той и сгъна дългото си тяло в последния свободен стол край бюрото на Кейт.

Кейт се опита да бъде кратка. Започна с това, че крайният срок е непоклатим и филмът трябва да бъде напълно готов за деветдесет дни. Обясни, че не могат да си позволят разточителство в разходите, но нивото трябва да е високо.

Каза, че Синтия и Сенди трябва да вземат самолета за Белиз Сити до два дни и да се захванат с предснимачната подготовка; Кейт разполагаше със списък от хора, които можеше да бъдат наети като евентуални помощници, включително с адреса на водача, от когото се очакваше да намери ягуара в дивата джунгла.

Нареди на Луис да изчака няколко дни след тяхното заминаване, за да имат време да обсъдят заедно с него как да снимат котката нощем и на познат за нея терен.

След това ги подкани да започнат свободна дискусия относно концепцията за филма и как да го направят.

Ако обстоятелствата позволяха, такива дискусии трябваше да има поне още няколко пъти, преди да започнат снимки, а и след това. Това бе единствено правилният начин концепцията да приеме форма и да се запази достатъчно дълго в съзнанието на половин дузина талантиви кинодокументалисти.

Кейт имаше правило за протичането на подобни обсъждания: на всяка нова идея се даваха пет минути живот, преди някой да каже нещо срещу нея. Това бе начин да се окуражат свежите идеи.

Но понякога той удължаваше работните съвещания. И ето че днес Кейт нетърпеливо поглеждаше часовника върху бюрото си.

11:22.

11:28.

Но това бе само един непознат. Лице без особено значение в живота ѝ: та нали само преди три дни по това време тя дори не бе подозирала за съществуването му. И той сигурно скоро щеше да изчезне завинаги.

11:36.

11:40... А Сектор три на кея се намираше на пет минути път с кола.

Тя стана и каза:

— Добре, продължете сами.

Те се спогледаха изненадани. Кейт рядко претупваше подобни съвещания.

— Излизаш ли? — попита Синтия. Знаеше, че Кейт няма други планирани срещи за днес.

— За малко. — Не бе нужно да им обяснява, нали все пак тя беше шефът тук. — Ако приключите преди да се върна, на добър път. Починете си довечера и утре, защото очаквам да се хванете активно на работа, когато стигнете. В случай че се появи нужда от нещо, обадете ми се тук.

В този миг се обади Луис Маркам.

— Мислех да звънна на Елис за тези нощни снимки. Да видя дали няма да предложи нещо оригинално.

Само допреди няколко дни Кейт би казала без замисляне: „Разбира се, поговори с него и действай.“ Самото предложение би ѝ допаднало, защото означаваше, че Елис ще се ангажира с нещо полезно.

Но сега си спомни, че се опитва да скъса с него... и някак не вървеше Елис да се появява около нея в подобен момент.

— Елис вече не работи тук — каза тя.

— Знам, затова питам.

— Защо държиш да намесваш Елис в този проект? Нали на теб плащам да вършиш тази работа.

— Елис е по-умен от мен — призна Луис Маркам.

Е, срещу това не можеше да каже нищо. После осъзна, че сроковете, в които трябваше да се вместят, са критични, така че всяка помощ отвън би била добре дошла.

— Добре тогава — съгласи се тя и допълни: — Но се погрижи да му бъде заплатено, защото отсега нататък той ще работи на договор като всеки друг външен сътрудник.

И излезе, спирайки за миг пред огледалото в коридора.

Беше свалила гюрука на „Миата“-та. Денят беше топъл.

Запали и излезе от паркинга, завивайки по Бриджуей — магистралата, по която се стигаше до кейовете.

Часовникът ѝ показваше 11:47.

Движението по Бриджуей беше натоварено. Проклетите туристи бяха плъзнали навсякъде.

Беше 11:51, когато отби в паркинга на трети сектор.

Той бе там, подпрян на един стълб на входа за паркинга, зачетен в книга, по джинси и пуловер без яка. Тя спря недалеч от него и зачака, без да гаси двигателя.

Той вдигна поглед от книгата.

Усмихна ѝ се неспринудено. Равни бели зъби, разбъркана коса, широки рамене.

През главата ѝ мина мисълта, че тъй, както стои облян от слънчевата светлина, изглежда златен.

Той се отмести от стълба и без да бърза, се отправи към нея. За един кратък миг тя успя да зърне заглавието на книгата, преди той да я напъха в джоба на якето, което носеше праметнато през ръка.

Поезия. Уилям Карлос Уилямс.

„Господи — помисли си тя, — при тази външност той дори чете!“

— Съжалявам — проговори тя, — не можах да се откъсна порано. Знам, че закъснях.

— Така ли? Не си нося часовника. Забутал съм го някъде из багажа.

Той седна на седалката до нея.

Няма часовник. Беше ли възможно някой да живее без часовник?

В този момент тя се сети, че пет минути по-рано или по-късно едва ли имат някакво значение, когато човек се движи с пет възли из морето.

Но за нея времето представляваше среда, от която не можеше да се измъкне. Спомняше си дълги, направо безкрайни дискусии в монтажната кабина дали да се използва още един-единствен кадър от заснетата видеолента, или не — спор относно една трийсета част от секундата.

„Нищо чудно, че този мъж се движи така спокойно“ — мина през ума ѝ.

Той определено можеше да я научи на някои неща.

Очакваше да се виждат поне още няколко дни. Цялата сутрин, а и предната нощ, се бе надявала да е така.

Отново изкара колата на Бриджуей, този път в северна посока. Искаше да го заведе на ресторант на кея в Тибурон.

Стоповете на колата пред нея светнаха. Тя изключи от скорост и натисна педала на спирачката. „Миата“-та спря. Няколко секунди по-късно, опитвайки се да изглежда съвсем спокойна, тя попита:

— Какво става с генератора?

— Тази сутрин го размених за ремонтиран. Днес-утре ще монтирам новия.

— Кога планираш да отплаваш за Мексико?

— Никога не съм имал твърд план — обясни той. — По-скоро заявих намерението си да го направя.

Тя се обърна да го погледне.

— Какво, по дяволите, означава това?

Той също се обърна към нея и спокойно посрещна погледа ѝ.

— Означава, че засега няма да пътувам никъде.

Колите пред тях отново потеглиха. Тя кимна веднъж и включи на скорост. „Миата“-та се понесе по магистралата.

31.

Стивън Левист скочи през дупка в пода и се приземи на висящия стоманен мост. Току-що бе успял да намери път през седемте нива на лабиринта, успешно избягвайки дебнещия го убиец. За първи път попадаше на този мост. Онзи не се бе показал досега. Стивън би се изумил, ако разбереше, че изпратената му версия на играта е уникална и разработена специално за него.

Той веднага схвана, че това ново ниво е напълно различно. Тесните коридори на лабиринта ги нямаше и той се намираше в огромна празна зала, в която бе увиснал мостът. Имаше чувството, че играта наближава кулминационната си точка.

И беше прав. Тръгна към единия край на моста и попадна на клетка от стоманена мрежа, издигната около бетонна площадка.

Клетката имаше врата, но тя не се отваряше. Стивън тръгна към другия край на моста. Но той свършваше в празното... без преграден парапет. Стивън скочи и леко се приземи на крака.

Тръгна из огромната бетонна зала. Беше празна, без почти никакви ориентири, но в дъното се виждаха очертанията на една-единствена врата, боядисана в червено. Той прекоси залата и стигна до нея. Опита да я отвори, но установи, че е заключена. Не виждаше никакъв друг начин да се измъкне оттук. Но в следващия миг намери изхода. Беше в ъгъла — голямата квадратна решетка в пода. Дали наистина...

Той се упъти натам и щракна бутона на мишката върху нея. Ръката на виртуалното същество, в което се бе превъплътил, се пресегна и дръпна решетката настрани. В пода се отвори правоъгълна дупка. Черна дупка.

Той стъпи в нея. Очакваше да пада дълго, дълго. Но не стана така. Почти веднага се чу тупване на крака и той се озова в тунел с кръгло напречно сечение.

Малък тунел или може би много широка канализационна тръба.

В единия край просветваше слабо сияние, което стигаше до него, отразявайки се в стените на тръбата. Той тръгна към светлината.

Тръбата изглеждаше леко наклонена надолу. И наистина беше отворена в единия край — сега това вече ясно се виждаше. Чудеше се дали това не е вход за ново ниво в лабиринта. Но когато стигна до края на тунела, разбра, че тази игра е съвсем различна. Защото сиянието беше дневна светлина.

Той беше излязъл навън, значи беше спечелил играта.

Стоеше на изхода и пред него се разстилаше — направо не можеше да повярва на очите си — панорамна гледка, като от пощенска картичка. Не, като от десет хиляди картички...

Но тя се задържа на екрана само колкото да се запечата в съзнанието му веднъж и завинаги. После картината се смени.

Появи се текстът на съобщение:

Привет и поздрави, ДЖОЙБОЙ. Мисията ти приключи...

По този начин получаваш право да кандидатстващ за членство в свръхелитния форум на хакери/кракери/фрийкъри, известен като БЕЗДНАТА НА ШЕДОУМАСТЪР.

Той е затворен за нерешителни, слабодушни и мечтатели.

Ти трябва да си Силен.

Малко са удостоените с такава покана. Още по-малко са избраните..

Представянето ти привлече вниманието на нашите членове! (Да, ние наистина сме тук! Знаем за теб! Държахме те под око!) Стигайки дотук, ти доказа, че не си нещастник, обречен да губи.

Но все още не си изтеглил мечата от скалата. Следващата ти стъпка е много по-трудна. Можеш да бъдеш приет в клуба „БЕЗДНАТА НА ШЕДОУМАСТЪР“ единствено ако издържиш интерактивния изпит (само не затаявай дъх, ако обичаш).

Очакват те двама въпроса. Готов ли си да продължиш?

Курсорът мигаше на екрана пред погледа на Стивън Левист, докато той се опитваше да осмисли случилото се.

Едва сега осъзна, че някой е прочел съобщенията, които той бе пращал по форумите, че същият този някой е съзрял неговия потенциал и пак той му е изпратил тази игра по пощата.

В такъв случай TRY_ME се оказваше просто тест за отсяване на обикновените.

Така наречения „филтър за некадърници“.

Страхотно...

Съобщението изчезна от екрана, заместено от следните редове:

Ако имаш някакви причини да се колебаеш, може би е най-добре да забравим всичко това.

Разполагаш с десет секунди. Искаш ли да продължиш?

Стивън натисна клавиша на буквата „Y“. Компютърът реагира с Чудесно

Въведи личния си идентификатор и телефонния си номер.

Стивън се подчини и програмата се отзова:

Сега защо не включиш и модема си, избранико?

Стивън щракна ключа на захранването на модема си и вкара куплунга на кабела в гнездото на стената.

TRY_ME препрограмира модема и започна да набира някакъв неизвестен номер.

„О, Боже!“ — мислеше си Стивън Левист, докато чакаше връзката да се осъществи.

* * *

Точно в този момент убиецът обмисляше следващия си ход.

Въпреки многократните си опити, той не бе успял да декодира системните файлове на „Вербум“, където се съхраняваше информацията, за регистрираните абонати.

Която би могла да му позволи да намери съответствието на личен идентификатор с име, адрес и телефонен номер. Особено го интересуваше „Аватар“, когото още не бе успял да идентифицира.

Беше използвал „Вербум“ — по-скоро интерактивната среда, предоставяна от него, — за да проникне по фатален начин в живота на „Чаз“, „ДийТийДюд“ и „Порша“ (даже след като бе научил истинските им имена, той продължаваше да мисли за тях с имената, под които ги беше срещнал за пръв път). За съвсем кратко време бе натрупал огромна по обем информация, свързана с тяхното съществуване. Необходими бяха не повече от една-две седмици, а най-често само няколко дни, ако знаеш къде да търсиш и ако си достатъчно мотивиран.

„Дигитализираните подробности на вашето съществуване са предоставени за общ достъп...“ беше написал в първото си

предупредително съобщение, отправено до абонатите на „Вербум“. И това не беше хипербола, а факт.

И все пак още не знаеше кой е „Аватар“. А докато не знаеше истинското му име, този човек беше недосегаем за него.

И „Джойбой“ го бе затруднил в известна степен.

Всъщност убиецът беше открил истинското име на „Джойбой“, четейки неговите съобщения, изпратени до отделните форуми на различните интерактивни системи, базирани в района на Сан Франциско. Много от тях се поддържаха и бяха създадени за подземния свят на киберпънка и бяха обект на интерес главно от страна на момчета и младежи, като се започне от пубертетна възраст и се стигне до над двайсетте.

Но на името на Стивън Левист не се бе оказал регистриран нито адрес, нито телефонен номер. Той отсъстваше и от регистрите на учащите в местните колежи и университети. Така че се бе наложило да разпрати копия от дискетата с играта на всеки адрес в района, свързан с името „Левист“.

Беше преценил, че само интересуващият го Стивън Левист ще знае какво да прави с програмата. И предполагайки, че модемът му няма да бъде включен през цялото време — а това означаваше, че демонът, скрит в „троянския кон“, не ще може да свърши работата си, — убиецът леко бе променил играта и бе преписал модула на демона така, че да подтикне Стивън да осъществи връзката.

Другият случай беше „Зиги“.

Данните за нея се трупаха и информацията нарастваше ежедневно. За него това бе триумф на правилно избрания метод. Помисли си, че ако тя разбере как е открил самоличността ѝ — и още повече колко бързо е успял да го постигне — направо ще се изуми.

Вече бе узряла да се заеме с нея, когато пожелае.

Но моментът още не бе настъпил. Само дивакът може да изяде десерта по средата на основното блюдо.

И все пак... ако „Зиги“ беше единствената готова да си отиде и... ако наистина обстоятелствата го диктуваха...

... тогава така и щеше да стане. В този момент позвъни „Джойбой“.

32.

Пръстите на Стивън Левист летяха по клавишите.

Шестнайсет въпроса до момента и той бе отговорил правилно без замисляне на всички.

Започваше да си мисли, че е непогрешим. Обхващаше го странно чувство на лекота. Не, дори „Шедоумастьър“ не можеше да го спре. На монитора се появи поредният въпрос:

17. Дефинирай DTMF^[1].

Стивън Левист отговори:

Ти шегуваш ли се? Това ли е най-трудното, което можеш да измислиш?

Но компютърът безмълвно настояваше:

17. Дефинирай DTMF.

Стивън Левист реши да престане да се прави на идиот. Затова отговори:

Двухтонално многочестотно номеронабиране.

Честотата, отговаряща на всеки бутон от клавиатурата. По една двойка^[2] на бутон.

На последните три въпроса отговори със скоростта, с която „Шедоумастьър“ му ги задаваше:

18. Каква двойка честоти съответства на цифра „9“ от цифровата клавиатура?

852Hz и 1477Hz

19. Влязъл си в неизвестна система, която очаква операторска намеса със съобщението „ER!“. На какво си се натъкнал?

Голям компютър или супермини под управлението на операционна система PRIMOS. Отличава се с добра защита срещу неправомерен достъп при отсъствие на открита сметка.

20. Изброй командите, с които се абортира програмата за начално включване при операционни системи: а) UNIX, б) VAX/VMS, в) VM/CMS.

а) „NONE“

б) „/NOCOMMAND“

в) „NOIPL“ „Шедоумастьър“ реагира с:

Поздравления. Много впечатляващо представяне. Шедоумастьър приветства Джойбой в своето царство. Какви дарове ще предложиш на Бездната?

Бяха го приели.

Но това бе само началото. Всеки истински форум на уважаващи себе си фрийкъри очакваше членовете да допринасят по някакъв начин за членството: откраднати пароли, новооткрити пропуски в популярни програми, необявени номера за връзка с компютърни системи.

„Шедоумастьър“ очевидно искаше да разбере какво може да предложи новоприетият. Стивън отговори: Имам неизползвани кодове. На това „Шедоумастьър“ реагира с:

Кодовете имат своето приложение. Но те са напълно ненужни, когато си записал легални пароли, въведени през терминал в Стенфорд. Най-прекият път да се проникне в отдалечена компютърна система е да откраднеш по някакъв начин неизлезли от употреба пароли. За целта се използваше програма, която имитира реакциите на системата при включване в нея на някой от абонатите. Програмата задаваше същите въпроси като системата, възприемаше паролата на потребителя и я записваше във файл, който впоследствие можеше да се прочете.

Всяка валидна парола беше стъпка в тази врата. Но сметките, открити към компютърната система на Стенфордския университет, даваха някои важни привилегии върху една много интересна система. Стивън се поинтересува: И ти можеш да направиш това? Последва отговорът:

Никога не се съмнявай в Шедоумастьър. Ако искаш да се убедиш в неговата автентичност, може да го придружиш до въпросния терминал и да се убедиш сам.

„Какъв удар!“ — възхити се наум Стивън Левист. Парола, даваща достъп до компютъра на Стенфорд, не само би могла да му даде шанс да изследва една действително голяма система. Озовеше ли се в нея, той щеше да получи достъп до хиляди други машини, свързани по „Интернет“.

Така че той написа:

Кога?

А „Шедоумастьър“ го попита:

Наистина ли искаш да опиташ?

[1] Съкращение от английския термин Dial Tone Multi-Frequency (виж обяснението в текста) — б. пр. ↑

[2] Понеже по линията може да тече информация едновременно както от повикващия, така и от отговарящия (т. н. „пълнен дуплекс“), необходимо е честотите, съответстващи на едни и същи бутони (сигнали), да се различават — б. пр. ↑

33.

В сутеренния апартамент на Десето Авеню мониторът на Коруин Стърмър показваше съдържанието на диалога му с „Джойбой“:

Наистина ли искаш да опиташ?

> Кога? Довечера. В полунощ.

„Джойбой“ се забави с отговора си. Курсорът стоеше. Не помръдваше, само мигаше. Убиецът подкани събеседника си: Има ли проблем?

> Късно ми е.

Това е най-доброто време за истинския фрийкър. По-малко любопитни наоколо. Но... щом не искаш...

> Ще дойда.

Ще те взема. Нападаме заедно. Живееш в близост до търговския център „Серамонт“, нали?

> Откъде знаеш?

Шедоумастрър знае всичко. Добре, среща източно от „Серамонт“ . Срещу ресторанта „При Дени“.

> За мен 12:30 е по-удобно. Колкото по-късно, толкова по-добре.

> Как ще те позная? Не се страхувай — Шедоумастрър ще познае теб.

> И как ще стане това?

Предполагам, че ще бъдеш единственият фрийкър, който ще стои пред „При Дени“ в 12:30 и ще реагира на повикване „Джойбой“. Имай предвид, че това е вежлив намек да не водиш със себе си каквито и да било приятели. Шедоумастрър няма време да се занимава с простолудието. Видя ли двама... повече никога няма да чуеш за мен, ясно ли е?

> Да.

Бъди там. Този шанс може да не ти се отдаде друг път.

* * *

Убиецът не си спомняше за ресторанта „При Дени“ източно от търговския център „Серамонт“. Но знаеше, че се намира някъде там.

Защото го виждаше на течнокристалния екран на втория компютър-бележник, който стоеше до лакътя му.

Екранът изобразяваше карта на улиците в района около търговския център. Картата съдържаше не само имената на улиците, но и разположението на всеки отделен частен дом или сграда на компания, заедно с телефонния номер, регистриран на този адрес. Малка червена точка примигваше върху една къща източно от комплекса. Каре в дъното на екрана показваше точния адрес и телефонния номер на ресторанта „При Дени“.

Няколко команди от клавиатурата преместиха картата така, че да показва улицата в Пасифика, където живееше „Джойбой“. Убиецът вече знаеше неговото истинско име, адреса му и мястото, където бе обещал да бъде половин час след полунощ.

Това бе станало по следния начин:

Програмата-демон, скрила се в паметта на Стивъновия компютър, бе изпратила телефонния номер, който момчето само бе въвело. Използвайки компютъра-бележник, убиецът бе потърсил този номер в базата данни, съдържаща обявените телефони в района на залива. Тази база данни, записана на оптичен диск, свързан с компютъра-бележник, бе дала адреса, на който бе регистриран номерът. Списъкът от телефонни номера и адреси беше свързан с карта на района на залива, записана на същия диск. Освен физическото локализиране на подадения ѝ адрес, базата данни с географска информация за картата можеше да работи и в обратна посока: ако ѝ се подадеше местоположение — например определен блок от дадена улица — тя незабавно показваше всички имена, улични адреси и телефони, регистрирани в рамките на маркирания блок.

И двата ресурса — дигитализираната карта на улиците и списъкът с телефонни номера — представляваха широко достъпен търговски софтуер. Убиецът просто беше обединил възможностите им за своите нужди.

За него това се бе оказало проста задача.

Всъщност пазарът предлагаше и други бази данни — все достъпни за всеки, който би могъл да се заинтересува: справки от регистрите за раждания и смърт, бракове и разводи, учредявания и

фалити на фирми, молби за издаване на разрешителни за един или друг вид работа, сделки с недвижима собственост, уведомления до пощата за промени в текущия адрес на местоживееене — все данни, които можеха да бъдат свързани с географското местоположение и графично онагледени на екрана. Стига убиецът да пожелаеше това.

Нерегистрирани телефонни номера, движения на суми по сметки, уреждани с кредитни карти, криминални досиета, шофьорски книжки и регистрация на моторни превозни средства — това вече бяха неща с ограничен достъп, но компютърните експерти знаеха как да се доберат и до тази информация. Същото се отнасяше и до огромните по обем бази данни, поддържани от фирмите, съобщаващи за продажби на кредит.

Цялата тази информация можеше да бъде корелирана, така че интересуваният се, използвайки само име и адрес, би могъл да състави досие на непознат, на неговото семейство, колеги или съседи.

Но истинските богатства на цифровата информация бяха записани в компютрите на щатските и федералните власти: данъчни справки, подробности по военна служба, статистически формуляри, социални осигуровки и помощи.

От години насам съществуваха методи, използващи съвременната изчислителна мощност на компютрите, които позволяваха бърз преглед на огромния обем информация и генерирането на подходящо структурирани извадки от нея.

Попадайки в определени ръце, тези средства можеха да дадат невероятна мощ.

Използването на подобни данни бе незаконно... поне на теория. Но убиецът интерпретираше подобна забрана така: тъй като администрирането както на данните, така и на законите, регулиращи тяхното използване, е в ръцете на едни и същи хора, то средствата за упражняване контрол над гражданите и за разкриване на най-интимните подробности от живота им са на разположение на онези, чиито инстинкти не са се променили съществено през последните десет хиляди години.

Той смяташе за нелепа дори само мисълта, че онези, на които е дадено правото да използват тези средства, биха могли да се въздържат да го направят за своя изгода, при това колкото може по-скоро след като им се удадеше такава възможност.

„Човешките същества винаги са използвали сечивата, с които разполагат — мислеше си той. — И винаги са го правели в служба на собствените си инстинкти и възжеления.“

Точно както постъпваше самият той.

34.

Стивън Левист се измъкна през прозореца на спалнята си на покрития с дървени плоскости покрив.

Беше малко след полунощ. Последните лампи в дома бяха изгасени преди петнайсетина минути, първо в стаята на сестра му, после в спалнята на родителите му. Той предпазливо се спусна по наклона — макар да беше дребничък, бе пъргав и изобщо не се страхуваше от височини. Стигна до ъгъла и слезе по стълба там, използвайки монтираните по него дървени колчета, на които майка му закрепваше стеблата на увивни растения.

След малко стъпи на парапета на оградата и скочи на земята. Териерът на съседите го чу и се разлая.

„Моля те, млъкни“ — примоли се той наум. Дори не искаше да мисли за неприятностите, които щеше да има, ако родителите му научеха, че е излязъл посред нощ. И все пак беше им оставил бележка на възглавницата си, за в случай, че откриеха празното му легло:

„Излязох да покарам колело, всичко е О. К., не се страхувайте.

Обичам ви, Стиви“ така че да не се побъркат от страх и да не алармират полицията.

Зави покрай ъгъла на двора, бутайки колелото. Кучето изджавка още няколко пъти и млъкна. Стивън Левист скочи на седалката и натисна педалите. Гледката бе странна — една неправдоподобно крехка фигурка, загубила се в раздърпаните джинси и тениска с надпис Batman, обути в гуменки и понесла се в мрака на смълчаната улица.

Когато стигна до „При Дени“, часовникът над бара вътре показваше 12:24. Той заключи с катинар веригата на колелото си около близкия уличен стълб и зачака. Съвсем нарядко минаваха коли — все пак търговският комплекс беше затворен вече от два и половина часа, — а това му даваше възможност внимателно да огледа всяка от тях, докато се приближаваше към ресторанта и подминаваше, без да спре.

След малко отново погледна стенния часовник вътре — 12:43.

Върна се при тротоара. Вече се бе отказал да оглежда минаващите коли, беше навел глава, изучаваше пукнатините в

уличната настилка и влачеше гуменките си по нея.

Когато за трети път опря чело в стъклото на витрината, часовникът показваше 12:57. Каза си, че ще изчака още три минути. Ако „Шедоумастрър“ закъснееше повече от половин час, каква бе гаранцията, че изобщо ще се появи?

Стивън започваше да си мисли, че са му вързали тенекия.

В 1:05 отключи веригата и я нави под седалката. В този момент „Шедоумастрър“ сигурно се заливаше от смях някъде. Единственото, което не можеше да разбере, бе защо му бе необходимо да си създава цялото това главоболие: да пише програмата, да я записва на дискети, да ги праща по пощата, да го проверява с онзи тест... Всичко това само за да изработи едно 12-годишно хлапе? Не, не бе възможно да е чак толкова смахнат.

„От друга страна, животът е пълен с ненормалници“ — помисли си той и се отпрати към дома.

* * *

И докато „Джойбой“ натискаше педалите нагоре по склона, убиецът довършваше в ресторанта порцията лимонов пай с разбити белтъци. Той проследи с поглед отдалечаващото се момче и допи на една глътка останалото кафе.

Нямаше за какво да бърза.

Бе влязъл в ресторанта около дванайсет и четвърт и бе избрал място до самата витрина. Ниски перденца скриваха долната ѝ част, но там, където се намираше той, беше възможно леко да се дръпнат и да се огледа тротоарът отпред.

Беше си поръчал обилна вечеря — с приближаването на кулминацията винаги го обземаше чувство на силен глад — и сега просто седеше и чакаше „Джойбой“ да се появи.

Колело!

Не се бе сетил за такава възможност. Това правеше отвличането още по-лесно и означаваше, че може да го извърши когато и където пожелае.

Но „Джойбой“ бе толкова дребничък!

„Дете“ — мислеше си той, оглеждайки слабицкото момче на тротоара отвън. Не бе очаквал това. Усещаше как раздутият мехур на страстта да убива се свива. Не можеше да си представи какво удовлетворение би могъл да получи от смачкването на този голобрад ученик с ръчички като кибритени клечки.

Но „Джойбой“ трябваше да си отиде. В тези неща имаше ред и „Джойбой“ представляваше само част от мозайката, която щеше да загуби смисъл, ако останеше непълна поради липсата на някой от компонентите.

Нещастно малко създание. Щеше да го смачка като хартиен плик.

И в този миг се сети как да направи нещата по-интересни.

Чудесно.

Мехурът започна отново да го изпълва. Какво облекчение щеше да изпита, когато го спукаше!

Картата на местността, която бе запомнил от екрана на компютъра-бележник, правеше съвсем ясен евентуалния маршрут на „Джойбой“ от дома му до търговския комплекс. На две преки от къщата минаваше Скайлайн Булевард, който стигаше до превала, отделящ крайбрежието от останалата част на полуострова, върху който бе разположен Сан Франциско. Комплексът се намираше долу в ниското на около миля и половина по права линия по склона от превала.

Спускането с колело сигурно е било лесно и бързо. Но изкатерването на цялото възвишение...

Картата бе показала съществуването на няколко напълно празни петна между „Скайлайн“ и комплекса. Той знаеше, че това са гробища, пръснати по склона. Пътят от „Скайлайн“ дотук минаваше между тях. Ставаше дума за площ от неколкостотин акра осеяна с надгробни плочи земя, обширна като царевична нива в Айова.

Напълно подходящо за случая. Убиецът остави на масата достатъчно пари, за да покрие цената на вечерята плюс щедър бакшиш, и излезе. Не бързаше, но изглеждаше като човек, решен да отиде някъде и да свърши работата, която му предстои.

* * *

Когато наклонът стана прекалено стръмен, Стивън Левист слезе от колелото. Нямаше тротоар, само ивица черен път, покрит тук-там с рядка трева. Той забута колелото нагоре. Беше не по-бавно, отколкото да кара, но за сметка на това много по-лесно.

Намираше се на три преки от търговския комплекс, извън пряката видимост от малкото околни къщи. Около него се простираха гробищата.

Пое дъх и продължи да бута. Задното колело скърцаше — трябваше да го смаже — и това бе най-силният звук в нощта.

Вече четири-пет минути не бе видял нито една минаваща кола.

На всичко отгоре нямаше улично осветление. Местните жители явно бяха счели това за безсмислен лукс.

„Колко тъпо“ — мислеше си той, — колко тъпо е всичко това, как се вързах на този номер, какво правя тук, след като сега бих могъл да спя в леглото си. Гробищата бяха тъмни и заплашително притихнали.

В този миг зад него се зададе кола. Двигателят ръмжеше, после вдигна обороти, сигурно защото шофьорът беше превключил на пониска предавка. Фаровете осветиха пътя пред него и той видя собствената си сянка, първоначално неправдоподобно дълга и размита, да се скъсява и фокусира с приближаването на колата.

Когато усети, че тя намалява скорост, Стивън се обърна назад и примигна, заслепен от мощните фарове.

Не беше лека кола, а кафяв товарен микробус, който отби и спря до него.

Прозорецът от другата страна на шофьора беше свален. Отвътре се разнесе глас:

— Джойбой, нали? Извинявам се, че закъснях. Стивън не можеше да различи лицето на човека.

Това би могъл да бъде единствено „Шедоумастьор“. Но те се намираха на четири преки от „При Дени“. Как е могъл да го намери чак тук?

Не, тук нещо не беше наред...

— Хайде, скачай вътре — подкани го мъжът. — Ако не искаш да ходим до Пало Алто, няма проблем, ще го направим друг път. Нека поне те хвърля до вас.

— Не, благодаря — отказа Стивън, малко изненадан, че думите му намериха път през буцата в гърдите му. Той се обърна и отново

забути велосипеда си нагоре.

Микробусът потегли, изравни се с него и продължи да го следва.
— Хайде, качи се — обади се мъжът.

Но Стивън гледаше упорито право напред, опитвайки се да не му обръща внимание, и буташе.

Микробусът пъплеше до него.

Той ускори ход.

После вдигна предното колело във въздуха, извъртя велосипеда на задното колело, метна се на седалката и полетя надолу по склона, въртейки педалите с бясна скорост.

Зад него — ясно се чуваше какво става — Микробусът рязко спря, трансмисията му изскърца, двигателят изрева и гумите изсвириха. Колата бе потеглила на заден ход и сега го преследваше надолу, докато той се носеше все по-бързо и по-бързо.

Луд! — мислеше си ужасен Стивън Левист.

А лудият го догонваше.

Стивън се понесе с все сили, а колата с рев го преследваше. С периферното си зрение той я виждаше как криволичи не съвсем уверено. В следващия момент тя изви задницата си към него.

Забелязвайки промяната на посоката, Стивън реагира мигновено, също отклони встрани, но загуби контрол. Усети, че поднася, натисна спирачките и миг по-късно излетя във въздуха, падна и се претърколи по меката почва край пътя, спирайки във високата до кръста му каменна стена, която заграждаше гробището.

Микробусът също спря с поднасяне не много по-надолу и достатъчно близо, така че Стивън чу вратата да се отваря и после да се затваря с удар.

Мъжът тръгна с тежки стъпки през тревата към него.

Стивън Левист скочи на крака, праметна се през каменната стена в гробището и се хвърли по тъмната пътека между две редици гробове. Чу зад гърба си как онзи също скача през оградата и тръгва след него.

Известно време двамата вървяха в пълен синхрон: краката на Стивън стъпваха леко в тревата между гробовете, а тези на непознатия тежко, но в същия ритъм.

Стивън сви надясно през няколко редици каменни плочи и се насочи надолу по склона към тъмните силуети на десетина гробници, издигащи се сред по-ниските паметници и надгробни плочи. Реши, че

там ще му бъде по-лесно да се скрие. Непознатият го следваше неотклонно. Стивън изтича напред, шмугна се зад една от големите гробници и притихна.

Тежките стъпки приближиха и също спряха.

Стивън чакаше.

Минута-две не се чу нищо. Той предпазливо се премести до страничната стена на гробницата, за да може да погледне в посоката, от която бе дошъл, нагоре по хълма.

Не видя никого. Гробниците му даваха убежище, но скриваха също и маниака.

Пътят оставаше вляво от него и макар да не го виждаше в момента, Стивън добре знаеше, че не може да е далече. Така че бавно се премести натам, надявайки се да се отдалечи от мястото, където лудият го бе зърнал за последен път.

След малко се реши и изостави прикритието на гробницата, плъзна се зад един паметник, представляващ пиедестал, върху който бе поставена статуята на дете в халат, с ангелски ореол над главата.

Никаква следа от непознатия.

Стивън излезе иззад пиедестала и се сгуши зад една широка надгробна плоча.

Нагоре по хълма нищо не помръдваше.

Вляво от него имаше гола ивица от може би двайсетина метра, а от другата страна се виждаше още една мраморна гробница. Оттам сигурно щеше да е възможно да изтича незабелязано до пътя.

Около него цареше пълно спокойствие. Стивън Левист приклекна, готов да се хвърли към последната гробница.

В този миг една ръка го сграбчи за рамото отзад.

Дори само шокът от изненадата би бил достатъчен да го парализира на място. Но и захватът на ръката бе обезкуражително здрав. В следващата секунда втора ръка запуши устата му, извивайки главата му назад. Загубил равновесие, той бе хвърлен леко на земята, а после маниакът клекна върху него и заби коляно в корема му.

След малко го вдигна и го понесе с една ръка. Другата продължаваше да затиска устата му, задушавайки всеки звук, който би се опитал да издаде.

Стивън Левист се помъчи да се измъкне. Само веднъж. Защото непознатият така го стисна, че изкара всичкия му въздух от гърдите.

Стивън осъзна, че лудият е предостатъчно силен и ако пожелае, може да го убие на място.

Така че спря да се извива и се отпусна.

Силният захват също омекна. Стивън Левист с благодарност пое глътка въздух и се остави похитителят да го носи през гробището, потънало в мрака на нощта.

35.

Елис Хойл седеше в своя „Датсун“, паркиран на самия бряг до входа за седми сектор.

Луис Маркам го бе помолил да дойде в студиото, за да поговорят за снимките, които би трябвало да покажат на зрителите нощния живот на ягуара в естествената му среда.

Няколко часа двамата бяха обсъждали техническите проблеми на снимането с инфрачервена камера и начините, по които операторът би могъл да запечата на лента бдителната черна сянка, промъкваща се в нощта през джунглата. Тема, която Елис Хойл бе готов да обсъжда с часове.

Беше се надявал да види и Кейт. Но когато наближи полунощ и той си тръгна, тя още не се бе появила.

Така че бе излязъл и беше седнал в „Датсун“-а — кола на двайсетина години, която напълно го устройваше. За своя изненада установи, че въпреки волята си завива към брега и спира в паркинга.

От това място можеше да наблюдава дома на Кейт и да мисли за нея.

Искаше да я види — много време бе минало от последния път, когато я бе погледнал в очите и бе чул гласа ѝ. Беше се разстроил от начина, по който си бе тръгнала тогава, и за първи път чувстваше, че му липсва.

Разбра, че мрази раздялата, че тя е грешка, която не е трябвало да допуска.

Знаеше, че трябва да ѝ каже тези неща, да се опита да изрече с думи онова, което бе скрито вътре в него. Разбираше, че ако го бе направил поне веднъж, докато бяха женени, сега едва ли щеше да стои тук сам и че те сигурно щяха да бъдат заедно в къщата на Телеграф хил.

Но той бе така устроен, че не обръщаше често внимание на онова, което се случваше в него, и точно това бе част от проблема. Беше свикнал да оставя чувствата да се оправят сами със себе си, да

надничат предпазливо някъде отзад и да го оставят да насочва цялото си внимание в необходимата посока.

Беше се научил да не им обръща внимание и до напускането на Кейт този подход, изглежда, вършеше работа, без да му причинява неудобства.

Дже когато съзнаваше, че в него бушуват някакви емоции — например както бе точно в този момент, — той направо се задавяше при всеки опит да ги обсъжда с някого.

Думите му изглеждаха не просто слаби, а направо неспособни да изразят проблема.

Като тази нощ, като сега... Той не можеше да си представи да опише с думи онова, което чувстваше, докато гледаше платформата с дома на Кейт във водата и знаеше, че тя е вътре, и че той няма място там до нея.

Беше немислимо да слезе, да отиде там и да й каже тези неща очи в очи. Това си беше чиста проба фантазия. Така че остана където си беше, наблюдавайки, мислейки за нея, докато накрая главата му клюмна, опря се в прозореца на колата и той заспа.

36.

Стивън Левист лежеше овързан и не виждаше нищо. Ръцете и краката му бяха пристегнати с въже на гърба. Психопатът го бе вързал още в микробуса. От отвличането му бяха изминали два-три часа или поне Стивън си мислеше така, но не беше сигурен. Устата му беше залепена с широка лента, изключваща всякаква възможност да извика или дори да изпъшка. Черната качулка, която маниакът бе нахлузил на главата му и бе стегнал около шията му, също си стоеше на мястото.

Висеше увиснал в нещо, което му изглеждаше като найлонова мрежа. Нямаше представа нито на какво е окачен, нито на каква височина се намира. До момента не бе успял да направи нищо. Лудият го бе завързал за мрежата с ленти през краката и кръста, после бе затворил отвора ѝ с някаква закопчалка — съвсем ясно бе чул щракването — и го бе тласнал да се люлее в пространството. Но преди това бе направил нещо странно. Беше разхлабил връзките на ръцете му.

Покана за бягство? Или поне за опит да го направи.

Така че докато въртеше китки, опитвайки се да измъкне ръцете си от въжето, Стивън Левист добре съзнаваше, че може би върши точно онова, което психопатът желае от него.

Но не смяташе да остава тук... Където и да бе това.

С много усилия успя да се извърне на една страна. Това сне тежестта на тялото му от ръцете и му даде възможност да се потруди върху разхлабването на връзките по-успешно. За пореден път изви китки, дръпна едната си ръка, изви я още малко, дръпна и лявата и... я освободи.

Дясната все още оставаше вързана за глезените, но щом извади едната, беше въпрос само на половин минута да освободи и другата. Той дръпна ръце пред себе си, разтресе ги и започна да ги разтрива, докато не усети живот в тях.

След това развърза качулката и я свали от главата си.

И съжали, че го е направил. Видя, че наистина се намира в някаква мрежа. Висеше в шахта с квадратно сечение и страна около

три метра, на поне три етажа височина — почти десет метра.

Достатъчно дълбока, за да се нарани, дори да се убие, ако не се приземи както трябва.

Подът под него беше циментов. В дъното на шахтата имаше отвор, през който странично нахлуваше достатъчно електрическа светлина — от лампа, оставаща невидима за него, — така че ясно да вижда пода.

Дръпна лентата върху устата си. Първата му реакция беше да изкрещи с все сили.

„Предавам се — искаше да извика, — свършен съм, отказвам се... прави каквото пожелаеш.“

Но инагът, скрил се в някакво ъгълче на съзнанието му, не му позволяваше да направи това.

Той разкопча ремъка през гърдите си. Втори ремък продължаваше да държи краката му за мрежата, но както бе увиснал, още не можеше да стигне дотам.

Мрежата висеше на въже, закрепено за тавана. Две метални карабинки — аксесоар на алпинистите — държаха мрежата за клуп в края на въжето, а тежестта му беше затворила отвора в мястото на връзката.

За да я разтвори, трябваше да откопчее поне едната карабинка.

Пресегна се с дясната ръка и се хвана за примката на въжето. Това намали тежестта върху едната карабинка, така че може да я разкопчее с лявата си ръка и да я извади от мрежата.

Половината мрежа се свлече надолу освободена, падайки от раменете му. „Грешка“ — помисли си той. Беше сбъркал карабинката. А трябваше най-напред да развърже краката си.

Опита да се изкатери нагоре по въжето с надеждата да се озове в положение, което би му позволило да освободи глезените си от мрежата. В следващия момент дясната му ръка се плъзна, той се изпусна и полетя надолу към циментовия под... за да спре с рязко дръпване. Ремъкът през глезените му го бе задържал. Половината от мрежата оставаше все така завързана за въжето, държана от втората карабинка. Сега висеше с главата надолу. Усещаше, че краката му се плъзгат през ремъка и че скоро гравитацията ще предяви правата си върху тялото му. Започна панически да се извива, после се опита да се успокои.

Ремъкът през краката беше единственото, което го спасяваше от падане върху циментовия под. Усещаше, че може да разчита само на още няколко секунди, преди да полети с главата надолу. Събра сили, пресегна се и се хвана за висящата покрай него мрежа. Глезените му продължаваха да се изплъзват, но той придърпа мрежата към себе си и се вкопчи в нея с две ръце.

Миг по-късно краката му се освободиха. Полетяха надолу, тялото му отново се обърна във въздуха, но той не изпусна мрежата.

Сега поне беше с главата нагоре и се люшкаше в шахтата. Намери с крак дупка в мрежата и започна да се катери нагоре.

Едва сега видя изумителната гледка в горния край на шахтата. Тя беше затворена от трите страни, но в четвъртата стена имаше отвор, който извеждаше в просторна, не, направо огромна стая с циментов под. Истинска бетонна пещера с високи стени.

Пресичаше я стоманен мост — без перила, — започващ от ръба на шахтата.

Вече се беше издигнал до нивото на моста и се държеше с две ръце за въжето, точно над карабинката. Залюля се, увеличавайки със засилване амплитудата, така че с всеки мах тялото му се приближаваше все по-близо и по-близо до ръба, от който започваше мостът. След малко маховете станаха достатъчно широки и той се пусна, излетя във въздуха и падна на четири крака върху стоманения под на моста. Беше се измъкнал от шахтата. Седна и се огледа. На метър-два от него по дължината на моста лежеше сгъваема алуминиева стълба, от която бяха разгънати пет или шест секции. Опита се да събере мислите си.

Циментовият под долу беше пращен. Въздухът бе застоял и в него се долавяше мирис на пръст. Това му бе направило впечатление още докато бе висял на мрежата, но тогава бе имал други грижи, за да мисли по този въпрос.

Но ако забравеше за праха и миризмата, това място му изглеждаше познато: шахтата, огромната бетонна зала, червената метална врата в другия край на стаята. Той вдигна стълбата и започна да я спуска в шахтата. Оказа се по-лесно, отколкото му бе изглеждало: алуминият беше лек, а секциите сами щракваха в необходимото положение, щом спуснеш стълбата надолу.

Когато най-сетне опря в пода, тя беше разгъната в цялата си дължина и горният ѝ край излизаше на нивото на моста. Това означаваше, че вероятно е направил правилен ход. Но не се реши да слезе по нея веднага. Вместо това се отправи към другия край на висящия мост. Колкото повече се приближаваше до него, толкова по-отчетлив ставаше първоначално приглушеният шум на работещ двигател. Досецаше се какво е това — генераторът, обезпечаващ хранването на лампите, осветяващи залата.

В края на моста имаше клетка от метална мрежа, изградена около бетонна площадка... точно както в играта.

В далечния край на площадката се виждаше сива метална врата и стълбище, което се спускаше неизвестно къде.

Клетката имаше врата от същата мрежа. Опита я, но тя се оказа заключена. Не се беше отворила и в TRY_ME.

Висящият мост тук бе разположен много по-високо и изглеждаше много по-страшен, отколкото в играта. Но останалото съвпаднаше. Вече беше убеден, че това е последното ниво в играта. Ако беше така, той знаеше как да се измъкне.

Тръгна обратно по моста към спуснатата в шахтата стълба. Беше изминал половината разстояние, когато някакъв звук го спря: леко изскърцване от мястото, което току-що бе напуснал. Обърна се навреме, за да види сивата метална врата на заградената с мрежа площадка да се затваря. Различи някаква фигура... фигура на мъж да излиза на площадката.

— Здравей, кутре — проговори лудият.

Гласът му смрази Стивън Левист, но не го парализира. Той беше подминал състоянието, когато нещо би могло да го шокира.

Маниакът напевно заговори:

— Ела тук, кучи-кучи, хайде, кутре, ела насам... — като подсвиркваше и леко пляскаше с ръце, точно както се вика куче.

Стивън заотстъпва към другия край на моста. Опитваше се да запази самообладание. Трябваше да стигне до онази стълба.

Мъжът отвори вратата на клетката и стъпи на моста. После закричи към Стивън Левист. Бързо.

Стивън побягна. Крачките им отекваха из залата. Стивън стигна края на моста, където беше шахтата. Сграбчи горния край на стълбата,

обърна се с гръб към шахтата и спусна крак назад. След малко напипа стъпало. Психопатът спринтираше към него.

Стивън бързо се спусна, повече падайки, отколкото слизайки, като се държеше за рамката и буквално пляскаше с крака по стъпалата. Тежките стъпки на маниака се приближаваха над главата му. Стивън стигна до дъното и левият му глезен се подгъна.

Все пак успя да се изправи, хвана с двете си ръце най-високото стъпало, до което стигаше, и започна да дърпа стълбата към себе си, мъчейки се да отдели горния ѝ край от моста. С едно последно усилие успя да я наклони в обратна посока и тя се подпря в отсрещната стена на шахтата. Стъпките над главата му затихнаха. Единственият начин онзи да стигне до него беше да скочи. Лудият изглеждаше здрав и силен, но Стивън Левист се съмняваше, че може и да лети.

Опитай, задник! Стивън Левист беше на пода в бетонната пещера. Вдигна глава и видя високо над себе си маниака, който гледаше надолу към него. Той остана все там, без да помръдва, наблюдавайки Стивън, който се затича към другия край на необятната зала. Там в дъното се виждаше метална врата, боядисана в червено. Цветът беше поизбледнял и не бе така наситен както в играта. Но вратата не можеше да бъде сбъркана. Той тичаше към един от ъглите на залата. Там в пода, на няколко крачки от него, имаше решетка. Стивън забеляза, че подът има лек едва забележим наклон в посока към това място. Значи наистина ставаше дума за канализация, както вече се бе досетил. И той знаеше къде извежда тръбата.

Защото веднъж вече бе виждал това. Само преди няколко часа, седейки пред клавиатурата на компютъра си, той бе изтеглил настрани тази решетка с едно щракване на мишката. След това безстрашно се бе спуснал в тунела, който го бе извел на свобода. И ето че пак стоеше изправен над нея. Вкопчи пръсти между ребрата и дръпна. Нищо. Отново се напрегна и събирайки всичките си сили, дръпна пак. Решетката даже не поддаде. Пръстите му изтръпнаха, а ръцете го заболяха. Усети, че е на прага да се разплаче. Трябваше да може да се извади, нали така стана преди...

Маниакът над него се връщаше по моста. Стивън Левист пусна решетката и клекна до нея. Погледна внимателно и видя, че е прикрепена в ъглите с болтове, в другия край на които имаше дебели гайки. Лудият стигна до края на моста, влезе в клетката и изчезна от

погледа му. Стивън Левист се опита да развие гайките, но те бяха затегнати здраво.

Тази решетка щеше да си остане на това място.

„Като мен“ — мина през главата му.

В този миг недалеч от мястото, където стоеше, нещо щракна. Червената врата. Лудият застана на прага.

— Ей, кутре — подвижна му той, — май не всичко е същото, а?

Стивън Левист не отговори.

— Нали? — отново попита мъжът, повишавайки глас. Стивън Левист пак не отговори. Гледаше покрай него към стълбището, което явно се извиваше зад високата стена от другата страна на вратата. Значи шахтата не беше единственият начин да се слезе тук.

— Нали? — изрева маниакът.

— Да.

— Обичаш ли игрите? Всъщност знам отговора. Ако не обичаше игрите, нямаше да се озовеш тук, нали? Признай сега, че много се кефиш, хайде кажи истината.

— Не — отговори Стивън Левист. — Страх ме е.

— Ами... имаш основания да се страхуваш. — Лудият замълча за по-голям ефект и продължи: — След около осем часа осветлението ще изгасне. Очаквай ме да се появя след това. Той отстъпи крачка назад и затръшна червената врата.

* * *

Убиецът заключи вратата и се изкачи по стълбището. На него имаше три площадки и то излизаше на бетонната площадка в самия край на висящия стоманен мост, на десет метра над пода. Стигна горе и спря. Отдясно имаше масивна стоманена мрежа с врата в нея. От другата страна на мрежата беше мостът. В далечния край на моста се намираше шахтата. Стълбата в нея бе единственият начин да се стигне до долу, ако се изключеше стълбището отвън. Само той можеше да го използва. Дебелата мрежа запечатваше тази част на комплекса от останалата. „Джойбой“ можеше да тича на воля от другата страна.

Убиецът се обърна наляво и отвори масивната врата зад гърба си. Зад нея беше неговото царство. Той влезе в късото коридорче, в което

се виждаха вратите на три стаи — две от едната и една от другата страна.

Всяка от тези три стаи имаше своето предназначение — той беше организиран човек и обичаше нещата му да са винаги подредени.

Единичната стая от дясната страна на коридора — тя бе най-голяма от трите — беше склад за хранителните припаси. Във втората стая от лявата страна се намираше електрическият генератор, който осигуряваше енергия за осветлението. Шумът на захранвания с газ двигател беше постоянен, но тих — през по-голямата част от времето той дори не осъзнаваше, че го има.

Третата стая — тази до генератора — беше стаята за мръсните работи. Подът беше покрит със следи от засъхнала кръв. Тук бяха намерили смъртта си „Порша“ и „ДийТийДюд“.

Той влезе в складовото помещение.

То изглеждаше като място, където някой е живял: в него имаше надуваем матрак, няколко телевизора, тезгях, отрупан с електроматериали, кашони с храна, неотваряни бутилки вода, подредени до едната стена, газова печка за къмпинг, няколко фенерчета и няколко бутилки сгъстен пропан.

Място, където човек спокойно би могъл да изчака отминаването на силна буря... Всъщност той го възприемаше точно като такова. Взе няколко консерви, извади отварачка, вдигна бутилка вода. Изнесе всичко навън и го остави от другата страна на мрежата върху моста. „Джойбой“ щеше да го намери. Не искаше детето да умре от жажда. Искаше да го запази живо за известно време. Истината бе, че бе изпитал объркване, наблюдавайки детето през витрината на ресторанта. Тесничките раменца и слабичките ръце... Какво удоволствие би могъл да намери човек в тяхното унищожаване?

Но то трябваше да си отиде като другите. В края на краищата беше „Джойбой“, а „Джойбой“ бе обречен да умре.

И все пак не се налагаше да го прави веднага. Можеше да поотложи кървавия край и междувременно да остави собствената си жажда да се засили. Беше се научил как да подклажда изгарящия го огън. В голямата стая имаше видеокамера, монтирана върху триножник. Убиецът влезе в стаята, извади касетата от камерата и я взе със себе си на излизане.

Успокояваше се, че часът на „Джойбой“ приближава.

37.

Утринното слънце разбуди Елис Хойл. Беше изгряло точно иззад остров Ейнджъл и светеше право в очите му.

Той вдигна ръка, за да си направи сянка и погледна към плаващата платформа. През прозореца на кухнята се виждаше запалена лампа. „Станала е“ — помисли си той. Не искаше да го вижда тук... само това не. Запали двигателя и бързо потегли.

* * *

Стивън Левист намери храната и водата няколко часа след като лудият беше излязъл.

Вече беше успял да изследва бетонната пещера, поне в тази нейна част, до която имаше достъп. Червената стоманена врата в основата на стената на нивото на пода и металната мрежа в края на моста горе не му позволяваха да проникне навън.

Някъде там, зад мрежата, имаше стълбище, което вероятно свършваше от другата страна на червената врата — беше съобразил, че трябва да е така. Единственият начин да се махне от това ниво беше с помощта на стълбата в шахтата. Тази шахта явно е била в миналото друго стълбище — сигурно доста стръмно — но някой беше премахнал стоманените му стъпала. Те стояха в неправилна купчина на дъното на шахтата, заедно с най-различни метални отпадъци. Друго почти нямаше.

По протежение на една от стените се виждаше грамадна плъзгаща се врата от типа на онези, които има по складовете, но тя беше здраво заварена. На тавана успоредно на моста беше закрепен въздухопровод с квадратно сечение. В него се виждаха скрити зад мрежа вентилационни отвори. Въздухопроводът се спускаше в шахтата.

Стивън Левист нямаше ни най-малка представа с какво предназначение е построена грамадната зала. Не можеше да има

съмнение, че навремето е била използвана за някакви цели. Изглежда, маниакът я бе открил много след като останалата част от човечеството беше престанала да се интересува от нея.

След като намери храната и водата, Стивън Левист посвети още около един час на оглед, преди да се убеди, че е разгледал всичко по-интересно. „Сега е моментът да направя нещо“ — помисли си той. Докато все още имаше светлина, защото не искаше да го прави в тъмното. Не знаеше дали има някакъв шанс.

Но поне имаше идея.

38.

Когато Елис Хойл се върна в дома си под Койт Тауър и влезе в дневната, тя му се стори запусната и абсолютно чужда. Точно това беше една от причините, поради които напоследък не излизаше често. След като прекараше известно време — било то само няколко часа — навън, той започваше да гледа на живота си отстрани. И гледката не му правеше чест.

Не беше сигурен дали това е знак, че трябва да излиза по-често, или че е по-добре изобщо да спре да излиза. Тази сутрин този въпрос изглеждаше поставен по-остро от обичайното.

Той дръпна завесите и установи, че под ярката слънчева светлина жилището му изглежда още по-депресиращо. След малко се улови, че гледа през прозореца надолу към апартамента на Юниън Стрийт.

Някак лениво, без да влага никаква мисъл в това, той включи захранването на видеоскенера. След три дни, прекарани в безполезно сканиране, не очакваше точно този път да улови нещо съществено.

Мониторът-постепенно се събуди към живот. Докато наблюдаваше, на екрана се появи изкривен образ. Той влизаше и излизаше от синхронизация и на края се разпадна на разбягващи се вертикални линии.

Елис Хойл застана до издължената антена на скенера и провери накъде е насочена. Както можеше да се очаква, тя продължаваше да сочи право към апартамента на К. Хартмунд. Дистанционното управление беше в ръката му. Той лекичко чукна един от бутоните и антената се премести незабележимо за окото наляво. Образът изчезна. Скенерът беше направен да улавя най-силния по амплитуда сигнал в даден честотен обхват, да се самонастройва на тази честота и да филтрира останалите. Този най-силен сигнал обикновено идваше от посоката, в която бе насочена свръхчувствителната антена, така че и най-малкото отместване, дори да ставаше дума за части от градуса, го променяше. Той чукна друг бутон. Екранът оставаше празен.

Ново чукване. Чист екран. Беше загубил сигнала. Сега чукна бутон, преместващ антената нагоре.

Пак, този път надолу, и сега бягащите по екрана линии се разшириха и картината се синхронизира.

Тя показваше гола жена, просната на пода. Подробностите отсъстваха, качеството на приemanата картина беше лошо — тя беше зърнеста, на ръба на различаването, а и самото осветление, при което беше снимано, не бе правилно избрано.

Но образът бе достатъчно добър, за да различи кръвта по лицето и по ръцете на жената.

Петната бяха тъмни, защото под яркото осветление кожата ѝ изглеждаше почти бяла.

Не обичаше подобни гледки. Но мисълта, че получава образ от апартамента на К. Хартмунд, го спря да не се извърне.

В този момент в кадър се появи човек. Камерата не помръдна, но фокусът се преместваше, докато накрая мъжът спря и се изправи над жената. На Елис Хойл му ставаше все по-ясно, че образът е заснет от кемкордър с автофокусировка. Камерата беше закрепена на статив и оставена да работи сама. Мъжът я беше нагласил в подходящ според него режим и беше влязъл в кадър.

Изглеждаше висок и слаб. Беше с гръб към камерата, така че лицето му оставаше скрито. Жената го следеше с поглед как се приближава към нея.

Той стоеше и я гледаше.

Елис Хойл също гледаше.

Мъжът на екрана леко помръдна, тялото му се напрегна, после той приклекна и вдигна дясната си ръка. Ръката беше изненадващо дълга... Вероятно държеше нещо...

Елис Хойл видя, че това е мачете.

Той замахна към главата на жената. Тя леко трепна и направи рефлекторно движение като че ли да го спре, но стори това прекалено бавно и някак лишена от сили. Острието се заби в шията. Тялото ѝ се разтресе... бликна кръв... после мъжът дръпна окървавеното мачете и погледна да види какво е направил. Крайниците ѝ конвулсивно се тресяха. Една разсечена артерия изхвърляше пулсираща струя черна кръв. Едва сега Елис Хойл се убеди, че никой не държи камерата в ръце. Едва ли имаше човек на земята, който би заснел подобен епизод, без да трепне. Тънката нишка на живота в очите на жената се бе

скъсала. В шията ѝ имаше дълбок разрез. Мъжът се напегна и замахна с мачетето отново, целейки се в разреза.

Главата се изтърколи и Елис Хойл затвори очи. Когато ги отвори, сцената се развиваше в обратен ред. Някой пренавиваше лентата и я спря в момента преди нанасянето на първия удар. После пусна бавно напред. Мачетето се вдигна и пак се заби в бялата шия на жената. Лентата отново спря, беше върната назад и отново бе пусната напред.

За пореден път жената направи плахия неуверен опит да спре падащото върху нея мачете. Но то неумолимо се заби в беззащитната плът. И пак лентата спря, и пак бе върната до все същия начален момент, и пак бе пусната напред.

Едва сега Елис Хойл осъзна, че К. В. Хартмунд не просто гледа тази сцена, а се храни с нея.

И в следващия миг се сети, че трябва да запише приеманата картина.

Съобразително беше монтирал на скенера втори видеожак, за да може да записва приемания сигнал, но го бе домързяло да свързва видеокасетофон. Върна се бързо при лавиците в дневната. На екрана на монитора мачетето падаше за пореден път.

На горната лавица имаше касетофон или по-точно казано това бе професионален записващ дек. Той се пресегна и го свали.

Когато го занесе до скенера, картината на монитора беше малко по-различна. Същата стая, същият мъж, същата жена... или по-скоро вече същото тяло. Но зрителят най-сетне беше оставил лентата да подмине двата удара с мачетето. Сега мъжът клечеше до трупа и сечеше с мачетето, но не подивял от ярост, а със строги, добре премерени удари.

Той я разчленяваше.

Елис Хойл спря за миг да погледне. Мъжът от лентата вече беше отсякъл дясната ръка в лакътя и сега се занимаваше с другия лакът. Елис Хойл извърна поглед и се захвана да съедини кабела. Отне му повече време от обикновено, защото ръцете му трепереха. Опита да включи видеодека, но нямаше лента.

Пак изтича при лавиците и взе една касета от купа.

Картината на екрана беше като от старите ленти.

К. В. Хартмунд превърташе бързо напред, минавайки през епизоди, показващи хвърлянето на отсечените крайници на

отвратителна купчина до тялото. Елис Хойл вкара касетата и започна да записва.

Почти в същия момент отвратителната сцена приключи и беше сменена от познатия трепкащ екран на незаписвана лента.

Това продължи само няколко секунди. След това отново се появи образ.

Този път сцената беше напълно различна, осветлението беше друго, обстановката беше променена.

На екрана се виждаше паркинг през нощта. С максимално увеличение, ако се съдеше по дългата редица коли отстрани, бе заснет възпълен мъж над трийсетте, приближаващ се към камерата.

Леката нестабилност говореше, че този път е снимано от ръка. Фокусът бавно се променяше с намаляване на разстоянието.

Изведнъж картината подскочи и се заклати лудешки. Операторът явно бе извъртял камерата, без да го е грижа, че не е изключена. За миг в кадър попадна подът на паркинга, после се видя колело и броня на кола.

Изведнъж на екрана блесна оранжево кълбо. Сякаш някой бе запалил голям огън, някъде по границите на зрителното поле. Сиянието припламна още по-силно и по-ярко, като че ли огнените езици се бяха издигнали по-нависоко.

Камерата се завъртя — операторът я вдигаше до лицето си, поглеждайки в окуляра — и миг по-късно в центъра на кадъра се появи запален мъж. Пламъците се издигаха нагоре, стигайки до самия таван.

Елис Хойл различи, че мъжът е все още там, но вече паднал на колене, в центъра на огнената топка. Операторът насочи камерата към лицето на мъжа и го приближи в едър план. Устата се бе отворила в мълчалив писък, а напуканата кожа по лицето бавно почерняваше.

Образът се задържа пет или може би шест секунди. После отново се отдалечи в по-общ план. Камерата пак се извъртя и по движението Елис Хойл разбра, че снимачият се качва в кола. След малко картината се раздруса и заподскача, после се видя вътрешната страна на врата на кола и накрая краката на оператора, който потегли.

Скенерът престана да получава сигнал. Това беше краят.

Елис Хойл седна на пода, където бе оставил касетния видеодек.

Осъзна, че не е съвсем сигурен на какво точно е станал свидетел. От сутринта се чувстваше някак замаян и не съвсем на себе си. Беше

изплашен и изнемощял. Имаше само един начин да се разбере.

Пренави касетата и я пусна. Очакваше да види няколко момента на празна лента преди да се появят ужасяващите кадри. Вместо това видя Кейт да духа свещите върху торта за рождения си ден.

Спомни си, че това беше двацет и петият ѝ рожден ден. Тогава бяха наели за една седмица къща край езерото Тахо, а той бе купил тортата, беше я изненадал и я бе заснел.

Купът, откъдето беше взел касетата, не беше с празни ленти, а с домашно видео.

Ето я сега на брега на езерото по къси панталонки и тениска, стъпила до глезени в кристалната вода и загледана в далечните планини от другата страна. После се обърна и го озари с усмивка.

Каква усмивка имаше, Боже мой!

Беше щастлива. Не... двамата бяха щастливи.

Изведнъж се появи картината от скенера, изтласквайки Кейт и Тахо от екрана. Моментът сега вече беше загубен завинаги, заместен от дебел мъж, комуто само след малко предстоеше да умре в адски мъки.

Елис Хойл се насили да гледа и да обръща внимание на дребните подробности.

Този път му направи впечатление, че колите в гаража са в по-голямата си част последни модели, а това означаваше, че сцената е заснета през последната или най-рано предпоследната година.

Табелките с номерата бяха тъмни и не наподобяваха калифорнийските, които бяха със сини букви на бял фон. Не можеше да различи нито един номер, но знаеше, че е снимано в друга част на Съединените щати.

Взря се в лицето на мъжа и обърна внимание на момента, когато той забеляза, че е сниман. Изражението му беше на безмълвна изненада. Липсваше каквото и да е било, което да подсказва, че познава онзи, който го снима.

Жертвата не познаваше убиеца. Качеството на видеообекта беше лошо. През последните години камкордерите значително бяха подобрили характеристиките си, но все още стояха много, много по-долу от професионалното оборудване.

Снимките не бяха направени с професионална камера.

Контрастът беше лош, осветлението нетърпимо — всъщност единствените светлини бяха онези, които човек би очаквал да намери в гаража на паркинг. И този огън... Заснет, той изглеждаше като изпепеляваща бяла топка. Детайлите се губеха, яркостта излизаше извън възможностите на камерата и лентата да се справят. Един професионален фотограф, подготвен за онова, което щеше да заснеме, би намерил начин да се представи по-добре.

Операторът беше аматьор.

Погледът в очите на умирация...

Не, абсурдно бе да се помисли, че това е постановка. Ставаше дума за снимане на живо.

Елис Хойл отново се загледа в подскачащата картина, когато снимащият бе свалил камерата от очите си и я бе внесъл в колата.

В следващия миг на екрана се появи Кейт, стъпила в Тахо. Тя направи физиономия срещу камерата — Елис Хойл добре си спомняше този момент, — после се разсмя, захили се и накрая чертите ѝ се отпуснаха в онова добре познато на Елис Хойл изражение на чиста беззаветна обич.

Остави касетофона включен и седна на ръба на леглото. Не искаше да гледа още веднъж как дебелият изгаря, не искаше да гледа дори Кейт. Но касетата се въртеше и тя продължаваше да оживява в угасващия следобед и му изглеждаше толкова далечна, като че ли ставаше дума за друг живот. По някакъв своеобразен начин тези кадри бяха също толкова тягостни като агонията на непознатия, но Елис Хойл не направи нищо, за да спре касетофона.

След малко разбра, че и не я вижда добре. В очите му беше започнала да се събира влага. След малко ги напълни. После прокапа. Остави сълзите да текат по бузите му. Беше му трудно да го понесе: Кейт и Тахо, рождения ѝ ден, загубеното щастие, запуснатия вид на дома му, който го бе поразил сутринта, безсмислието на живота, ужаса, уловен от скенера... не беше в състояние да разграничи всичките тези неща.

Продължи да плаче.

„Защо да спирам — мислеше си той — какъв би бил смисълът?

Няма да ми навреди. А и кой би разбрал?“

Та нали беше сам в края на краищата.

* * *

Осветлението в бетонната пещера изгасна и на негово място се настани мрак, по-гъст и по-черен от всичко, което Стивън Левист бе виждал през краткия си живот.

След няколко минути свикна с него. Беше свършил с онова, което искаше да направи, така че сега му оставаше само да чака, а за целта нямаше нужда от светлина.

Много добре съзнаваше, че не е по силите му да надвие маниака. Нямаше никакво оръжие, а физическата му сила беше направо смехотворна. Но мислеше, че е намерил начин да остане жив поне още известно време... поне докато разполагаше с вода. Да остане жив и да се надява на чудо. Знаеше, че най-вероятно ще умре в това ужасно място. Но нито искаше да улеснява психопата, нито трябваше да умре точно сега.

IV
УБЕЖИЩЕ 10–12 МАЙ

39.

Елис Хойл изглеждаше ужасно: смачкан и мръсен.

„Победен“ — мина през ума на Лий Уейд.

— Май трябваше да позвъня, преди да дойда — каза той, застанал на прага на Тесла Стрийт 2600.

— Няма нищо — промърмори Елис Хойл. „Нима е плакал?“

Не изглеждаше от сантименталните. Но тези очи...

— Споменахте, че бихте могли да ми помогнете — обясни идването си Лий Уейд. — Да ми покажете как се осъществява контакт, помните ли?

— Разбира се — въздъхна Елис Хойл. — Радвам се, че дойдохте. Наистина би трябвало сам да видите как става.

— И той отстъпи назад, за да даде възможност на Уейд да влезе.

Слязоха по стълбището, изправиха се пред един от компютрите върху наредените в полукръг маси и Елис Хойл свали купчина книги и документация от един от столовете, като направи знак на Лий Уейд да седне. После влезе в кухнята, включи кафеварката, върна се, придърпа стол и за себе си, двамата седнаха рамо до рамо пред компютъра и той го включи.

От този момент нататък започнаха да стават разни неща, които се случваха прекалено бързо, за да може Лий Уейд да ги следи. Основното беше, че Елис Хойл говореше на компютъра, а той, изглежда, го разбираше, защото по екрана се стрелнаха няколко реда непонятен текст, после модемът издаде сигнал за набиране на номер, след това, изглежда, избра нещо и преди Лий Уейд да усети какво става, той видя, че са се включили към електронната система за обмен „Вербум“ — поне така твърдеше екранът. Едва сега съобрази, че е избран телефонният номер, който фигурираше на толкова много места в тефтерчетата на Траск.

— Това е панелът на централния бюлетин — разказваше Елис Хойл. — Тук човек може да се натъкне на какви ли не високопарни изблици и налудничави брътвежи... е, от време на време и на някоя непристойност. Има възможност да се търси по ключова дума —

например може да се извика всяко съобщение, в което се споменава „Сърбия“ — но още е възможно да се сортират съществуващите съобщения по дата на постъпването или по автор, ако човек държи да прочете всичко, изпратено от дадено лице. Всъщност предоставени са средства за доста гъвкава обработка. Лий Уейд крадешком го погледна от страни. Елис Хойл започваше да губи нещастния си външен вид. „Дай му компютър — помисли си Уейд — и това може дори да го съживи. Колкото и зле да се чувства.“

— Идвам тук един-два пъти седмично — продължаваше междувременно Елис Хойл, — за да видя какво се е натрупало.

Говореше, сякаш ставаше дума за някое място. Но Лий Уейд не виждаше никакво табло със съобщения. Седеше си на стола пред екрана на компютъра и доколкото можеше да разбере, не ставаше нищо особено.

Тогава Елис Хойл щракна няколко клавиша и на екрана се появиха думи, които се сляха в изречения и параграфи. Елис Хойл продължаваше да говори все по-енергично и по-възбудено.

— Това, което харесвам в бюлетините — разказваше той, — е чувството за общуване, което е особено подчертано при „Вербум“, усещането, че потъваш сред един народ, възможността да видиш кои са тези хора и как те се потапят в тази нова култура.

Точно в момента някакъв тип на име „ГариВ“ кълнеше следобедните задръствания на пропускателните пунктове за Бей Бридж.

БМС превъзнасяше достойнствата на новия монголски ресторант в Бъркли.

„Маскирания отмъстител“ обясняваше, че стои сам в апартамента си, слуша ръмженето на лифта, влачещ кабинките си над Пауъл Стрийт, и споделяше с другите, че като малък в Ларами, Уайоминг никога не бил предполагал, че ще доживее да чуе този звук. Смяташе, че е извървял дълъг път, и искаше всички да разберат това.

Елис Хойл, който за кратко бе замълчал, се обади:

— Искам да кажа, че системата е такава, каквато я направят потребителите, но и тя им въздейства, така че връзката е двупосочна. Лий Уейд мислеше, че започва да разбира: хората си седяха пред компютрите и изпращаха малки късчета от себе си... но къде? Там някъде имаше нещо, което стигаше до съзнанието на хората.

И това не беше никакво неопределено място, а такова, което Доналд Траск бе посещавал многократно. „Предпочитано от жертвата място“ — ето така вероятно би го вписал в доклада си.

Но точно тук нещата ставаха неясни. Защото в нормалния живот той би знаел какво да прави като попадне на това място: улица, по която Доналд Траск е минавал всяка сутрин, магазин, където е купувал зеленчуците си. На едно реално съществуващо място той би могъл да се огледа, да сондира обстановката, да поговори с хората, да зададе въпроси.

Сигурно би се почувствал по-близко до жертвата, а вероятно и по-близко до убиеца.

Това тук обаче беше нещо съвсем различно. Нямахме какво толкова да се види, освен никакви думи. С кого би могъл да поговориш? А дори да поговориш с всички, как ще ги опознаеш? Как ще погледнеш в очите им, как ще се вслушаш в интонацията на гласовете им, как ще възприемеш начина, по който стоят, и как ще видиш по какъв начин държат ръцете си, докато им задаваш неудобните си въпроси?

И въпреки това започваше да разбира. По един абсолютно налудничав начин това пред него бе нещо напълно реално.

И хората бяха истински. Ако прочетеш думите им, би могъл да получиш някаква представа кои са... Какви са.

„А може би ще разбереш само какви се преструват, че са — мина през ума му. — И ако добре играят ролята си, никога няма да узнаеш истината.“

— Какво ви доставя удоволствие? — попита го Елис Хойл.

— Имате ли никакви интереси? Извън това да ловите лошите, разбира се.

— Ходя на риба, когато имам възможност.

Елис Хойл си поигра с клавиатурата и на екрана се появи приветствието:

Добре дошли сред природата

Няколко клавиша по-късно компютърът поиска:

Търсене на ключова дума: риболов

Намерени 27 статии

Елис Хойл бутна клавиатурата пред него, показва му как да преглежда съобщенията и как сам да изпрати нещо, ако почувства

такова желание. После излезе да види какво става с кафето.

Първото съобщение беше от „ДжониБ“, който искаше да научи доколко са удобни въдиците модел „Мер“ за лов на пъстърва в окръг Сискю. Оо, това бе въпрос, по който Лий Уейд имаше какво да сподели.

Той започна да въвежда, чукайки бавно с два пръста отговора си, и през главата му мина мисълта: „Хей, та това е лесно, всеки би могъл да го прави“.

* * *

Елис Хойл беше в кухнята, когато Лий Уейд го попита:

— Кой е „Аватар“?

— Това съм аз. Регистрирах се с моя идентификатор, така че всичко, което напишете, ще бъде от мое име, затова внимавайте да не ме изложите.

— А кой е „Стома“?

Това накара Елис Хойл да изскочи от кухнята.

— Защо питате?

— Ами той иска да разговаря с вас — обясни Уейд. И наистина, на екрана бе изписано:

Стома> Здравсти, Аватар.

Стома> Аватар, здравей.

Стома> „Земята“ вика Аватар, има ли някой там?

Стома> Здравсти, Аватар.

Без да сяда, Елис Хойл дръпна клавиатурата към себе си, наведе се и написа:

Аватар> Да.

Стома> Опитал ли играта?

Аватар> Твоята игра е гадно изпращане.

Стома> Интересна реакция. Може би трябва да поговорим по този въпрос. Защо

не ми дадеш телефонния си номер?

Аватар> *Ти* си едно гадно изпращане.

Стома> Винаги се радвам да осъществя контакт. Дай ми телефонния си номер и

ще обсъдим нещата.

Аватар> Изяж си онази работа и пукни.

Стома> Хм, не се бях замислял по този въпрос. Ще ми се да го обсъдим

по-подробно. Какъв е телефонният ти номер?

Аватар> Розите са червени, теменужките са сини.

Стома> Интересна реакция. Може би трябва да поговорим по този въпрос. Защо

не ми дадеш телефонния си номер?

Аватар> Дано изгниеш в ада.

— Малко сте груб — отбеляза Лий Уейд, който с интерес следеше „диалога“.

На екрана се изписа отговорът на „Стома“:

Стома> Винаги се радвам да осъществя контакт. Дай ми телефонния си номер и

ще можем да си поговорим.

Аватар> Ръкопляскали ли са ти някога?

Стома> Задаваш интересен въпрос. Бих искал да го обсъдим най-подробно. Защо

не ми дадеш телефонния си номер?

Аватар> Совата и Котката излезли в морето с чудесна граховозелена лодка.

Стома> Не съм сигурен, че те разбирам добре. Дай ми телефонния си номер и ще

си поговорим от сърце.

Аватар> Взели малко мед и повечко пари и ги увили в банкнота от пет фунта.

Стома> Убеден съм, че можем да обсъдим тази материя по-резултатно, ако си

поговорим по телефона. Дай ми номера си и аз ще ти позвъня.

Елис Хойл се изправи, без да откъсва поглед от екрана.

— Мозъкът му работи на една вълна — обади се Лий Уейд.

— Това не е човек — отговори Елис Хойл. — Това е бот: софтуерен робот. Чакал ме е да се включа, за да се свърже с мен. Кучият му син е написал бот само и само да се добере до телефонния ми номер.

— С каква цел?

На екрана се появиха думите:

Стома> Какво ще кажеш? Хайде да си поговорим. Дай ми телефонния

си номер и
аз ще се свържа с теб.

Елис Хойл обясни:

— Онзи, който го е написал, иска да разбере кой съм аз. Искан да знае къде живея. Известно му е, че все някога ще се появя във „Вербум“, но не може да предвиди точно кога ще го направя и разбира се, няма намерение да виси там и да ме чака вечно. Затова сяда и написва бот, чиято единствена задача е да чака.

— Телефонния номер? — уточни Лий Уейд.

— Ще ви покажа нещо — каза Елис Хойл.

Беше лентата със сканираната от апартамента на К. Хартмунд картина, Елис Хойл я сложи във видеодека, но преди да я пусне, трябваше да обясни за видеоскенера, за идеята, заложена в него, и за принципа, на който работи.

Когато чу за скенера, Уейд направи два коментара:

— Това законно ли е? — попита той най-напред. После допълни: — Частните граждани винаги разполагат със страхотни играчки. Те и федералните агенти. Честно казано, и аз бих могъл да използвам тази дяволия с добри резултати.

После Елис Хойл пусна касетата. Когато свърши, Лий Уейд поиска да я върне и пусне отново.

— Доста правдоподобно — заключи той, когато я прегледа повторно.

— Не правдоподобно. Истинско.

— Е, това едва ли може да се каже със сигурност.

— Хайде сега, нали сам го видяхте.

— Нямате представа какви неща запечатват хората на лента. Та това може да е всичко. Какво толкова: първо виждам някакъв тип да върви към камерата, после камерата снима пода за известно време, след това се вдига пак и записва нещо, което гори. Всичко това може да е нагласено и няма как да се разбере. Сваля камерата, изтичва бързо, взема манекен и го запалва. Защо да не е станало по този начин?

— Но защо да си играе с тези неща?

— Понякога хората откачат, без да е ясно защо — обясни Уейд.
— Повярвайте ми, знам го много добре.

— Тук няма никаква постановка — настоя Елис Хойл. — И онзи, който го е снимал, е толкова побъркан, че повече не може.

Но Лий Уейд още не беше убеден. Това накара Елис Хойл да му разкаже за „троянския кон“ — дори му описа принципа на действие, — за опита на „Стома“ отпреди няколко дни да проникне в компютъра му, за играта и за изводите, до които бе стигнал относно създателя й.

— Какво искате да кажете? — попита накрая Лий Уейд. — Мислите, че той е убил някого?

— Това е един задник с болен мозък — отсече Елис Хойл. — Ако е толкова извратен, колкото имам основания да вярвам, спокойно може да е ликвидирал Доналд Траск. Та колко убийци може да има във „Вербум“?

— Ние не сме уверени, че има дори и един — напомни Уейд.

— Казва се К. В. Хартмунд. Живее там долу, в полите на хълма, и мога да ви покажа мястото оттук.

През цялото време Елис Хойл не бе свалил погледа си от Лий Уейд, опитвайки се да си внуши, че човекът пред него е полицай и че той е онзи, който би следвало да лови престъпниците.

Накрая Уейд безпомощно разпери ръце.

— Добре тогава — въздъхна той. — Ще слеза долу и ще го проверя, окей? Това ще ви направи ли по-щастлив?

— Като начало.

— Не, повече нищо друго няма да последва.

Двамата отидоха до прозореца и Елис Хойл извади бинокъла си, за да покаже на Уейд апартамента. После му даде името и точния адрес.

— Ще се върна след малко — каза Лий Уейд. После посочи компютъра, който бе използвал — общ жест, който включваше не само машината, но цялата идея, „Вербум“ и всичко останало, — и завърши: — Благодаря, беше наистина крайно интересно, но вие бяхте прав — закъснял съм с десетина години и е много жалко. После излезе.

Елис Хойл се върна при прозореца. Загледа се в далечината, отвъд Ръшън Хил и панорамата на града под себе си.

Отново беше останал насаме с нещастieto си. Неочакваното посещение на Лий Уейд го бе отвлякло за известно време от тежките мисли, беше му дало възможност известно време да използва главата си отново.

Как искаше да освободи съзнанието си, но то упорито се връщаше все на едно и също и сякаш обикаляше в кръг.

Играта...

Касетата...

„Троянския кон“...

Ботът...

Извратеният интелект на „Стома“...

Доналд Траск...

И за пореден път Елис Хойл започна да обмисля възможностите.

Няколко минути по-късно Лий Уейд стоеше пред жилищния блок на Юниън Стрийт. Първо провери имената на пощенските кутии — да, наистина имаше Хартмунд, — после бръкна за портфейла си и извади от него служебната си карта с полицейската значка. Накрая почука на вратата. След няколко секунди чу някой — а може би нещо — да се приближава. Разнесе се някакво тракане — кунк-кланк, кунк-кланк, кунк-кланк, — което постепенно се усилваше.

Вратата се отвори и Лий Уейд видя каква е причината за странния звук. Мъжът от другата страна на прага имаше метална шина, пристегната на крака. Лий Уейд се представи и попита;

— Вие ли сте Кристиан Хартмунд?

— Да, аз съм.

— Сам ли живеете тук?

— Да, сам.

Лий Уейд не можеше да свали поглед от шината. Тя беше голяма на външен вид, изглеждаше тежка и обхващаше левия крак на Кристиан Хартмунд от глезена до средата на бедрото.

— Какво има? — осведоми се Кристиан Хартмунд.

— През цялото време ли носите това?

— Като изключим случаите, когато имам желание да падна по лице. — В гласа му се долавяше смес от ирония и раздразнителност.

Лий Уейд си мислеше какво значи да носиш тази шина, докато се опитваш да убиеш някого. Представи си как трябва да преследваш, да залавяш, да се бориш, да надвиваш съпротивляващата се жертва с това нещо на крака.

Абсурд.

Кристиан Хартмунд допълни:

— За да не се чудите, ще ви кажа, че съм болен от множествена склероза.

Лий Уейд сложи картата обратно в джоба си.

— Станала е грешка — извини се той. Нямаше никакво съмнение, че е така. — Няма нищо общо с вас, извинявам се, че ви

обезпокоих.

— Значи нямате нужда от мен, така ли? Топля обяда си на печката, така че ако...

Лий Уейд поклати глава и се обърна. Вратата зад него се затвори и когато поспря, Лий Уейд отново чу същото кунк-кланк, кунк-кланк, кунк-кланк, което сега постепенно затихваше с отдалечаването на Кристиан Хартмунд от вратата.

* * *

Лий Уейд не се върна на Тесла Стрийт. Обади се на Елис Хойл по телефона около час по-късно.

— Забравете за теорията си — каза Уейд. — Нещастникът в онзи апартамент може и да има вкус към по-особени видеокасети, но не е убиецът.

— Видяхте ли го?

— Да, видях го, разбира се, и то много добре.

— Познава ли Доналд Траск?

— Не съм го питал такива работи. Няма начин да е убиецът. Той е инвалид.

— Така си и мислех.

— Знаели сте това?

— Имах едно на ум, че може да се окаже така. Сигурно става дума за случай на МС, нали?

— Знаели сте това? — повтори Уейд. — Чакайте малко, искам да си изясня нещо. Знаели сте, че той е инвалид, и въпреки това ми пускате мухата, че е убиец?!

Елис Хойл мълчеше.

— Хм... Добре... Добре, дявол да го вземе. Боже мой, просто не ми го побира главата. — Осъзна, че заеква. Опита да се успокои, да си поеме дъх и след малко продължи: — Е, ще ме осветлите ли, ако обичате? Най-покорно ви моля. Ще ми кажете ли къде ви е бил умът, за да ми съобщите, че един инвалид може да е убил двама души?

— Знам каквото знам — отговори Елис Хойл.

— Аха. Е, благодаря. — Уейд не се стараяше да скрива ехидността си. — Не, наистина благодаря. Благодаря за малката

демонстрация, благодаря за ценните указания, благодаря за загрижеността ви. Никога не забравям, че успехът ни зависи от сътрудничеството на гражданите. — Знаеше, че трябва да прекъсне разговора, но още не можеше да го направи. И понеже Елис Хойл не се възползва от кратката пауза, за да каже нещо, Лий Уейд продължи: — Знаели сте значи? Знаели сте, че е инвалид? И не ми го казахте? Просто не мога да го повярвам... Вие сте много интелигентен човек. Знам, че сте такъв. Гений, в това няма съмнение. Но аз пък не съм готов да изтърпя унция унижение дори за цял тон от онези неща, с които сте се заобиколили там горе. И сега вече наистина сложи слушалката на вилката. И си помисли с гняв: „Майната му... Имам и друга работа“.

41.

На Юниън Стрийт Кристиян Хартмунд седеше, без да помръдва в тишината на апартамента си. Полицай на вратата му.

Полицаят изглеждаше изненадан. Изненадата му беше повече от очевидна. Не зададе никакви въпроси, бързаше да се махне... Това поне беше хубаво. Значи може да е истина, че е станала грешка. Не, напомни той сам на себе си, трябва да е истина.

Защото Кристиян Вилем Хартмунд не беше сторил нищо, за да накара някого, най-малко от всички полицията — най-вече полицията — да му обръща каквото и да било внимание. Кристиян Вилем Хартмунд не бе престъпвал закона в най-стриктния възможен смисъл на думата. Животът му беше безукорен. Нямаше защо да се страхува от полицията. Напрежението постепенно го напусна.

Но все още потрепваше от самата мисъл, че е видял полицай на прага си, на една ръка разстояние от най-разкриващото, възможно най-уличаващото доказателство. Видеокасетата беше в пластмасовата си кутия, оставена на масичката до вратата. Трябваше да я махне оттук. Той я пусна в един найлонов плик, излезе, заключи и тръгна по коридорчето към изхода толкова бързо, колкото му позволяваше шината на крака.

* * *

В дома си на Тесла Стрийт Елис Хойл гледаше касетата. Наблюдаваше картината на екрана на монитора и очакваше онези няколко секунди, които го интересуваха... мига, в който камерата се вдига от пода, за да покаже обвития в пламъците мъж... ето тук.

Той спря на въпросния кадър, после свърза изхода на видеодека с входа на видеокартата, поставена в един от компютрите му.

Пусна касетата няколко секунди напред, твърдят диск прещрака, записвайки върху себе си няколко милиона бита данни, преобразувал ужаса в безобиден двоичен графичен формат.

Спря лентата, извади я и я сложи настрани. После се обърна към компютъра. Извика програма за редакция на видеокартината и отвори през нея малкия клип, който току-що бе прехвърлил от касетата на диска.

Започна да го разглежда кадър по кадър. Искаше да намери такъв, който да е особено ужасяващ.

Почти всички отговаряха на това условие. Накрая се спря на един. Беше момент от епизода, когато камерата изтегляше в едър план горящия мъж в центъра на огнената топка. Лесно се забелязваха всички детайли на лицето му, но заедно с тях се виждаха околните коли и самият гараж. Нямаше никакво съмнение какво е това и откъде е дошло.

Той съхрани кадъра в отделен файл и изтри останалото. Извика програмата на графичния редактор, за да въведе текста на три думи в долната част на картината. После кодира файла във формат, позволяващ да бъде изпратен като електронна поща^[1].

Елис Хойл работеше, а от главата му не излизаха думите на Лий Уейд „Ще ме осветлите ли, ако обичате? Най-покорно ви моля. Ще ми кажете ли къде ви е бил умът...“ „Отговорът е толкова прост — мислеше си Елис. — Понякога приемаш безусловно онова, което знаеш, без да правиш изводи, без да отсъждаш.“ Нека истината бъде истина и останалото само ще се разбере.

К. В. Хартмунд толкова силно бе искал да се сдобие с телефона на „Аватар“, че бе написал специален бот — и то не много прост, — за да постигне целта си.

Задачата в никакъв случай не беше тривиална. Бот, който може да води разговор, означава използването на специални алгоритми, комплект правила за анализ на речта и избор на подходящ отговор от няколкото заложили предварително.

Ставаше дума за проблем от областта на така наречения „изкуствен интелект“, при това проблем труден и непълно дефиниран, което допълнително усложняваше софтуерната му реализация.

Елис Хойл разбираше, че бе разкрил бота напълно случайно, използвайки неочаквана от алгоритъма непристойност. А след като се бе досетил с какъв „събеседник“ има работа, вече не беше трудно да го зацикли, подхвърляйки му безсмислени фрази, каквито програмата явно не би могла да разпознае. Но номерът можеше и да сработи. Ако

не беше щастливата случайност, кой знае как биха се развили нещата. При това ботът сигурно вече е бил изпробван върху други.

Какво искаше „Стома“ от всички тях? Елис Хойл вярваше, че „Стома“ преследва някаква цел, че има сериозни основания да влага подобни усилия. Но малкото, което знаеше за „Стома“, няколкото бегли погледа в съзнанието и душата му, го караха да се опасява, че зад тези цели стои зъл умисъл. Не можеше да отхвърли възможността Кристиан Вилем Хартмунд, когото той подозираше в извършване на убийство, наистина да е инвалид. Засега не искаше да се занимава точно с това.

Включи се във „Вербум“ и изпрати графичния файл с единствения кадър от касетата. Адресът беше: За: stoma@verbum

А текстът на дъното на картината казваше: KBX: Знам.

[1] Електронната поща по правило е текст. Когато се налага да се изпрати нещо по-различно — програма в изпълним вид, графичен обект или някакви данни, — тази информация трябва да се преобразува в псевдотекст, така че да бъде възприета от програмата, обработваща електронната поща. — б. пр. ↑

42.

Убиецът се върна в ранния следобед на същия ден, носейки със себе си голям син сак. Влезе по начина, по който беше излязъл — надолу по железните стъпала край бетонната стена. Осветлението беше изгасено, но той знаеше, че така трябва да бъде, защото генераторът беше свършил горивото си. Държеше в ръка малко фенерче. Генераторната стая се намираше вляво от него на влизане откъм входната шахта. Той напълни резервоара от един от бидоните и натисна бутона за запалване на двигателя.

После взе със себе си сака и се отправи по коридорчето. Подмина склада от едната му страна и кланицата от другата и накрая се изкачи в горния край на стълбището. Беше мислил върху начина, по който „Джойбой“ трябваше да умре.

Но не очакваше това с особено нетърпение: по-скоро гледаше на него като на работа, отколкото като на изживяване, което да му донесе очакваната тръпка. Мразеше „Джойбой“ за това. „Джойбой“ бе измамил очакванията му.

Отвори ципа на сака и извади от него тежкия чук. Беше със скъсена дръжка — не повече от две педи дълга, — така че можеше да замахне с него с една ръка. Най-обикновен инструмент.

Но щом се налагаше...

Излезе на площадката. Виждаше през мрежата висящия мост и той беше празен. Значи „Джойбой“ беше долу на пода.

Убиецът слезе обратно по стълбището, все така носейки чука, отвори червената врата, мина през нея и стъпи в огромната зала.

— Време е — каза той в тишината.

* * *

Стивън Левист видя лампите да светват и разбра какво означава това.

После чу стъпките. Маниакът идваше.

* * *

Убиецът се огледа. Не можа да види „Джойбой“. Макар залата наистина да бе огромна, тя беше напълно открита и не предоставяше възможности за скриване. „Джойбой“ трябваше да е тук. Убиецът прекоси пода, поглеждайки към моста над главата си. Хлапето беше изчезнало. Макар че трябваше да е тук. Стигна до дъното на шахтата.

И в този момент — макар още да не го виждаше — той разбра къде се намира „Джойбой“.

Малкият пикльо имаше глава на раменете си. Сгъваемата стълба беше подпряна на отсрещната стена на шахтата. Високо на тази стена, почти под тавана, се виждаше вентилационният отвор на въздухопровода, който минаваше под целия таван. Отворът трябваше да бъде защитен с решетка. Но тя лежеше в основата на шахтата.

„Джойбой“ се беше изкатерил там, бе съумял кой знае как да свали предпазната решетка и — голямата изненада! — по някакъв начин бе успял да се вмъкне през отвора. Той беше съвсем тесен, но и хлапакът беше много кльощав. И в никакъв случай не бе глупав. Сега се намираще някъде във въздухопровода. И докато се криеше там, нямаше как да бъде стигнат. За щастие нямаше как и да слезе — въздухопроводът се спускаше отвесно през шахтата. Там горе имаше още три вентилационни отвора, точно като този. Те бяха единствените възможни изходи. Нямаше да бъде никакъв проблем да ги запуши. Имаше време за това.

* * *

Стивън Левист седеше кръстосал крака във въздухопровода само на няколко метра от отвора, през който беше влязъл преди един-два часа. Трудното беше да проникне, но щом се оказа вътре, той видя, че сечението е близо метър, което му оставяше предостатъчно място. Имаше храна и около един галон вода.

Алуминиевият материал на тръбата донесе до него отчетлив звук. Стивън различи скърцането откъм сгъваемата стълба в шахтата.

Нима маниакът беше решил да се качи по нея?

Дори луд би осъзнал, че не може да се вмъкне през онзи отвор. Стивън изпълзя натам, към вентилационния отвор, през който проникваше светлина. Внимателно проточи врат и надникна. Гледаше надолу в шахтата, към дъното и малко встрани. Лудият не се качваше по стълбата, а я издърпваше встрани. Първото ѝ стъпало сега беше безкрайно далеч.

* * *

Убиецът разрови купчината метални отпадъци, търсейки тънкия ламаринен лист. Помнеше, че трябва да е там.

Наряза с ножицата за метал парчета, които щяха да станат за запушване на вентилационните отвори.

Остави онзи в шахтата — „Джойбой“ можеше да го използва, когато пожелаеше, и Бог да му е на помощ! — но затвори другите.

Когато закрепил и последния импровизиран капак, вече беше сигурен, че „Джойбой“ няма къде да избяга.

Малкият хитрец сигурно си мислеше, че никой не може да се добере до него. Но по този въпрос съществуваха и други мнения.

Убиецът предпочиташе да гледа на ситуацията по друг начин: за него „Джойбой“ беше прибран на сигурно... до момента, в който щеше да му потрябва.

43.

Същата вечер Елис Хойл паркира „Датсун“-а на същото място, където се бе събудил преди дванайсет часа. Свали прозореца — нощният въздух беше чист и прохладен. Светлините на града се виждаха от другата страна на залива.

Беше дошъл тук, защото имаше несвършена работа — нещо, което трябваше да направи, преди животът му да може да продължи.

Известно време остана, както бе стоял снощи. Само наблюдаваше. Съвсем ясно виждаше плаващата платформа, където беше домът на Кейт, и неизгасеното осветление в кухнята. Седеше и гледаше, и знаеше, че тя трябва да е там.

Гледката на дома го караше да чувства мъчителна болка. Защото той олицетворяваше животът ѝ без него. Елис Хойл съзнаваше, че с всеки изминал ден двамата се раздалечават, пътищата им се разделят, общите спомени и преживявания губят своята значимост и престават да ги свързват с едновременната сила.

Ако това продължеше, изходът бе неизбежен: един ден те щяха да се погледнат през разстоянието, което бе се появило между тях, и щяха да осъзнаят, че са станали чужди един на друг. Губеше я бавно и безвъзвратно.

„Но тази нощ — каза си той — няма само да стоя и да гледам.“

Лампата в кухнята изгасна. Елис Хойл излезе от колата и се отправи към кея, после стъпи на дървения пристан за нейния дом.

* * *

Кейт Лейвин донесе последните чинии от вечерята, остави ги в умивалника и изгаси лампата.

После се върна в дневната, която сега се осветяваше само от няколкото цепеници в шведската камина в единия край на стаята.

Джон Регет застана зад нея. Хвана я през кръста, обърна я с лице към себе си и я целуна. Дълго и без да бърза.

Джон Регет. Тя се притискаше в него с цялото си тяло, а той я галеше отстри, после прехвърли ръцете си на гърба ѝ и бавно ги пхна под блузата, докосвайки голата ѝ кожа, ясно показвайки желанието си.

След бутилка и половина вино по време на вечерята тя чувстваше приятна разпуснатост, а може би и той.

Той се отдръпна малко, давайки ѝ възможност да го погледне в лицето. Изражението върху него казваше: „Моментът дойде...“

„Е, добре — помисли си тя, — може и да е дошъл.“ Той се наведе, за да я целуне отново. Ръцете му пак се пхнаха под блузката ѝ и я погалиха по гърба. Големи ръце, топли и силни. Тя го целуна. Беше ѝ хубаво, искаше това да се случи и беше готова за него. Тя прекъсна целувката и беше готова да го поведе към спалнята, когато се сети за плъзгащата се входна врата, която бе оставила отворена, за да даде възможност на нощния бриз да донесе малко прохлада.

Обърна се с намерение да отиде при вратата. И видя Елис. Стоеше отвън и надничаше през тясната пролука. Може би беше видял Джон и целувката им. Кейт не знаеше от колко време стои там. Тя пусна Джон, отдръпна се от него и се отправи към вратата, едновременно гневна, малко засрамена и доста загрижена — цял букет от емоции, появяващи се една след друга. Стигна до вратата и се изправи срещу него. Устните му се движеха, но не издаваха никакъв звук. Тялото му беше напрегнато и той едва забележимо трепереше, неуспешно опитвайки да свие отпуснатите си ръце в юмруци.

Сякаш някаква невидима сила вътре в него се опитваше да се изтръгне на свобода, а той я възпираше с последни сили.

Тя го погледна в лицето и разбра, че той не се опитваше да я задържи, а не знае как да я освободи.

Само очите му разкриваха тази истина. В тях имаше тревога и бяха пълни с болка.

— Не мога да понеса това — каза той, — не мога да го приема... то трябва да спре.

Първо ѝ се стори, че и говори за онова, което тя си мислеше, че може да е видял — целувката, нея и Джон. Но дори това да беше част от чувствата, които го вълнуваха, тя осъзна, че става дума за нещо много по-дълбоко.

— Моля те — прошепна той. — Моля те.

— Ти не трябва да си тук — каза тя. Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото бе желала, и тя видя как той примижа, сякаш го бе ударила с тях. Никога по-рано не го беше виждала в това състояние — почти изгубил самообладание.

И никога преди той не я беше гледал по този начин. Тя просто физически усещаше как измъченият му поглед пронизва цялото ѝ същество. В този момент Джон Регет се обади от другия край на стаята:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Всичко е наред — отговори тя, без да го поглежда, защото... защото не можеше да откъсне поглед от Елис.

— Ако ти досажда...

— Не.

— Кой е този дръвник? — поинтересува се Елис Хойл, поглеждайки през рамото ѝ. Изглежда, едва сега забеляза присъствието на Джон.

— Аз ли съм дръвникът? А теб кой те покани тук?

Само това не! Тя се изплаши, промъкна се през пролуката на вратата, направи една крачка към Елис, сложи ръце на гърдите му, нежно го избута няколко крачки назад и прошепна:

— Моля те, без сцени, не ме карай да се чувствам неудобно. Не познаваше Джон толкова добре и нямаше представа как би реагирал той на молбите ѝ. Но сега с изумление установи, че Елис, нейният Елис, е войнствено настроен.

Тя заговори бързо:

— Ела с мен, ще поговорим тук — и го поведе назад към кея, после се сети, обърна се и каза: — Изчакай ме, нали?

Джон бе дошъл при вратата. Елис я последва до кея.

— Елис — обърна се тя към него, — какво означава всичко това?

— Разбрах, че не мога да му позволя да стане — отговори той с нещастен вид. — Имам предвид края... това не бива да става.

— Но то вече е станало, Елис. Всичко е свършено.

Но той непреклонно поклати глава.

— Не може да бъде.

— Елис, моля те...

— Не може да е свършило — обясни той, — защото аз не го чувствам така.

Тя усещаше как нощта се спуска над тях и ги обгръща.

— Какво каза?

— Говоря за нас двамата, за това как трябва да бъдат нещата.

— Елис...

— Аз съм едно нищо в това състояние... Имам нужда от теб, така и не успях да разбера онова, което се случи, а и ти знаеш, че никога не сме се разделяли, така че аз просто не успях да го осъзная. Но важното е, че се нуждая от теб.

Тя докосна лицето му. Един-единствен жест, едно едва доловимо докосване по бузата и той се отпусна. Напрежението в него се стопи. Тревогата му изчезна. Остана само нещастieto.

— Обичам те — прошепна той.

Зад гърба ѝ се разнесоха стъпки. Приближаваха. Сигурно бе Джон.

— Ох, дявол да го вземе — изпъшка тя.

— Наистина — каза Елис. — Обичам те и се нуждая от теб.

— Имаше толкова много възможности да ми го кажеш тогава, когато би могло да означава нещо.

Съжали, че го е казала. Макар да говореше истината, искаше ѝ се да я бе премълчала.

Изражението му се промени — изражение на мъка и изненада — сякаш го бе ударила.

— Сега трябва да си вървиш — каза му тя.

Той кимна, погледна Джон и победен си тръгна.

Джонатан Регет стоеше зад гърба ѝ. Тя остана, наблюдавайки Елис да отива при колата си, да сяда, да запалва двигателя да се изтегля на заден ход и — точно когато си мислеше, че колата ще изчезне в нощта — той спря на няколко крачки от нея.

Погледна я през прозореца — личеше си, че е обиден и наранен — после натисна педала на газта и си замина.

Джон застана до нея и сложи ръка през раменете ѝ.

И странно, това изведнъж ѝ се стори необичайно.

Тя стоеше загледана в смаляващите се стопове на „Датсун“-а.

— Не е нужно да ми казваш — проговори той. — Трябва да е бившият ти мъж... Елис ли беше?

Беше споменавала за него няколко пъти пред Джон и дори бе разказала с няколко думи за брака и живота им.

— Да, той беше.

— Видя ми се малко възбуден.

Думите я накараха да се усмихне — тайна усмивка в тъмнината, която Джон не можеше да види.

— Такъв е в най-добрата си форма — отговори тя.

— Кой или какво е „аватар“?

„А, табелата на колата“ — досети се тя.

— Това е той, това е Елис, компютърният му псевдоним — обясни тя.

— Платени табели — каза той. — Обожавам ги, чудесни са.

— Мисля, че не разбираш — обади се тя. — Аз му ги купих... той никога не би помислил сам да го направи. — Без сама да знае защо, тя почувства нужда да го защити, не искаше някой да остане с погрешно впечатление за него. — Той е изключителен човек — поясни тя.

— Щом казваш.

Но усмивката на лицето му беше изкуствена... а може би насмешлива, забеляза тя. Той се опита да я върне.

— Не — спря го тя.

— Защо?

— Може би някой друг път.

— Нима това можа да те разубеди? — попита той насмешливо.

— Искам да остана сама — каза тя. Топлината в гласа ѝ беше изчезнала.

Стана ѝ неприятно да го види откъм тази му страна. Усещаше, че ако не си тръгне веднага, тя скоро ще престане да го харесва изобщо. Бързо и безвъзратно. Изглежда, и той го чувства.

— Ясно, щом така стоят нещата... Не е необходимо да ми го нарисуваш, за да разбера...

И си тръгна по кея към входа за сектор три и своята яхта. Преди да се отдалечи прекалено много, се обърна и извика:

— Ще ти се обадя.

Но тя не го чу. Гледаше към „Датсун“-а, който спря за малко на изхода за магистралата и миг по-късно се стопи сред потока коли. На път за дома. Тя не се върна на платформата веднага. Остана на кея, опитвайки се да осмисли случилото се през последните няколко минути. Когато накрая се прибра и запали лампите, почувства се сякаш

изправена пред стена, сякаш нещо се бе променило и никога вече нямаше да бъде старото. Изми чиниите, унищожавайки последното веществено свидетелство от вечерята и цялата тази нощ. След това си легна, без да се съблича. Остана да лежи, без да затваря очи, опитвайки да се отърве от усещането, че е в чужд дом и чужд живот. „И какво сега?“ — мина през ума ѝ.

Няколко минути след полунощ тя стана. Грабна чантичката и ключовете за колата си, облече сако и бързо излезе.

44.

Джулия Чуа продължаваше да си мисли за своя наемател. Днес следобед Коруин Стърмър се бе появил за около минута и половина и веднага си бе тръгнал — поредното светкавично посещение на мястото, където се водеше, че уж живее.

Това бе станало преди десет часа. Но тя все още чувстваше присъствието му... не толкова физически, колкото заради въпросите, които то поставяше. И отговорите на тези въпроси бяха точно под нея, в сутеренния апартамент — сигурна беше в това. Знаеше, че сега би била там, ако знаеше как да го направи. Но онзи катинар на вратата...

И тогава си спомни. Имаше начин.

45.

Кейт намери място за „Миата“-та от другата страна на улицата срещу номер 2600 на Тесла Стрийт и се отправи към къщата. Чувстваше се като натрапник, докато използваше ключа си, за да влезе. От друга страна, не можеше да си представи, че ще позвъни като чужд човек. Влезе и отиде в края на площадката в горния край на стълбите.

Долу в тъмното светеха екраните на три монитора, включително онзи, който бе свързан с видеоскенера. Но Елис не стоеше пред нито един от тях. Беше застанал до прозореца и без да помръдва, гледаше в тъмнината. За момент си помисли, че той я игнорира.

— Елис — тихичко се обади тя.

Но по начина, по който той се извърна, разбра, че го е стреснала и че той изобщо не я е чул да влиза.

— Кейт!

Тя слезе по стълбите и спря на няколко крачки от него, от другата страна на масите, върху които бяха подредени компютрите. Гледаше го и не можеше да свали поглед от лицето му.

— Извини ме — каза накрая той, — бях... и аз не знам къде. Няма да се повтори.

— Не се извинявай.

— Този път се издъних истински, а? — попита той.

— Не — поправи го тя. — Направи го чудесно. Думите й, изглежда, го изненадаха.

— Мислех, че си дошла да ме направиш на нищо.

— Това можех да сторя и по телефона.

— Тогава защо? — в гласа му прозвуча надежда.

Тя заобиколи разделящите ги маси и се приближи достатъчно, за да вижда очите му, макар да бяха скрити в тъмното.

— Искях да послушам още малко — обясни тя. — Като например да науча колко нещастен си бил без мен.

— Няма да ни стигне времето. Дори не бих могъл да започна да разказвам.

Тя вдигна двете си ръце и го прегърна през врата. — Да опитаме все пак.

— Животът ми беше нищо — започна той. — Досега не бях осъзнавал колко много неща съм правил само заради теб и колко много основания си ми давала ден след ден да го правя. Когато ме напусна, продължих да живея по инерция, но това изобщо не беше същото... беше абсолютно безсмислено и никому ненужно...

Той спря, защото бе сложила пръсти върху устните му.

— После — каза тя и го целуна.

И в този момент пейджърът в чантичката ѝ иззвъня.

* * *

Убиецът се пресегна през масата, за да провери съобщението. Пейджърът му беше копие на този на „Зиги“ — идеята бе подобна на препрограмирането на мобифон, но по-проста — така че получаваше съобщенията едновременно с нея.

Индикацията казваше:

Провери секретаря

В студиото имаше компютър, чието единствено предназначение бе да получава и записва всички обаждания по телефона. Това по същество представляваше цифров телефонен секретар. Обаждщите се можеха да въведат допълнителен код след основния номер, с който инструктираха програмата да информира Кейт чрез нейния пейджър, че е получено спешно съобщение.

Машината беше постоянно свързана към локалната мрежа на студиото. Убиецът вече беше установил контрол над нея.

Той бързо се пресегна към телефона, набра номера и въведе нейната парола.

Компютърът възпроизведе полученото съобщение. Чу се женски глас:

„Кейт, обаждат се Сенди Уейл. Няма да повярваш на ушите си...“

* * *

Кейт остави слушалката.

— Какво? — попита я той. — Нищо особено.

— Хайде сега, сякаш не познавам това изражение.

— В Белиз имат проблеми. Синтия току-що е била приета по спешност в болница, Сенди казва, че водачът бил пияница, който не би могъл да открие дори улична котка, да не говорим за ягуар, така че там цари паника, която се разраства...

— Тогава трябва да отидеш при тях — заключи той. — И то веднага.

Той се отдръпна от нея и седна пред един от компютрите.

— Бих могла да изпратя някой друг — обади се тя.

— Не — пресече я той. — Знам, че си зле със сроковете в този проект. Ако нещата излязат извън контрол, рискуваш половин милион долара, които вече си инвестирала, а това е прекалено много. Говореше, без да откъсва поглед от екрана. Пръстите му летяха по клавиатурата.

— Съжалявам, Елис... повярвай. Точно сега... Той я погледна.

— Връщаш ли се?

— Знаеш, че е така. Веднага щом се прибера. Той предпазливо се усмихна.

— Тук?

— Направо тук, Елис, обещавам.

— Повече не искам да знам. Той отново затрака по клавиатурата, втренчен в монитора. Тя отиде до него и го прегърна както беше в стола.

— Готово — каза той. — Направих ти желязна резервация. Напечата още нещо, погледна пак екрана и повтори:

— Желязна.

След това въведе последните няколко команди и поясни:

— Ето, готова си. Последното свободно място за полета до Белиз Сити утре. Два без четвърт с връзка в Л. А. — надявам се, че ще се справиш.

— Това е чудесно — каза тя. — Следобедният полет ще бъде удобен.

— Това откъде го измисли? — попита той.

Седеше във въртящия се стол. Тя го завъртя с лице към себе си.

— Ще имаме време да се наспим.

* * *

Тя записа няколко разпореждания на телефонния секретар в студиото: инструкции за периода, през който нямаше да я има, датите на полетите. Обясни, че се налага да замине. След няколко часа. Че очаква да отсъства поне една седмица.

„Цяла седмица... това значи да живееш след отреденото ти време“ — помисли убиецът.

Не, не можеше да чака толкова дълго. Времето ѝ беше дошло.

Джулия Чуа намери отвертката на една лавица в мазето, точно над закачалката за сушене. Съпругът ѝ определено не беше от типа „направи си сам“ — а тя бе сигурна и за себе си, че не е такава, — но все пак бяха прибрали този инструмент, за в случай, че им се наложи да го използват.

После се обърна с лице към разделителната стена от шперплат и летви, която преграждаше сутеренния апартамент от останалата част на мазето. Това беше гърбът на стената, така че тя виждаше само небоядисано дърво, водопроводните тръби за банята и кухненския бокс, както и проводниците на електрическата инсталация.

Апартаментът заемаше повече от половината на мазето и те бяха оставили минималната възможна площ за съдомиялната машина, закачалката за сушене на дрехи и няколко лавици за това-онова.

Тръгна с отвертката в ръка покрай стената и след малко видя онова, което търсеше.

Беше малка шперплатова плоскост, останала незакована. За разлика от останалите, тя стоеше на мястото си, задържана само от четири скоби, завинтени с по един винт. Това бе задната стена на отделението за дрехи към спалнята на апартамента.

Свекърва им — през периода, когато бе живяла тук — бе слагала резето на входната врата нощем. Това им бе отнело единствения достъп до апартамента. А те се безпокояха за здравето ѝ и се опасяваха, че някоя нощ тя може да има нужда от помощта им.

Един ден, под претекст, че правят малък ремонт, бяха довели дърводелец, който бе разковал една от плоскостите на задната стена на дрешника и я бе сменил с тази, която можеше да се свали само с развинтването на четири винта. После бяха оставили отвертката на лавицата, така че да им бъде поддръка в случай на необходимост.

Така и не се бе наложило: майката на Албърт получи удар и почина, както си бе вървяла по Клемънт Стрийт.

Беше се случило преди повече от пет години. Така и не смениха плоскостта, когато решиха да дадат апартаментчето под наем.

Джулия Чуа се захвана да развива винтовете. Когато се справи и с последния, плоскостта леко се наклони назад. Тя се дръпна, заобиколи я и стъпи през отвора. Озова се в дрешника. Пред себе си виждаше окачени няколко ризи и леко захабено кожено яке. Бутна го настрана и излезе в спалнята. Включи осветлението. Обзавеждането беше евтино, семпло и подредено с вкус. Леглото беше оправено, а нощното шкафче бе празно и чисто, което установи след като прекара пръст по повърхността на плота му.

Наемателят ѝ явно беше прибран човек, това не можеше да му се отрече. С изключение на чифт кецове, оставени един до друг край леглото, стаята изглеждаше като стая в мотел, току-що почистена от камериерката.

Същото можеше да се каже и за банята, фаянсът беше измит, а хромираните кранове блестяха от чистота.

Усети, че в нея се заражда някакво уважение към Коруин Стърмър. Той явно обръщаше внимание на малките подробности — черта, достойна за уважение в един мъж. После влезе в дневната. Компютърът на масата се открояваше като „Ферари“ на стоянка за таксито. Иначе мебелировката бе оскъдна и непретенциозна — такава, каквато човек би купил от гаражните разпродажби.

Кухничката в дъното на стаята бе чиста и прибрана. В хладилника имаше кашон с кутии портокалов сок, малко шунка, нарязана в пластмасова чинийка, и няколко ябълки. Чекмеджето съдържаше внимателно подредени в редици консерви със супа.

„Коруин Стърмър е прибран мъж и... скучен“ — мина през главата ѝ.

Не можеше да разбере с каква цел някой ще слага катинар освен ключалката на такова жилище. Дори компютърът на масата не би могъл да бъде ценен. Върна се в спалнята. Хората криеха тайните си на такива места.

В горното чекмедже на шкафчето имаше бельо и чорапи, наредени грижливо като в казарма.

Във второто се виждаха сгънати ризи. Третото съдържаше няколко пуловера.

А в дъното му бе оставена видеокасата. Стоеше изправена на тясната си страна, опряна на задната дъска на шкафчето, и беше почти

скрита. Тя я взе и я извади от пластмасовата ѝ кутия. Нямаше никакъв етикет.

Коруин Стърмър не притежаваше видеокасетофон. Нямаше дори телевизор. Но имаше една-единствена ненадписана видеокасета, която държеше скрита в най-долното чекмедже на нощното си шкафче. Касетата просто плачеше да бъде пусната.

Така че тя я взе, качи се в апартамента си, сложи я в собствения си видеокасетофон и я пусна.

На екрана се появи мъж. Младеж...

... гол...

... легнал на пода, проснал се по гръб в цялата си дължина. Ръцете му бяха издърпани на тила, а краката му бяха разтворени.

„Секс-касета — помисли тя. — Не искам да я гледам.“

И в този момент в картината се появи втори мъж и тя продължи да гледа.

Защото вторият мъж — той бе облечен — се оказа Коруин Стърмър.

Лицето му не се виждаше ясно. Бе застанал така, че тя можеше да види почти само тила му, но походката и телосложението му не можеше да бъдат сбъркани. Това бе нейният наемател. Нямаше никакво съмнение.

Той пристъпи през голия мъж и остана разкрячен над него. Легналият се загърчи. Нещо му пречеше да стане.

Китките и глезените му оставаха извън картината, но тя се досети от начина, по който се дърпаше, че е завързан за пода.

Коруин Стърмър седна върху корема на голия мъж. А той бе преизпълнен от ужас.

Тогава Коруин Стърмър сложи длан върху гърдите му. Човекът, който обитаваше сутеренния ѝ апартамент, държеше някакъв шиш — тънък, блестящ, подобен на много дълъг пирон, може би цяла педя — и опря върха му в гръдния кош на мъжа, отляво, точно върху сърцето му. В дясната си ръка Коруин Стърмър държеше дървен чук.

Голият мъж се загърчи, опитвайки да отхвърли от себе си Коруин Стърмър, но беше напълно безпомощен.

Коруин Стърмър нагласи шиша и вдигна чука. Джулия Чуа не изчака да го види как пада, а бързо се пресегна към телефона и набра трите цифри. Още на първото позвъняване се обади женски глас.

— Изпратете полиция — каза Джулия Чуа. — Станало е убийство.

— ... и забил шиш право в сърцето му — завърши разказа си един от двамата патрулиращи полицаи. Беше млад, не повече от 24 или 25 годишен. Партньорът му изглеждаше с няколко години по-млад. Бе изтекъл около час, откакто бяха дошли в къщата на Джулия Чуа. Сега се намираха в нейната дневна, а тя стоеше до тях.

— Не си го видял лично, така ли? — уточни Лий Уейд.

— Не — отговори по-възрастният от патрулната двойка. — Но тя казва, че е така, и аз й вярвам.

— Точно така — намеси се Джулия Чуа. Държеше касетата в ръката си. — Ето, убедете се сами, ще ви я пусна.

— Не! — енергично я спря Лий Уейд. — Не искам да я гледам. Тя не е иззета при легален обиск.

— Моя работа си е какво ще правя в собствения си дом — сопна се тя.

Тогава към нея се обърна по-младият полицай:

— Касетата може да се окаже ключовото доказателство за извършено убийство. Ако я изземем без ордер, тази улика не може да бъде представена в съда. И всякакви обвинения, които бихме могли да отправим на базата на материала, който тя съдържа, могат да се окажат плод на отровно дърво.

Тази фраза — за отровния плод — бе споменавана неколkokратно по време на семинарните занятия в полицейската академия върху четвъртата поправка на конституцията. Беше слушал тези лекции само преди няколко месеца.

„Сигурно е получил отлични оценки за правилното усвояване на техниката на събиране на доказателствен материал“ — помисли си Лий Уейд. След като бяха чули от Джулия Уейд какво е видяла на касетата, те бяха заслужили допълнителни точки за съобразителността да се обалят в отдел „Убийства“ и да се поинтересуват дали някой там не знае нещо за смъртта на бял човек, промушен в сърцето с шиш. Това бе довело до пристигането на Лий Уейд тук към четири часа сутринта.

Той помоли Джулия Чуа да му позволи да изчака в нейната дневна, ако тя не възразява. Искаше да е тук случай, че се появи Коруин Стърмър. Седна на тапицирания със син велур диван и се пресегна към телефона, за да се обади на дежурния по управление. Той го свърза с неговия партньор Ронсън.

Трябваше им информация за Коруин Стърмър.

Трябваше им ордер за обиск.

Трябваше им извлечение от сметката на телефона, регистриран на името на Коруин Стърмър в този апартамент, и за целта някой трябваше да раздруса „Пасифик Бел“ наистина здраво, защото този път не можеха да чакат обичайните две седмици.

— Касетата още е в мен — напомни Джулия Чуа. — Кажете ми какво да правя с нея.

— Ще ме направите много щастлив, ако я върнете обратно точно там, откъдето сте я взели. Даже не искам да чувам къде. Когато получим ордера, ще обърнем това място наопаки.

— И кога ще стане това? — попита тя.

— Започваме да действаме. Първо трябва да измъкнем някой съдия от леглото, а това може да отнеме няколко часа.

— А ако той се върне преди това?

— Тогава ще си поговорим с него. Хубавичко.

— Той е убиец — отсече тя.

Лий Уейд напълно ѝ вярваше. Собственикът на тази касета беше или убиец, или съучастник в убийство.

— Ще видим — бе всичко, което каза той.

Коруин Стърмър караше кафявия си микробус по Клемънт Стрийт. В този час улицата по правило бе задръстена от паркирали коли, но поне нямаше никакво движение.

Намали скорост и спря на пресечката с Десето Авеню. После погледна напред.

Две патрулни коли с надпис SFPD^[1] бяха паркирани малко по-надолу. Етажът на Джулия Чуа беше осветен. Той даже не зави, а продължи направо по Клемънт Стрийт още една пряка и след това отби по „Гиъри“. Когато се отдалечи достатъчно, слезе до една телефонна кабина.

Набра номера на апартамента си. Компютърът пое обаждането и Коруин Стърмър въведе допълнителна шестцифрена комбинация.

Кодът задейства кратка програма, която започна унищожаването на данните върху твърдия диск на машината, записвайки случайни числа върху старите файлове. После се качи в колата. Отново потегли, минавайки покрай притихналите къщи. Не беше изпаднал в паника, дори вече не бързаше. Стигна до края на „Гиъри“ и излезе на океана. Оттук се насочи към Гейт Хайуей. Плажовете и разбиващите се вълни останаха отдалеч. Отляво се простираше дълъг паркинг, запълван през уикендите с коли на летовници. Но тъй като наблизко нямаше къщи, в нощи като тази паркингът оставаше практически празен. Той продължи по океанската еспланада все на юг, спазвайки ограниченията на скоростта. Около две мили по-надолу по Грейт Хайуей на паркинга чакаше самотна кола. Бял „Шевролет кавалер“. Той паркира на няколко клетки от нея и изключи двигателя. Вълните на прибой тежко се разбиваха. Плажната ивица бе безлюдна, както и магистралата. Коруин Стърмър извади от жабката на микробуса регистрационния талон и застрахователната полица, както и малка чантичка с инструменти. Накъса документите на малки парченца и ги хвърли по вятъра. Знаеше, че когато полицията опита да извади от базата данни към отдела за регистрация на моторните превозни средства сканираната снимка на Коруин Стърмър, ще установи, че графичният файл е изтрит. Не след

дълго полицаите щяха да установят още, че цялата съдържаща се информация за него е пълна измислица, а по-подробните изследвания щяха да разкрият само, че подмяната е била извършена по неизвестен начин преди няколко месеца. Убиецът бе предвидил този момент отдавна. И беше готов да захвърли самоличността на Коруин Стърмър както змия сменя кожата си. Самоличността за него не беше нищо повече от обикновена санитарна бариера... Като хирургическите ръкавици например — за еднократна употреба.

Той отключи вратата на белия „Шевролет“, хвърли вътре регистрационните табели на микробуса и инструментите и извади алуминиевата шина изпод седалката. Нагласи я на десния си крак, нагласи го внимателно край седалката, седна и затвори вратата. Запали двигателя и фаровете и бавно пое напред, използвайки специално монтираната приставка за ръчно подаване на газ. Самоличността на К. В. Хартмунд не беше най-удобната за използване, но за момента предоставяше едно огромно предимство.

К. В. Хартмунд бе невидим. Никой не го подозираше в убийство.

Свали прозореца откъм своята страна и пое свежия морски въздух. Изпита удоволствие, когато той изпълни гърдите му. Долавяше в него сладкия мирис на свободата.

[1] Съкращение от „Полицейско управление на Сан Франциско“ — б. пр. ↑

49.

В къщата на Тесла Стрийт за първи път от близо година Кейт и Елис спяха в едно легло.

Елис се носеше някъде на границата на съня, щастливо замаян, напълно отпуснат и необременен — нещо, което не бе изпитвал, откакто се бяха разделили. Кейт се бе сгушила в него. Беше я прегърнал с дясната си ръка, притискайки я до себе си, сякаш искаше да я задържи така за дълго. Това ѝ харесваше.

В същия момент, на няколко преки от тях, К. В. Хартмунд влезе в апартамента си на Юниън Стрийт.

Три от мониторите на Елис Хойл светеха в тъмнината на голямата му работна стая, но двамата спяха в спалнята и не можеха да ги видят. Картината на екрана на единия от тях се смени — това беше мониторът, свързан с видеоскенера, останал все така насочен към апартамента на „Стома“ на Ръшън Хил. Сивата пелена на приемания до момента бял шум се раздвижи, опитвайки се да приеме някакви очертания. К. В. Хартмунд бе включил своя компютър и видеоскенерът приемаше сигналите, излъчвани от монитора му. В спалнята на големия дом сетивата на Елис Хойл бяха способни да възприемат само топлината на лежащото до него тяло.

Мониторът продължавашеда възпроизвежда действията на Кристиян Хартмунд.

Той се включи към системата за резервации на авиолиниите, въведе парола за идентификация, даваща му определени привилегии за достъп, и въведе команда за търсене на резервация на името на Кейт Лейвин за полет до Белиз Сити.

Намери я за по-малко от минута и я анулира. Системата автоматично запълни освободената резервация с първото име в списъка на тримата чакащи, надяващи се да летят от Лос Анжелис до Белиз Сити. После се изключи и извика собствената си програма, използваща картата на града. Името, което въведе, беше:

Хойл, Елис

В този момент Елис Хойл усети, че разсънената Кейт леко го разтърсва, опитвайки се да го събуди.

— Хей, Елис, събуди се — чу я той. — Имам страхотна идея... слушаш ли ме?

Той кимна.

— Защо не дойдеш с мен до Белиз? Вземи самолета след ден-два и ще бъдем заедно там, а? Ще ми помогнеш в нещо, ако имаш настроение. Знам, че имам за какво да те използвам. Но не се страхувай, няма да е само работа, по-важното е, че няма да се разделяме, нали? — Тя се премести, прехвърли крак през него и го възседна с ръце на раменете му. — Като едно време, какво ще кажеш?

Той не отговори, но я притегли към себе си и я целуна, опивайки се от аромата ѝ.

Екранът на монитора в дневната показваше вече картата на Сан Франциско и района на Телеграф Хил.

Малка червена точка примигваше под символа, обозначаващ Койт Тауър.

В информационното каре в долната част се четеше:

Хойл, Елис

Тесла Стрийт 2600

Сан Франциско

* * *

Последната задача на Кристиан Хартмунд, преди да легне да спи, беше да се включи към „Вербум“ и да провери електронната си поща.

Системата го информира:

Добре дошъл, Стома.

Имаш нова поща.

И наистина справочникът на директорията, в която получаваше пощата си, показваше, че е постъпило едно съобщение, изпратено вчера. Той не бе имал възможност да провери по-рано.

Беше от „Аватар“.

Той започна да го разтоварва^[1] в собствения си компютър. Програмата за обработка на електронната поща автоматично декодира

и започна да извежда на екрана съдържанието на файла. Видя, че това е снимка.

Образът се появяваше ред по ред, започвайки от горния край, така че ефектът беше като от бавно падаща завеса, разкриваща намиращото се зад нея. Преди още да бе видял всичко, убиецът почувства да го обхваща пристъп на сляпа ярост. Картината му бе позната. Паркинг. Умиращият „Чаз“, нямам разтворил уста в писък.

„Аватар“ му изпращаше кадър от собствената му видеокасета.

Ръцете му хванаха ръба на масата пред него. Сърцето му лудо заби. В същия миг той разбра, че това не е само ярост.

Усещаше и паника. Картината продължаваше да се спуска и на дъното се появи явно добавеното от „Аватар“ кратко съобщение:

KBX: Знам.

Той бързо изключи компютъра. Остана загледан в тъмния екран, опитвайки се да преодолее яростта и паниката и да помисли трезво. Случилото се просто не беше възможно. К. В. Хартмунд бе извън всяко подозрение. К. В. Хартмунд бе невидим.

И все пак първо полицаят на прага му, сега това. Налагаше се да помисли за възможността да е напълно компрометиран. Но как?

Той стана, прекоси стаята и разтвори завесите на прозореца. Оттук ясно виждаше нагоре към Телеграф Хил и Койт Тауър на самия му връх. Някъде там се намираше домът на човека, който понякога наричаше себе си „Аватар“.

„Добре тогава, и аз знам“ — помисли си той.

[1] Така се нарича процесът на прехвърляне на данни от обслужващия компютър (наричан още „сървър“) на компютъра на клиента — б. пр. ↑

Когато на сутринта Дейвид Хъджинс се приближи към къщата на Елис Хойл, следвайки баба си, съвсем ясно дочу музика.

класическа музика — беше почти сигурен, че е Бах, пуснат доста силничко при това, — която се разнасяше отвътре.

— О, това пък какво е? — озадачи се Роберта Хъджирс. Те влязоха и се озоваха в облян от лъчите на утринното слънце дом, а музиката зазвуча още по-силно, разбира се. Едва когато слязоха по входното стълбище, чуха женски глас откъм кухнята. Жената тихо се смееше. Дейвид ги видя през широко разтворената врата на кухнята: Елис Хойл и симпатична жена, така погълнати един от друг, че не бяха осъзнали, че вече не са сами. Трябваше бабата на Дейвид да се изправи на прага на кухнята и да постои така няколко секунди, преди да я забележат.

Дейвид не познаваше жената, но баба му пристъпи вътре и се здрависа с нея. Дейвид прецени, че сигурно това е жената, наела баба му — бившата съпруга на Елис Хойл. Макар тази сутрин да не изглеждаше никак бивша.

Пред погледа на Дейвид тя целуна страстно Елис Хойл и стана от масата. Тогава се видя, че е облечена в дълга мъжка риза, която скриваше останалото. Тя погледна Дейвид, дари го с бърза усмивка, леко му махна с ръка и се скри в спалнята.

Дейвид добре познаваше баба си и разбра, че тя е доволна да види настъпилата промяна — оживление и светлина в този дом след дълги седмици унил мрак. Но под радостта ѝ прозираше и прозаичното безпокойство, че подобно развитие на нещата ще я лиши от една добре платена работа. Убеди се, че е прав, когато я чу да се обръща уж шеговито, ама не съвсем, към Елис Хойл:

— Може би това означава, че вече няма да имате нужда от мен?

На което Елис Хойл отговори:

— А може би означава, че и двамата ще се нуждаем от теб.

51.

Лий Уейд все още чакаше получаването на ордер за обиск, когато малко преди десет сутринта „Пасифик Бел“ направи извадката за сметката на Коруин Стърмър. Съпругът на Джулия Чуа притежаваше факс за нуждите на бизнеса си, така че Ронсън изпрати няколко страници, обхващащи последните два месеца, през които е бил използван телефонът от сутеренния апартамент.

Заедно с тях той изпрати и копие от материала за обажданията на Доналд Траск, с който разполагаха отдавна.

Ронсън вече беше забелязал интересните моменти и ги бе маркирал за улеснение на Лий Уейд. Имаше три отделни случая, когато Доналд Траск и Коруин Стърмър се бяха свързвали по телефоните си с телефона на „Вербум интерчейндж“... по едно и също време. Единият от тези три пъти беше в нощта на убийството.

Лий Уейд се сети за Елис Хойл и предположенията му, че убиецът и жертвите биха могли да се срещат интерактивно и невидимо, използвайки компютърната връзка. Коруин Стърмър беше прекарал значително време из „Вербум“ — понякога до няколко часа дневно, — ако се съдеше по продължителността на обажданията му.

„Точка в полза на гения“ — каза си Лий Уейд. Елис Хойл може и да подозираше невинен, но поне бе използвал вярната идея.

Ако се изключеха свързванията с „Вербум“, Коруин Стърмър не бе губил време в телефонни разговори. Беше се обаждал на може би петнайсет-двайсет различни номера, повечето от тях градски. От друга страна, бяха му звънили към една дузина хора.

Джулия Чуа разреши на Лий Уейд да използва нейния телефон.

Той започна да звъни по списъка на хората, които бяха общували с убиеца. Безсънната нощ вече започваше да оказва влиянието си върху него. Той седеше в дневната на Джулия Чуа и усещаше тялото си налято с тежест.

Имаше клетъчен телефон на разположение и започна първо с тези, на които бе звънил Коруин Стърмър. „Пасифик Бел“ услужливо бе предоставила втори списък с имената, на които бе регистриран

всеки телефон. Повечето не представляваха нищо интересно: най-обикновени дребни бизнесмени, които дори не бяха чували за него.

Имаше и две обаждания на номер в окръг Мендосино и по специално до Пойнт Арина, на името на Джейн Регалия, но когато Лий Уейд опита да се свърже с нея, единственото, което чу в ухото си, бе неприятното стържене на включен факс или компютър.

Други две обаждания бяха на номер в Мисури, а от своя страна този номер бе звънил на Коруин Стърмър цели три пъти.

Лий Уейд опита номера. Чу сигнала пет-шест пъти и се готвеше да се откаже, когато някой вдигна слушалката.

— Ало? — осведоми се мъжки глас. Лий Уейд се представи и попита:

— С Чарлз Обенд ли говоря?

Паузата се затегна толкова дълго, че Лий Уейд се запита дали мъжът не е прекъснал връзката. Накрая той проговори:

— Чарлз Обенд беше мой брат. Погребението му е утре. Тук съм, защото разчиствам дома му.

Лий Уейд усети, че се изправя от синия диван.

— Как се случи? — попита той.

Братът на Чарлз Обенд му разказа за убийството в гаража на паркинга. Говореше така, сякаш сам не вярваше в реалността на станалото, сякаш не можеше да приеме за възможно, че някой е постъпил с брат му по този начин.

Но Лий Уейд вярваше. Вече беше видял сцената на лентата, която Елис Хойл бе сканирал от апартамента на Юниън Стрийт.

Братът на Чарлз Обенд му каза, че убийството е станало в петък, късно през нощта. Лий Уейд си спомни, че анонимният факс до отдел „Убийства“ бе пристигнал няколко часа по-късно, в утрото на съботния ден.

Ставаше ясно, че Чарлз Обенд е „Мийтуер #3“.

„И аз го видях“ — мислеше си Лий Уейд, докато братът говореше.

— Брат ви има компютър, нали? — проговори Лий Уейд. — От онези, които се свързват по телефона.

— Да. Той е точно пред мен в момента.

Няколко минути по-късно пристигна и ордерът за обиск. Донесе го партньорът на Лий Уейд.

Джулия Чуа заведе Лий Уейд и Ронсън в мазето и им показа как да развият винтовете. Те влязоха и взеха касетата от чекмеджето на нощното шкафче, където тя послушно я бе върнала. Донесоха я горе, пуснаха я на видеокасетофона на Джулия Чуа и седнаха да я прегледат. Тя остана в съседната стая. Каза че я е видяла веднъж и това ѝ е предостатъчно.

Касетата започваше с тяло на циментов под, тяло на млад мъж с тъмно петно от лявата страна на гърдите — там, където се намира сърцето. Някой — мъжът, чието лице камерата така и не бе успяла да зафиксира — седеше върху гърдите на трупа и бъркаше в областта на петното с шиш, влагайки значителни усилия. Лий Уейд се сети, че тук Джулия Чуа не е издържала и е спряла касетата. Той също я спря, пренави я и я пусна отначало. Когато на екрана се появи първата картина, Лий Уейд осъзна, че става нещо уникално. Никога преди не бе наблюдавал убийството, което му бе възложено да разследва.

Вързаният на пода сигурно беше Доналд Траск. Убийството пред очите му трябваше да е неговото.

Касетата продължаваше да се върти, а Лий Уейд усещаше все нарастващо чувство на отвращение и умора. Продължаваше да гледа само с надеждата, че ще зърне лицето на Коруин Стърмър, но това така и не се случи. Мъжът предвидливо стоеше през цялото време с гръб към камерата. Лий Уейд не разбираше откъде Джулия Чуа е толкова сигурна в неговата самоличност.

Ставаше му все по-ясно, че само касетата няма да е достатъчна за предявяването на обвинение. Сенките, начинът, по който убиецът стоеше по отношение на източниците на светлина и самата камера, правеха неговата недвусмислена идентификация невъзможна. Макар да бе видял значителна част от касетата, той не беше уверен дали сам ще може да познае Коруин Стърмър, ако го срещне на улицата. Изглежда я докрай — още десетина минути — отново я пренави, пак я пусна и остана да я гледа, дълбоко замислен, докато на екрана не се появиха подскачащите точки на сигнал от незаписана касета.

И точно когато смяташе да стане, да я спре и да я вземе със себе си, празната част свърши и отново се появи запис.

Картината показваше същата стая с циментов под, с която бе започнал записът. Но този път на пода лежеше жена. Беше жива, но

отказала се вече от живота, ако се съдеше по изражението ѝ. Иззад камерата се показва мъж с мачете в ръка.

Той вдигна мачетето и леко се извърна към камерата, показвайки за миг лицето си. В този момент Лий Уейд скочи и сграбчи дистанционното управление, за да върне кадъра. Познаваше този мъж. Бяха се срещали преди по-малко от двайсет и четири часа.

Това бе Кристиян Вилем Хартмунд, но сега не носеше металната шина на крака си, а си вървеше съвсем спокойно без нея.

Мачетето се стовари в момента, в който Лий Уейд взе слушалката на телефона. Обади се на своя лейтенант да организира арестуването на убиеца на Доналд Траск. После извади касетата и каза на Джулия Чуа, че си тръгва. Нареди ѝ незабавно да напусне дома си, ако Коруин Стърмър случайно се появи, и да се обади в полицията от най-близкия телефон.

Но не вярваше, че това може да се случи. Вече не. Коруин Стърмър имаше друго място, където да се скрие. И Лий Уейд знаеше къде е то: в един апартамент на Юниън Стрийт. Но това нямаше да продължи дълго.

Кейт излезе след закуска. Трябваше да си събере нещата за път, а се налагаше и да отдели малко време за студиото преди да тръгне. Елис Хойл я прегърна, погледна я изпитателно в очите и я пусна да върви.

Когато тя замина, той прегледа програмата, която Дейвид бе написал през изминалата седмица. После си направи резервация за Белиз Сити за след три дни. Мисис Хъджинс продължаваше да се занимава с нещо — в дните за почистване тя обикновено се задържаше почти през целия ден, — а Дейвид бе погълнат изцяло от компютъра, пред който бе седнал.

Елис Хойл се хвана да прегледа касетата, на която бе записал картината, сканирана от монитора в апартамента на Кристиян Хартмунд, показваща огнената топка в гаража на паркинга.

Беше отделил на това няколко минути снощи, докато все още бе сам. Надявал се бе да види някои подробности, останали незабелязани при първото преглеждане.

Задачата беше депресираща и неприятна — той мразеше проклетата касета! — но си помисли, че сега сутринта, на дневна светлина и след като междувременно се бяха случили толкова много неща, тя ще се окаже малко по-поносима.

Пусна я на каданс, стигна до края, върна я в началото и отново я прегледа крайно внимателно.

Реши, че се налага да я разгледа кадър по кадър. В стаята беше прекалено светло и отраженията в екрана му пречеха.

Но на мисис Хъджинс и внук ѝ това, изглежда, им допаднаше. „Всъщност кой не обича топлото слънце? — помисли си той. — Макар че понякога пречи.“

Горе, до стълбищната площадка, имаше стая, някога използвана като гараж. Беше пристройка към къщата.

Когато двамата с Кейт купиха имота, той нае строителен предприемач, нареди му да я превърне в офис, след което тя стана работното му място. Беше я използвал години, дори след като тя го бе

напуснала. Чак след като разводът влезе в сила, той се захвана лека-полека да се разпростира долу и то не толкова с намерение да използва по-голямата площ, колкото да направи дома си да изглежда малко по-обитаем и не така пуст.

Изключи един от компютрите — „Pentium“-а. Той имаше видеобластер — платка, позволяваща редактиране на видеообекти.

Не беше работил тук от седмици. Стаята бе празна, с изключение на едно бюро и стол. Това му бе предостатъчно. Сложи компютъра на бюрото, слезе обратно долу за видеодека и касетата, после направи трета разходка за цветния монитор.

Каза на мисис Хъджинс, че ще остане там горе за известно време. Качи се обратно и се готвеше да излезе през вратата, когато Дейвид извика и го попита за „Вербум“ — как да влезе там и какво да прави.

Елис Хойл никак не обичаше да бъде отвлечан от задачите, които сам си поставяше. Мислите му вече се въртяха само около касетата и онова, което смяташе да прави с нея. Все пак се върна в края на площадката, все така държейки монитора.

Дейвид бе седнал пред компютъра, който трябваше да използва — онзи, който сам Елис Хойл използваше, когато се включеше в системата. Слава Богу, имаше лесен начин да направи необходимото.

С ясен и висок глас той изрече:

— „Ком. Вербум. Връзка.“

Свързаният с компютъра модем запя мелодията на номера.

— Аз съм написал скрипт-програмата. Тя прави всичко необходимо автоматично — обясни той на Дейвид.

Номерът се обади още на първото позвъняване. Модемът изписука.

Миг по-късно писукането спря. Системата прие подадената ѝ парола и приветства „Аватар“.

— Включен си — обясни Елис Хойл на момчето. — Днес ще си „Аватар“, така че се дръж на ниво, не ме излагай и не прави нищо, което аз не бих направил. Ако имаш въпроси, просто почукай. — Той влезе в стаята и затръшна вратата с крак.

53.

Компютърът на Кристиан Хартмунд издаде протяжен звън. Това беше алармен сигнал. Той бързо отиде при бюрото, на което стоеше машината, и видя, че „Аватар“ се е включил във „Вербум“.

Убиецът най-сетне беше научил някои неща за „Аватар“. Не кой знае какво, но три факта бяха от значение. „Аватар“ живееше сам и беше самотен човек. „Аватар“ водеше уединен живот в къща на по-малко от половин миля от него.

„Аватар“ стоеше в този момент пред клавиатурата.

* * *

Елис Хойл свърза кабелите, които трябваше да му дадат възможност да прехвърли видеоклипа с огнената смърт на онзи паркинг в компютъра. После изгаси осветлението. Светлината от екрана му бе напълно достатъчна.

Беше му добре в мрака и тишината. Това беше правилната обстановка, предразполагаща към работа. Не, това бе единствената обстановка, позволяваща нещо да се свърши.

Пусна видеокасетата. За пореден път прегледа ужасната сцена, започваща с приближаването на нищо неподозиращата жертва през гаража и последвалата огнена топка. Видеообластерът поемаше сигнала, преобразуваше го в цифрова форма и го записваше на твърдия диск на компютъра. Елис Хойл пусна клипа още веднъж, този път не от видеодека, а от диска. Нагласи скоростта на възпроизвеждане на кадър в секунда. При тази скорост зрението възприемаше поредицата не като филм, а като последователност от диапозитиви с малки разлики между тях.

Целият клип се състоеше от 1372 кадъра. Всеки кадър представляваше застинал момент, откраднат от времето и запазен като комбинация от светлина и цветове — „пиксели“ на компютърен език, — подредени в правилни редици и колонии.

При нормалната скорост от трийсет кадъра в секунда, клипът продължаваше 46 секунди.

При скорост на преглеждане един кадър в секунда, на Елис Хойл щяха да му бъдат необходими близо 23 минути, за да види всичко. Той се наведе и впи поглед в екрана.

* * *

Долу на Юниън Стрийт Лий Уейд, Ронсън и още двама униформени полицаи се готвеха да арестуват човека, известен и като Стърмър, и като Хартмунд. Двата полицаи застанаха под прозорците, а Уейд и Ронсън позвъниха на входната врата.

Няколко минути по-късно те вече звъняха, чукаха и викаха, но никой не отговаряше.

След малко се появи домоуправителят, явно привлечен от шума, поинтересува се какво става и им отвори апартамента. Но вътре нямаше никого. Убиецът си беше заминал.

* * *

В този момент той се изкачваше по Тесла Стрийт.

Беше облечен в тъмносин работнически комбинезон, със синьо кепе и носеше здрава брезентова чанта, затворена с цип. Твърдата му целеустремена походка създаваше у околните впечатление, че е техник, повикан да отстрани някакъв проблем.

В известен смисъл това беше точно така.

Проблемът се казваше „Аватар“. Макар в предварителните му намерения смъртта на „Аватар“ да бе свързана с повече драма и известен ритуал, „Аватар“ сам бе приближил собствения си край, изпращайки на „Стома“ онази снимка.

„Аватар“ трябваше да бъде елиминиран. Поради това, че беше без изход само след една пряка, Тесла Стрийт се радваше на малко движение. Единствено живущите тук идваха и си отиваха. А понеже кварталът беше от скъпите, почти на никого не се налагаше да ходи на работа, за да може да изплаща луксозния си дом. По тази причина

убиецът нямаше усещането, че някой го наблюдава, докато вървеше по тротоара. Нито една кола не го пресрещна и нито една не го застигна.

Вече беше почти където трябва. Къщата се намираше на склона на Телеграф Хил и бе построена по такъв начин, че повечето ѝ стаи се намираха под нивото на улицата. Между номер 2600 и съседната къща имаше празнина, достатъчно широка, за да се вмъкне в нея, да прескочи оградата и да се спусне по каменистия склон на хълма.

Оказа се по-стръмно, отколкото си го бе представял. Наложил му се да се хване за някаква канализационна тръба, за да спре плъзгането си покрай стената на къщата. Вече беше стигнал почти на нивото на жилищните помещения. Малко по-надолу се виждаше тесен прозорец. Той се спусна до него и предпазливо надникна вътре.

Беше спалня и в нея нямаше никого. Вратата бе отворена и през нея можеше да се види част от дневната.

И там нямаше никого. Спря се да си поеме дъх. Не се налагаше да бърза — никой минаващ по улицата горе не би могъл да го види тук. А ако някой случен наблюдател го забележеше отдолу и отдалече, сигурно щеше да го вземе за техник, отстраняващ повреда. Отвори чантата. Беше почти пълна: пластмасови пликове за окървявяваните дрехи, резервен чифт обувки, пакет хартиени кърпи за бърсане, комплект инструменти и шперцове, ролка скоч-лента, малък лост и още ред неща, които не се виждаха — комплект за крадец-взломаджия и убиец-кръвожаден.

Сложи си ръкавици и ски-очила. Видя, че прозорецът е заключен. Извади от чантата си дръжка, на единия край на която бе закрепена полусфера за вакуумно захващане, натисна я в горния край на прозореца и очерта с елмаз за рязане на стъкло кръг по периферията на полусферата. Леко, но рязко натисна дръжката, кръгът се отдели от останалата част на стъклото, той го изтегли и се пресегна през дупката да отвори.

Пусна дръжката и стъкления кръг в чантата и извади от нея мачете.

Е, не беше от неръждаема стомана, но по острието не се виждаше нито едно петънце.

Остави го върху останалите неща в чантата и вдигна прозореца с две ръце.

* * *

В потъналата в мрак работна стая Елис Хойл беше стигнал почти до края на 46 секундния клип.

Кадрите продължаваха да се сменят на екрана, а той продължаваше да се взира напрегнато, попивайки подробностите.

В един миг се наклони още по-напред, взря се съвсем отблизо, с няколко клавиша спря възпроизвеждането на останалата част и се върна на онова, което го бе заинтересувало.

Един кадър назад... Втори...

В мига, в който убиецът влизаше в колата си и беше наклонил камерата, в огледалото за обратно виждане се бе мярнало лице. Едно случайно подреждане на камера, фокус, огледало и човек бе станало причина той да се самозаснеме.

Елис Хойл почти опря нос в екрана, разглеждайки безценния кадър. Лицето в огледалото беше прекалено малко, за да се различи нещо от него. С няколко команди той изолира частта от клипа, обхващаща кадъра с огледалото и отражението в него.

Този образ беше лицето на убиеца. И Елис Хойл знаеше как да го види по-добре.

* * *

Все още извън дома, убиецът хвана мачетето за дръжката, промъкна се през прозореца и леко скочи на пода в спалнята.

Чу тракането на клавиатура, докато пресичаше отделящото го от вратата разстояние. След малко застана на прага и хвърли бегъл поглед на онова, което бе пред очите му. Дневната беше значително по-голяма, отколкото му се бе сторила по време на огледа отвън. Изглежда, необичайната ѝ височина — близо два етажа нагоре — допринасяше за този ефект.

Видя масите, отрупани с компютри. „Аватар“ беше компютърен експерт, в това вече не можеше да има никакво съмнение. Чуването по клавиатурата идваше отляво на убиеца, непосредствено до прозореца.

Мачетето беше готово и леко повдигнато, дясната му ръка леко сгъната в лакътя. Той прекрачи прага и се обърна към звука.

На седем-осем метра, седнала с гръб към него и с лице към прозореца, дребна фигурка се бе сгушила над клавиатурата.

Убиецът безшумно пристъпи напред. По пътя си трябваше да мине покрай друг, много широк портал. С периферното си зрение долови, че това може да е кухнята, но вниманието му бе приковано върху фигурата пред него. Беше се концентрирал върху онова място между плещите, където вратът преминава в рамене. Повдигна мачетето за решителния удар.

Но нещо дълбоко в подсъзнанието му го глождеше. „Аватар“ не изглеждаше по този начин.

И в този миг телефонът иззвъня.

* * *

Апаратът се намираше зад Дейвид Хъджинс.

Той се извърна от монитора, погледна зад себе си и видя маскиран мъж, замахнал с високо вдигнато мачете, да прави няколко бързи крачки, скъсявайки дистанцията помежду им.

* * *

„Това не е «Аватар»!“ — осъзна убиецът, когато фигурката в стола се обърна към него.

Изненадата го забави за миг, той се поколеба и дори леко свали мачетето. После си каза, че вече няма място за отстъпление, че с това трябва да се свърши, така че пак вдигна оръжието и пристъпи напред.

И тогава в кухнята, която до момента бе игнорирал...

* * *

Роберта Хъджинс беше в кухнята. Стоеше точно до портала зад плота, над който висеше закачалка за медни тигани — все скъпи неща, събиращи прах от деня, в който стопанката на тази къща я бе напуснала.

Телефонът извъня за пръв път и тя погледна към него.

Върху плота бяха натрупани тенджери и тигани, които се бе захванала да бърше, лъска и окачва обратно на местата им. Когато вдигна поглед към звънящия телефон, тя зърна минаващия в този миг покрай нея мъж с маскирано лице и някакъв нож — Боже Господи, истински меч! — в ръка.

Но той не я видя.

Дейвид се извърна в стола си.

Маскираният се поколеба, после вдигна меча и пристъпи напред...

... и изведнъж времето забави ход и всеки момент се превърна в цяла вечност...

... и без много да мисли, тя се пресегна и взе един тиган, защото под ръката ѝ в момента имаше точно тиган, но от движението натрупаните медни съдове се заклатиха и с изненадващ грохот се стовариха на пода, пръсвайки се във всички посоки.

— Я СПРИ ТАМ! — извика тя с глас, излизащ от неподозирани дълбочини в малкото ѝ тяло, започнал малко високо, като за писък, но бързо преминал в изръмжаване, във вопъл, изтръгнал се от нея и понесъл в себе си цялата обич към нейния внук.

Телефонът извъня повторно. Викът и грохотът забавиха мъжа с мачетето, накараха го да спре, да се обърне към нея... значи да се извърне настрани от Дейвид. Той я погледна неуверено през отворите в маската.

В същия миг Дейвид изскочи от стола и се хвърли встрани от нея, от мъжа и от острието.

Добро момче!

Тя отново посегна към тигана, без да гледа, и този път го напипа. Дългата му дръжка удобно легна в ръката ѝ.

Непознатият хвърли поглед към Дейвид, но Дейвид вече беше на безопасно разстояние.

Телефонът извъня за трети път. Мъжът, явно взел решение — тя видя това в погледа му, — се обърна към нея, заплашително разклати

острието и пристъпи напред. Но, изглежда, не беше съвсем сигурен в себе си.

Когато той направи крачка към нея, тя отстъпи назад, оставяйки плота между двамата им, после също вдигна големия меден тиган...

... телефонът извън за четвърти път, но тя регистрира този факт с крайчеца на съзнанието си...

... тогава той се пресегна през плота...

И острието се спусна надолу!

Тя направи движение, за да го блокира. Острието попадна отстрани на изпъкналото дъно на тигана, издрънча и отскочи.

Тя отстъпи още една крачка. Той отново се хвърли напред и пак замахна, но тя леко премести тигана и този път острието попадна право в центъра му. Тиганът се превърна в църковна камбана, отекна с удара, а мачетето излетя от ръката му, превъртайки се във въздуха. Удари се в един от шкафовете и падна на пода в краката ѝ.

Тя се наведе и го взе. Дейвид в дневната беше сграбчил телефона и набираше трите цифри, трите най-сладки цифри.

Тя чу напевната им мелодия, но мъжът с маската също я чу. Той погледна Дейвид с телефона, после нея с мачетето.

След това се извърна и побягна.

* * *

Дейвид Хъджинс вдигна телефона в мига, в който някой се бе отказал повече да чака.

Чу сигнал „свободно“ и пръстите му сами полетяха по бутоните — 9... 1... 1.

— Полиция — каза нечий глас.

* * *

Елис Хойл долови дрънченето на съдове и вика на Роберта Хъджинс с подсъзнанието си. Чу и звъна на телефона и се запита защо тя не вдига слушалката. Тук горе имаше извод за телефон, но не бе намерил време да свърже апарат.

Той отхвърли опитите за отклоняване на вниманието му и отново се концентрира върху задачата, срещу която се бе изправил.

Вече беше увеличил кадъра и бе изолирал онзи негов фрагмент, показващ лицето на убиеца, отразено в страничното огледало за обратно виждане на колата. Увеличено до размерите на цял екран, лицето не беше много ясно, защото самата картина не бе с добро качество. Ново увеличение само щеше още да го замъгли. Имаше още една възможност.

Но не можеше да я изпробва тук.

Отдолу се разнесоха нови викове. Гласът беше на внука на мисис Хъджинс, който викаше за помощ.

Елис Хойл скочи и излезе от работната си стая. Застана на площадката и видя долу мисис Хъджинс седнала и прехвърлила ръка през раменете на своя внук. Тя вдигна поглед към него и обясни:

— Висок мъж в сини дрехи... Опита се да убие Дейвид. Влезе в спалнята, така че внимавайте. Полицаите идват насам.

Прозорецът на спалнята беше отворен. Елис Хойл надникна през него и не видя нищо особено. После изтича горе и изскочи през входната врата. На тротоарите нямаше никого.

* * *

Кейт Лейвин изчака клетъчния си телефон да позвъни четири пъти, преди да се откаже и да го прибере обратно в чантата.

Елис сигурно бе излязъл. Знаеше, че ако е там, щеше да се обади още на първия или най-много на втория път.

Стоеше пред гишето за билети на аерогарата. Искаше да вземе номера на резервацията си от Елис.

— Моля ви, проверете пак — каза тя на служителя. Той направи едва забележим жест, издаващ, че е на границата на търпението си. Опашката зад Кейт беше станала доста дълга.

— Списъкът е пред очите ми — обясни той. — Внимателно го прегледах целия, но името ви отсъства. Няма нищо дори близко до вашето име.

* * *

Убиецът се спускаше по хълма под Тесла Стрийт. Беше изскочил през прозореца на спалнята, беше се плъзнал по каменистия склон и заедно с брезентовата си чанта се бе озовал на съседната пряка. Преди да излезе на нея, съобразително беше свалил ръкавиците и маската си.

Никой не го спря. Всъщност никой не му обърна внимание.

Шевролет се намираше наблизо, той го отключи, хвърли чантата вътре, влезе, запали двигателя и потегли.

Първите полицаи, които видя, стояха в патрулна кола в подножието на Телеграф Хил. Канеше се да завие по „Ембаркадеро“, когато отдясно се зададе друга, бързо движеща се кола с двама униформени полицаи.

Той спря и ги пусна да минат. Бляскащите светлини на буркана го заслепиха за миг, после колата полетя на висока скорост нагоре по улицата. Беше започнал да идва на себе си. Чувстваше се в безопасност. Беше оставил достатъчно разстояние между себе си и фиаското на върха на хълма. Никой не знаеше кой е той и никой не би могъл да го докосне с пръст.

Включи на скорост, зави и видя пред себе си моста Голдън Гейт, опънал снага над покривите на магазини и ресторанти, пръснати по Рибарския кей. Да, трябваше му точно мостът.

Мостът, квартал Марин, Соусалито, брегът. Край на дреболиите. Беше дошъл часът на истината.

— Няма никакъв проблем да ви откарам до Лос Анжелис — търпеливо обясни служителят на Кейт Лейвин. — Но списъкът на чакащите за място е дълъг и не бих казал, че шансовете ви са особено големи. Другата възможност е да ви направя резервация за същия полет, но утре.

Не виждаше никакъв смисъл да прекарва цяла нощ сама в Л. А. За нея алтернативата бе да остане още една нощ с Елис. Така че хвърли кредитната си карта „AmEx“^[1].

— За утре — каза тя.

Беше невъзможно да се прибере от летището до моста Голдън Гейт, без да използва градските улици, задръстени от коли. Не искаше пак да звъни на Елис — беше взела решение да го покани да прекарат заедно нощта при нея и сега искаше да се отпусне за дълго във ваната и добре да си почине, преди да се видят.

Измина близо час, докато стигне до моста. Няколко минути по-късно отби от магистралата, излезе на „Бриджуей“ и спря в паркинга на седми сектор. Взе пътната си чанта и отвори плъзгащата се врата на дома си. Влезе вътре, остави чантата на пода и заключи вратата. Когато влезе в спалнята, я лъхна студен бриз.

Това я изненада. Усети, че течението идва откъм банята, и се отправи натам. Намери прозорчето отворено.

Влезе, за да го затвори, насилвайки се да повярва, че сама го е оставила отворено. Дръпна го към себе си. И в този момент иззад завеската на душа се показва той.

[1] Съкращение от American Express — б. пр. ↑

Роберта Хъджинс и внук ѝ все още даваха показания на полицаия, когато до трите патрулни коли, паркирали пред къщата, се присъедини и тази на Лий Уейд. Уейд не бе разбрал за тревожното повикване на адрес Тесла Стрийт 2600 — той бе дошъл само за да се извини на Елис Хойл, който се бе оказал прав в подозренията си към К. В. Хартмунд още от самото начало.

Той размени няколко думи с останалия отвън сержант от патрула, после дръпна Елис Хойл настрана и попита:

— По дяволите, какво става тук?

— Някой е проникнал с взлом и се опитал да ги убие. Но аз съм сигурен, че е търсел мен.

— Защо точно вас?

— А защо изобщо ще иска да убива някого? — контрира го с въпрос Елис Хойл, после допълни: — Той знае, че притежавам касетата.

— Аа, по повод тази касета мога да заявя, че тя се оказва истинска. В събота рано сутринта един от хората, разговаряли с Коруин Стърмър по телефона, е бил запален в гаража на паркинг към международното летище на Канзас Сити. Епизодът, който ми показахте, е от въпросната касета.

Той обясни за Коруин Стърмър, за справката относно телефонните му разговори, за включванията му към „Вербум“, за разговорите му с Чарлз Обенд, за видеокасетата, иззета от апартамента му, за смъртта на Доналд Траск.

— Според мен истинското му име е Стърмър — уточни Лий Уейд. — Кристиан Хартмунд очевидно е фалшиво, както е фалшива и цялата история с инвалида. Както и да е, истината ще се разбере, когато го арестуваме. И аз мисля, че това ще стане съвсем скоро.

— Защо?

— Много просто: вчера сутринта този тип е разполагал с два напълно безопасни адреса. Днес гръмна и на двете места. Колко още би могъл да има в запас? Мен ако питате, сега той бяга, какво друго? И

понеже не се крие във вашата компютърна мрежа, а е на открито в реалния свят, тук аз отговарям.

Елис Хойл забеляза, че полицаят изглежда много уверен в себе си и някак... щастлив.

Какъв бе смисълът да му разваля настроението като му каже, че дълбоко се заблуждава?

* * *

Кейт Лейвин беше вързана и със запушена уста.

Не можеше да помръдне. Очите ѝ не виждаха нищо друго освен син найлон: вътрешната страна на затворената с цип чанта, в която я бе напъхал.

Чантата беше голяма като... погребален саван. Чанта за платна, добре познат артикул на хората, живеещи по крайбрежието.

Усети, че я вдига във въздуха, мята я през рамо и излиза навън. Знаеше, че в очите на другите, ако изобщо някой му обърнеше някакво внимание, той ще изглежда като най-обикновен моряк, нарамил багажа си — най-обикновена гледка за Соусалито.

Почувства го да се поклаща, докато върви по кея.

Отнасяше я неизвестно къде.

Мисис Хъджинс и Дейвид си тръгнаха с такси.

Лий Уейд реши, че може да отдели един от патрулните полицаи, и му нареди да стои на пост и да не изпуска фасадата на дома от очите си. Не можеше напълно да изключи възможността Стърмър да опита да довърши работата си.

След това си тръгна. Елис Хойл влезе обратно в пустия си дом.

Част от съзнанието му мислеше за разбития прозорец на спалнята. Каза си, че трябва да повика да му го сменят.

Но имаше още нещо, което го тревожеше значително повече.

Занимаваше го убиецът — човек с много имена, живеещ на няколко адреса, действащ на няколко нива. Методите и действията му го разкриваха допълнително. Макар сам да не предполагаше това, една важна част от самоличността му беше разкрита чрез изпратената игра и по-специално в начина, по който бе написана програмата.

И все пак човек трябваше да знае къде да погледне и какво да търси. Добирането до истината за него можеше да се оприличи на обелването на глава лук — слоевете следваха един под друг.

Беше внимателен и крайно предпазлив. Според Лий Уейд, Коруин Стърмър бе използвал обикновен телефон за връзка с поне една от жертвите си и по този начин бе оставил диря, извеждаща до него самия.

Но човек с неговия интелект би осъзнал, че това ще се случи и че може да бъде компрометиран в даден момент.

А това на свой ред означаваше, че името му не е Коруин Стърмър. Това име, тази самоличност бяха за отклоняване на вниманието. Убиецът беше взел решение Коруин Стърмър да бъде разкрит и сам бе пожелал това да стане.

Защото не би могло да му навреди по никакъв начин.

Но би ли могло да му бъде от полза? Елис Хойл вярваше, че се досеща за причината. Той все още си спомняше съвсем ясно лицето на Лий Уейд отпреди няколко минути: живо, енергично, уверено.

Желаният ефект бе напълно постигнат. Убиецът бе подхвърлил на хрътките няколко кокала, колкото да не загубят интерес.

Защото той искаше да бъде преследван. И защото обичаше игрите.

И нямаше никакво съмнение, че се бе подготвил къде да се спотаи и че разполага с нова самоличност, която го прави неуязвим.

Но скрил се веднъж в убежището си, той можеше да се отпусне. Там... може би... той щеше да стане уязвим.

Елис Хойл се пресегна и взе листа, който Лий Уейд му бе оставил преди няколко дни, от кутията на монитора, където го бе залепил тогава.

Мийтуер версия 1

4–16

Взет: 17424 05071

Убит: 17441 05086

Мийтуер версия 3

5–7

Взет: 17029 21067

Убит: 17029 21067

Некадърници

Безпомощни некадърници

Ето, това бяха кокалите, подхвърлени на преследвачите.

Искал е да им демонстрира колко са тъпи и им натриваше носа със собствената им безпомощност.

А това вероятно означаваше, че отговорът е много прост.

Елис Хойл беше убеден, че числата са координати на карта. Но не виждаше в тях никакъв намек за система. Дали убиецът не използваше някаква собствена координатна мрежа?

Това затруднение можеше да бъде заобиколено. Две известни точки бяха напълно достатъчни, за да се възстанови неизвестната координатна система и да се свърже тя с географската карта на даден район, реализирана по приетата за стандартна Меркаторова система. Погледнат по този начин, проблемът се превръщаше в математическа задача. Едно от убийствата бе станало непосредствено до международното летище на Канзас Сити.

На картата на убиеца неговите координати бяха обозначени с 17029 21067.

Елис Хойл извика на екрана електронния атлас и премести курсора върху мястото. Компютърът веднага показва неговите стандартни географски координати: 39.21 северна ширина, 94.70 западна дължина.

Толкова за едната следа. Доналд Траск бе живял в района на Марина. Никой не знаеше подробностите със сигурност, но той реши да допусне, че е бил намерен там.

Това за убиеца беше 17424, 05071.

Атласът показва 37.81 северна ширина, 122.42 западна дължина.

Елис Хойл придърпа клавиатурата пред себе си и се хвана на работа. За кратко написа малка програма, състояща се от няколко десетки реда. Компилира я, стартира я и тя го подкани да въведе една координата.

Той напечата:

17441 05086

Това беше мястото, където Доналд Траск е бил убит, ако се вярваше на посланието.

Програмата мигновено отговори:

37.85N 122.41W

От пръв поглед беше ясно, че това е някъде в района на залива. Но не можеше да каже къде точно.

Въведе координатите в програмата-атлас. Изображението на екрана се смени с добре познатите му очертания на залива. Той избра по-едър мащаб, за да види къде бе намерил смъртта си Доналд Траск.

И остана загледан в онова, което екранът показваше. Защото географските координати 37.85N 122.41W отговаряха на най-любимото му място на земята, място на зелени гори, на покрити с гъста трева хълмове и скалисти брегове. Ако някога бъдеше принуден да живее извън тъмната си стая и далеч от компютри и клавиатури, това би било единственото място, където би понесъл такова заточение. Остров Ейнджъл.

Нима Доналд Траск е бил убит на остров Ейнджъл?

И в този момент Елис Хойл си спомни с какво се бе занимавал, когато грохотът на падналите съдове го бе прекъснал.

Той изкачи стълбата, вземайки стъпалата през три, и влезе в стаичката, където бе работил.

На екрана на монитора все още стоеше неясното лице на убиеца, уловено за миг в огледалцето за обратно виждане. Той записа графичното изображение във файл на дискета, сложи я в джоба си и бързо излезе от дома.

Едва не се сблъска с оставения на пост полицаи.

— Ще се връщате ли? — попита полицаят.

Елис Хойл сви неопределено рамене и продължи да върви.

* * *

Той разкопча ципа на чантата, давайки ѝ възможност да надзърне навън.

— Страхотна гледка, а? — захили се той. Явно му доставяше удоволствие. — А може би не си в настроение да разбереш иронията.

После вдигна чантата и я спусна в отвора на нещо, което изглеждаше като широк циментов кладенец. Надолу в тъмнината. Далеч от слънцето и свежия въздух... надолу...

Когато се изправи пред вратата на студиото, Елис Хойл видя червената „Миата“, паркирана до кея. Сигурно беше нейната. Дали по някаква причина не бе изпуснала полета?

Дежурният на пропуска се показва и Елис Хойл го попита:

— Къде е шефът?

— Не съм я виждал — отговори дежурният. — Според мен трябва да е на 10 000 метра височина.

Значи не беше идвала тук.

Елис Хойл влезе в офиса ѝ и седна пред компютъра.

Позвъни у дома ѝ, но никой не му отговори. Опита клетъчния ѝ телефон, но той го прехвърли на телефонния секретар, управляван от компютъра. Дали не бе излязла с каяка? Или бе решила да потича? Реши да свърши с това, за което бе дошъл, после да отиде в дома ѝ и да я изчака да се върне.

Включи машината и прегледа файловете. Компютърът на Кейт беше свързан към локалната мрежа на студиото, така че той имаше достъп до всички директории на мощния файлов сървър^[1], който представляваше сърцето на мрежата. Навремето сам той я бе инсталирал. Търсеше една своя програма, която бе написал и бе оставил тук. Беше забравил името ѝ, защото това бе станало преди близо три години. Но я позна в мига, в който името на файла се появи на екрана. Беше в директория, в която се съхраняваха много други програми с най-разнообразно предназначение.

Стартира я и зареди през нея файла с размитото лице на убиеца от дискетата, която бе донесъл.

На екрана се появи познатата му картина във вида, в който бе изкопирал кадъра от касетата на скенера.

Бе кръстил програмата си Sharper^[2] — програма за изчистване на фотоизображения. Беше я написал като упражнение в момент, когато просто се бе чудил какво да прави. Копието тук бе единственото съществуващо. Реализираният алгоритъм използваше фрактална математика за намиране и подчертаване на контури. Ефектът

наподобяваше повишаване на разрешаващата способност, макар работата да се свеждаше до поставянето на контурни линии в местата, където те отсъстваха, чрез интерполация на съществуващите.

Понякога програмата се отклоняваше от истината и образът ставаше още по-лош. Но в повечето случаи имаше полза, и то значителна, особено ако изходният образ не беше с безнадеждно качество.

Той натисна един клавиш и я пусна да работи.

Програмата направи четири паса през образа, минавайки отгоре надолу. Ефектът наподобяваше спускаща се през екрана вълна, разкриваща нови и нови детайли. Първият пас не внесе особено подобрение. След втория пас образът стана по-контрастен.

Третият пас беше доста успешен — той започна да вижда нещо... от което сърцето му прескочи. Елис Хойл се наведе близо до екрана, опитвайки се да различи лицето на него. На четвъртия пас образът бавно изпълзя на фокус.

Елис Хойл стисна с все сили ръба на бюрото. Защото беше виждал това лице.

Не знаеше името — не беше сигурен дали тя изобщо го бе споменала, — но лицето беше на непознатия, с когото я бе виждал да се целува снощи.

* * *

Елис Хойл изхвърча от студиото към колата си. Прекоси паркинга, остави двигателя на празен ход и се втурна към кея, на който бе платформата с дома ѝ. Плъзгащата се врата беше оставена отключена. Влезе и извика името ѝ. Нямаше я. Не беше излязла да потича, защото маратонките ѝ си бяха в дрешника. Не беше и в морето да погребее, защото каякът беше вързан отвън. Но я нямаше.

Той погледна през водите на залива към намиращия се на около една миля оттук остров Ейнджъл и се опита да си представи как един психопат завежда жертвите си там, за да ги убие.

Островът беше спокойно и уединено място. Макар милиони очи да се спираха на него всеки ден, той всъщност се намираше встрани от гълчавата и суматохата на ежедневието и до него можеше да се стигне

само по вода или по въздух. Това сигурно особено бе допаднало на убиеца. Скрито място пред погледите на всички — да, идеята несъмнено му се е сторила много привлекателна. Но откритият терен на острова не предоставяше много места за скривалище. Това едва ли му даваше възможност да се чувства уютно там. Съществуваха много случайни фактори, които не биха му позволили да се чувства уверен. А убиецът сигурно държеше да има контрол над ситуацията: когато настъпеше моментът да убие някого, той несъмнено искаше да чувства, че този момент е негово творение. Елис Хойл се взря в зеленината на острова, забравил за миг къде се намира, и си спомни дните и часовете, прекарани там.

Недоумяваше какъв е този бетонен лабиринт, който можеше да остане скрит от очите на всички останали.

В този миг един неясен спомен изникна в съзнанието му, свърза се с други откъслечни образи и сведения и Елис Хойл разбра каква е тайната.

[1] Най-общо казано това е компютърът, на който се съхраняват файловете за общо ползване (вместо да отнемат място на всеки един от свързаните в мрежата компютри) — б. пр. ↑

[2] „По-контрастно“, „по-фокусирано“ (англ.) в контекста на онова, за което става дума — б. пр. ↑

58.

— Какво искаш? — попита го Кейт. Беше я отнесъл до стаята със запасите от храна и я бе поставил в седнало положение до газовите бутилки, тубите с вода и консервите.

— Не е необходимо да знаеш какво искам — отговори Джон Регет. — Защото аз ще го получа, независимо от всичко. А ти не можеш да промениш нищо.

И той се наведе над лицето ѝ. Ако можеше, тя би се отдръпнала, но все още беше вързана и неспособна да помръдне. Усещаше топлия му дъх, примесен със застоялия въздух в малката подземна стаичка.

Очите му я гледаха, без да примигват.

— Свършена си — каза той. — Нищо, че още дишаш, това е без значение. Можеш да започнеш да броиш минутите, които ти остават. Можеш да броиш ударите на сърцето си. Всичко е свършено... мъртва си.

Тя разбра, че той говори сериозно, и това я изплаши. И страхът ѝ сигурно бе проличал, защото той се усмихна злорадо, отдръпна се, посочи с ръка и поясни:

— Ето... това е нещото, което търся. Неподправената истина. Колко често ни се удава възможност да надникнем в очите на жена, която съзнава, че изтичат последните ѝ мигове?

Тя се опита да се овладее и да го лиши от онова, което му доставяше удоволствие.

Но той беше прав — тя просто не можеше да го направи. Беше изплашена, това си личеше, и той жадно попиваше страха ѝ.

— Бих искал да ти кажа, че много внимателно обмислих как трябва да станат нещата — продължи той. Искаше да каже „как точно да те убия“. — В началото мислех да бъде бавно и лесно. Имам тук генератор от двайсет конски сили. — И той кимна към съседната стая, откъдето се чуваше равномерно му бучене. — Да кажем, бих могъл вместо да изхвърлям отработените газове навън, да ги вкарам в тази стая. Казват, че било като заспиване. Не бих имал нищо против — искам да кажа, не бих възразил да умреш по лесния начин, защото...

дявол да го вземе, харесваш ми. Не обичам да причинявам болка, единствено ме интересува начинът, по който се възприема фактът на предстоящата смърт. Помисли сама: непредотвратимото наближава, ти няма какво да направиш, но то още не се е случило. Усещаш, че ти се приспива, бориш се с дрямката, защото знаеш, че затвориш ли очи, това ще е завинаги. Би било доста забавно да се наблюдава. Истинско научно изследване. Изпълнено с психологизъм... Е, може би прекалено тънко като замисъл. Отсъства драматичният момент, нали ме разбираш? Добре, казах си тогава, щом няма да е бавно и лесно, защо да не е бързо и гадно?

Той вдигна ръце в позата, в която се държи механична резачка, наведе се плътно до нея и забръмча с устни, имитирайки двигател. Тя трепна дори от това. Ужаси я самата мисъл.

— Не, не се безпокой — продължи той, — отхвърлих и тази идея. Усещах се способен на нещо по-оригинално... Както и да е, мислих по въпроса дълго. И когато измислих начина...

Всъщност ти сама ще видиш.

* * *

Елис Хойл знаеше какво трябва да направи. Разбираше също, че ако се провали — а вероятността това да се случи бе голяма, — той и Кейт ще бъдат мъртви още преди залез слънце. Значи полицията трябваше да знае какво става.

Само че не веднага. Използвайки телефона в дома на Кейт, той се свърза с телефонния секретар на студиото. Остави дълго съобщение за Лий Уейд, разказвайки му какво се бе случило с Кейт, какво бе научил сам, какво подозираше и какво смяташе да направи. Съпроводи съобщението с команда до компютъра да бъде изпратено до получателя след деветдесет минути. За час и половина всичко трябваше да е свършило... по какъвто и да било начин.

После отиде до кърмата на платформата — там, където бе изтеглен каякът. Спусна го във водата, слезе в него,

оттласна се от борда и загреба през залива към острова право пред себе си.

Гребеше, напрягайки сили. Вдясно от него оставаше бреговата линия на Соусалито — град, покатерил се по крайбрежните хълмове. Над тях се стелеше мъгла, която се прокрадваше до билото, поспираше там за малко и се спускаше по склоновете им.

Усети умора, но продължи, без да спира, мислейки за следобедите, прекарани заедно с Кейт в морето, и как се бе научил да блокира умората, за да издържа на темпото. Опита го и сега. Не след дълго мина през стеснението на входа на залива. Островът беше съвсем наблизо. Соусалито вече беше почти скрит под мъглата, която бавно се насочваше към него.

Погледна към Голдън Гейт. Откъм океана нахлуваше плътна стена сива мъгла и вече бе погълнала почти целия мост с изключение на върховете на стоманените кули от двете му страни. Сега вече виждаше любимото си място на целия остров: камениста плажна ивица в южния му край, където прибоят се разбиваше на пяна на петдесетина метра от брега.

Пред тази линия бе акостирала яхта — голям петнайсетметров кеч.

Елис я наближи с каяка, заобиколи я и видя, че на борда ѝ няма никого. Така че се насочи към брега.

Мъглата бързо го настигаше. Тя го покри още докато преминаваше през прибоя, но той продължи да гребе и след малко чу дъното да стърже в пясъка. Беше пристигнал.

* * *

— Разгледай внимателно — предложи убиецът.

Беше я изнесъл през късия коридор до друга стая, в която цареше полумрак. Първото, на което се спря погледът ѝ, бяха две кварцови лампи на стативи и две видеокамери на триножници, подредени в полукръг така, че да бъдат насочени към тежко дървено кресло. На малко бюро в ъгъла на стаята имаше компютър с клавиатура и монитор.

Той я остави на пода и щракна ключа на осветлението, за да ѝ даде възможност да види всички подробности.

Креслото...

На него висяха найлонови ленти, предназначени да стегнат крайниците на жертвата за облегалките за ръце и за краката.

Тя неволно пое дълбоко дъх и едва не се задави. Двойка електрически кабели с черна изолация излизаха от една стена. Бяха навити на пода пред креслото и завършваха с плоски кабелни обувки. Креслото...

Той извади джобно ножче, разряза с него въжетата — глезените ѝ останаха завързани — и я сложи да седне. Дори не ѝ мина през ум да окаже някаква съпротива — ръцете му бяха толкова силни и решителни. После я пристегна с найлоновите ленти през ръцете и корема. Едва тогава разряза въжетата около глезените ѝ, след което пристегна и тях. Креслото я стискаше здраво в обятията си. Той мина зад гърба ѝ, изчезна от погледа ѝ за малко, после се върна и застана зад нея. Хвана я за косата и се чу познатото щракване на ножици. Бързо и грубо започна да я подстригва до кожата.

През цялото това време ѝ говореше:

— В обикновения случай нещата свършват изведнъж: дръпваш спусъка, промушваш с ножа... Каквото и да е, но това слага край на забавата. Е, да, разполагаш с известни възможности да удължиш нещата. Да кажем, смърт след хиляди малки убождания например. Но съществува опасността бързо да ти омръзне.

Той хващаше безцеремонно косата ѝ на тънки кичури и ги отрязваше с единствено щракване на ножицата. И не спираше да говори:

— Моята цел е да изолирам същността на изживяването, да изследвам някои действително езотерични моменти, да се добера до тях. Тук изобщо не става дума за самото убийство, поне аз не се интересувам от него. Но онова, което настъпва преди убийството, целият комплекс от чувства — страхът, очакването, начинът, по който смъртта пробива черупката на живота... да, това вече е нещо съвсем специално.

Премести се и започна да реже косата ѝ от другата страна на главата.

— А конкретно в твоя случай нещата стоят още по-особено. Искан да направя така, че да умреш — това, разбира се, не подлежи на съмнение, — и то бързо. Но да не знаеш точно кога. Нито пък аз. Ето, такъв е замисълът ми.

Той застана пред нея, огледа преценяващо резултата от работата си и доволно кимна.

След това започна да включва кварцовите лампи, кемкордерите и мониторите. Лампите бяха много ярки, но той ги нагласи така, че да не блестят в очите ѝ. На мониторите се появиха образи. Единият показваше в общ план креслото и голяма част от стаята зад него. Другата камера бе настроена на едър план. Той нагласи триножника и екранът се изпълни с лицето ѝ.

Кейт Лейвин наблюдаваше собствения си ужас. Тя отчаяно отклони поглед и видя на екрана с едрия план отчаянието си.

Той отново мина зад гърба ѝ и пак се захвана с нея. В дясната си ръка държеше пластмасова самообръсначка, която прекара през местата, където беше окастрил косата ѝ. Отстъпи крачка назад.

Скалпът ѝ кървеше на няколко голи петна, там където самообръсначката беше минала през сухите снопчета коса.

— Не искам да кажа постепенна смърт — обади се той, продължавайки разсъжденията си. — Реших, че трябва да е внезапна. Но с елемент на неопределеност.

Той разви кабелите, опъна ги по пода, след това прекоси стаята и се изправи пред клавиатурата.

— Компютърът управлява мощен контактор — обясни той. — Превключва го и подава енергия по тези кабели. — Той направи жест към двата дебели черни кабела. Едва сега тя осъзна, че те вероятно са свързани към генератора в съседната стая. — Моментът настъпва, когато машината изгенерира случайно шестцифрено число между нула и един милион... нека го наречем парола. Още преди време написах малка програма за откриване на чужди пароли, която по случаен закон опитва числа в този обхват — не последователно, а скачайки насамнатам. Опитва число и ако с него не стане, отхвърля го и генерира следващо.

Той сложи един от кабелите в дясната ѝ ръка, така че да го хване за гумената изолация на около педя от плоската кабелна обувка. Вдигна другия кабел и докосна крайниците им. Нищо. Не бяха свързани.

Върна се при компютъра, чукна няколко клавиша — тя чу звука на някакво прещракване в съседната стая, където генераторът равномерно бръмчеше — и се обърна с лице към нея.

— Но когато попадне на магическото число... — Той поднесе края на кабела, който държеше, към другия в ръката ѝ.

Изпраща огромна бяла искра и лампите примигнаха в мига, в който изводите се докоснаха.

Тя усети, че сърцето ѝ спира и неуверено забива отново, когато той дръпна своя кабел и се върна при клавиатурата.

— Моментът ще дойде — каза той. Нови няколко чуквания по клавишите. След това се върна, удари краищата на кабелите един в друг — нищо! — и поясни: — Но не знаем кога точно. — Усмиваше се, явно доволен от себе си. — Програмата опитва 140 комбинации в секунда, при това всеки път различна. Осем хиляди и четиристотин в минута или малко над половин милион за час, значи ѝ трябва малко под два часа, за да изпробва всяка комбинация в зададения интервал.

Той хвърли кабела на земята, излезе от стаята за малко, върна се и се изправи зад нея. Можеше да го види на единия екран.

Държеше голяма ролка изолирбанд. Вдигна кабела, който преди малко бе хвърлил и го сложи върху голото, току-що избръснато петно от лявата страна на главата ѝ.

Кабелната обувка беше още топла — не, гореща — от прескочилата искра.

После пристегна кабела.

— Разбираш ли, налага се контролът да не бъде в мои ръце, защото ако ти си мислиш, че аз решавам кога да го направя, никога няма да си сто процента сигурна, че това ще се случи. Тази мъничка въпросителна в съзнанието ти, тази надежда, че аз мога да размисля, да получа сърдечен удар или някаква подобна дивотия — това отравя всичко.

Дръпна от ръката ѝ втория кабел и го закрепил за голото петно от другата страна на главата ѝ.

— Всъщност аз дори няма да бъда тук, защото не бих допуснал тази мисъл да те разсейва.

Той извади иззад компютъра CD-плейър и компакт-диск в пластмасова кутия. Сложи диска в плейъра.

— Обичаш класическа музика, нали така? — осведоми се той. Прочете текста върху кутията. — Моцарт, концерти за пиано номера девет и седемнайсет. Обща продължителност малко над час. Ако чуеш

края на последната част, значи си временен победител над вероятността.

Обърна се и въведе нещо през клавиатурата. Колона шестцифрени числа запълзя нагоре по екрана, по-бързо отколкото тя можеше да ги прочете.

— Ето, започнахме.

— Моля те, не прави това — проговори тя. Мразеше да се моли някому, но сега беше готова да направи всичко.

— Нещата вече са извън моя контрол — каза ѝ той. — Не си прави труда да крещиш. Няма да мога да те чуя.

После натисна бутона на плейъра.

Разнесе се тиха музика, първо на цигулка, след това се намеси и пианото.

— Bon voyage — завърши той, излезе от стаята и затвори вратата.

59.

Елис Хойл се качваше по каменистия бряг. Намираше се в основата на покритата с висока трева издължена като шпора извивка на острова, подобна на опашката на запетайка. Продълговатата гърбица на ниския хълм бе широка не повече от двеста метра и бе прищипана от страни от две тесни плажни ивици. Вече не виждаше морето, защото мъглата бе прекалено гъста. Но бе идвал тук много пъти. Съзнанието му допълваше онова, което очите не виждаха.

Знаеше, че се намира малко под мястото, което го интересуваше. Въпросното място беше в полите на големия хълм. Така че продължи да се изкачва още една-две минути, придвижвайки се към вътрешността на острова.

Скоро излезе на широка, равна, правоъгълна бетонна площадка — покривът на старата ракетна база.

Мина през нея и стъпи на малко издигнатия стоманен диск, разположен в центъра ѝ. Дискът беше около метър и представляваше капак на люк, закрепен на масивни панти от едната страна.

В бетонната площадка се виждаха шест такива диска, подредени в права линия към края на правоъгълника. Той клекна на едно коляно, за да разгледа първия. Беше заварен за рамката — шевът се виждаше съвсем ясно.

После огледа и останалите дискове един по един. Всички бяха заварени. Беше очаквал, че ще е така — входът не би могъл да е толкова лесен. Но съществуваше, той бе сигурен в това.

* * *

Първата мисъл в главата ѝ бе как да избяга.

Креслото я държеше здраво — тя едва можеше да помръдне тяло, — но мозъкът ѝ трескаво търсеше някакъв шанс за спасение.

Някакво ъгълче на съзнанието ѝ следеше монитора на компютъра и колонката числа върху него, маршируващи към комбинацията, която

щеше да я убие. Числата се стрелкаха с отчайваща скорост.

Друга част от нея възприемаше залепените за главата ѝ кабели. Те се притискаха върху черепа ѝ с огромна сила. Знаеше, че това е игра на въображението, защото той само ги бе фиксирал върху кожата ѝ, но въпреки това кабелните обувки сякаш пробиваха мозъка ѝ. Цялото ѝ същество желаше да ги откъсне от там. Но лентите я приковаваха за креслото и също като че ли се забиваха в кожата ѝ. Мозъкът ѝ искаше да избяга от гонещите се по екрана на монитора числа и започваше да се парализира от страх. Не искаше да умре по този начин. Изобщо не искаше да умира.

Музиката минаваше някак покрай съзнанието ѝ. Обожаваше Моцарт, а тези концерти бяха измежду любимите ѝ, но в този момент в главата ѝ нямаше място за музика. Но тя продължаваше да се разнася около нея.

* * *

Почти точно над нея, от другата страна на масивния железобетонен таван, Елис Хойл стоеше застинал в студената мъгла.

Вече бе обиколил целия периметър на площадката в търсене на вход, но не бе намерил нищо.

Веднъж, преди много години, беше посетил малкия музей към туристическия комплекс в северния край на острова. Беше видял снимка на ракетната батарея от средата на 50-те години, когато тя все още се използваше. Беше убеден, че става дума за това място.

Дисковете в бетонната плоча защитаваха силовите на шест ракети. Самите ракети стояха на хидравлични площадки, които се прибираха в укрепено подземно укрытие за зареждане и сервиз. Самите ракети се транспортираха под земята през товарна рампа — знаеше това, защото бе намерил рампата преди няколко минути. Беше вкопана в земята покрай едната страна на площадката и от нея тръгваше вече полуразрушен път, свързващ я със сервизното шосе, опасващо острова.

Но входът на рампата за подземното убежище беше затрупан от свлякла се пръст.

Трябваше да има друг вход. Реши да мине още веднъж по периметъра, този път откъм външната му страна, и да потърси нещо, убягнало му при първия оглед. Мъглата заглушаваше стъпките му и го скриваше.

Късното следобедно слънце представляваше само слабо аморфно сияние на запад. Той тръгна, внимавайки да не изпуска края на площадката от поглед, за да не се загуби. Това място бе усамотено по всяко време, а при мъгла вселената се бе свила в сфера, обхващаща само няколко педи около него. Започваше да вярва, че е сам на този свят.

Но не беше сам: Кейт бе тук, някъде съвсем наблизо, а също и нейният похитител. Затова продължи да обикаля.

* * *

Долу, под повърхността, тя гледаше собственото си лице на единия от свързаните с кемкордерите монитори.

До този момент не бе обърнала особено внимание на това как изглежда — видът ѝ нямаше значение, той определено не я представяше откъм най-добрата светлина и в никакъв случай не бе онова, върху което би искала да размишлява в момент като този. Но без да го иска, неочаквано установи, че се е загледала в лицето си на екрана, който я показваше в едър план. Изглеждаше подивяла от ужас и отчаяние. Изведнъж осъзна колко странно е чувството да наблюдаваш така разголени емоциите си.

Господи, тази камера сякаш проникваше до дъното на душата и.

А колонката числа на екрана на компютъра продължаваше да се носи стремглаво нагоре.

И музиката продължаваше да свири — втората част на концерт номер седемнайсет, отбеляза подсъзнанието ѝ, точно както би сторило, ако бе погледнала към часовника. Бяха изтекли към четиридесет и пет минути.

Страхът и безутешността ѝ бяха безмилостно изложени на показ.

И всичко това се записва на касета, напомни си тя, и той ще я наблюдава когато си пожелае, а на всичко отгоре получава онова, което очаква. И тогава се сети, че той сигурно я наблюдава и в този момент.

Естествено. Когато бе излязъл от стаята, тя бе забравила за него, ангажирана единствено от колонката числа, камерите, терминалите и безликата смърт, която можеше да я споходи безмилостно всеки миг. Но той едва ли имаше някаква особено важна работа точно сега.

И едва ли би искал да изпусне този момент. И мисълта, че е наблюдавана, че тя утолява перверзния му глад и че ѝ предстои да го прави безброй пъти отсега нататък, по някакъв необясним начин ѝ помогна да се овладее.

Тя усети да я обхваща странно спокойствие. Отпусна се. Заслуша се в Моцарт: беше един тих пасаж, в който пианото постепенно отстъпваше на заден план, изпълвайки мотива, изпълняван от цигулките, с някакво скрито съдържание. Сети се колко много харесваше тази част. Позволи на музиката да проникне в нея и да я изпълни. Чудесна, великолепна музика.

Страхът напусна лицето ѝ. „Жената на екрана може ѝ да изглежда измъчена — помисли тя, — но вече не и ужасена.“

Осъзна, че не е в състояние да повлияе на момента на смъртта — той така или иначе щеше да настъпи, — но поне може да го направи свой.

„Спокойствие — каза си тя. — Отпусни се.“

Погледна право в камерата. И се усмихна.

* * *

Убиецът видя настъпилата в нея промяна. Седеше пред телевизор в стаичката за припаси и наблюдаваше картината, подавана от кемкордерите. Разполагаше с възможност да се превключва от единия на другия и по-късно щеше внимателно да прегледа и двата записа, но сега предпочиташе едрия план. Какво изискано изживяване! Уникален материал. Щеше да наблюдава тези кадри години наред, защото те просто не можеха да остарееят и да му омръзнат.

„Не обичам да причинявам болка“, беше ѝ казал и в определен смисъл това беше истина. Болката, физическото усещане, с което тя бе свързана, не го вълнуваше. Беше толкова лесно да бъде причинена някому — евтино удоволствие, достъпно за мнозина.

Но имаше и друг вид болка — агонията на разсъдъка. За да се издигнеш на това ниво, беше необходимо да се потрудиш, трябваше да проявиш изобретателност, но съумееш ли да го постигнеш, тогава за жертвата усещането беше точно толкова разтърсващо и мъчително, колкото би бил завъртян в корема ѝ нож.

Вече над половин час той седеше тук и наблюдаваше ужаса, изписан на лицето ѝ, толкова истински, сякаш бе възможно да бъде докоснат, и беше започнал да си мисли, че този път наистина е постигнал желаното съвършенство и че трудно би могъл да получи нещо по-добро. Никакви задръжки, никаква преструвка, нищо скрито.

И в следващия миг нещо в нея се промени. Видя го с очите си. Камерата улавяше всичко и точно както само преди секунда бе показвала страха ѝ, сега показваше приемането на неизбежното. Не можеше да повярва, че това е възможно.

Жената в другата стая съзнателно прекъсваше връзката си със света. Но тя ще развали всичко! Той чак се изплаши.

На лицето ѝ бе изписано душевно умиротворение. Тя се бе предала, но не беше победена.

— Не, няма да направиш това! — каза той и в следващия миг осъзна, че го бе изкрещял.

Сега тя гледаше право в камерата. Погледът ѝ го пронизваше, макар да ги разделяха камера и екран. Ъй колкото и да му бе неприятно, той не можеше да отмести своя , поглед.

Изражението ѝ беше спокойно, някак сдържано и почти лишено от емоции.

„Смазана е“ — мина през ума му.

И тогава тя се усмихна. Тънка усмивка, измъчена, но естествена. Истинска. Не беше предназначена за него — правеше го за самата себе си, сякаш знаеше някаква тайна, която никога не би разкрила нито пред него, нито пред камерите му, като че ли ставаше дума за нещо, което бе решила да отнесе в гроба си. После затвори очи и отпусна глава на облегалката на креслото.

Чакаше да умре. Той скочи на крака бесен от гняв. Каза си, че трябва да отиде при нея и да смачка тази тайнствена усмивка.

Да върне ужаса в очите ѝ. Спря се.

Осъзна, че е бил на ръба да загуби контрол над себе си, да позволи на гнева да го завладее, и това никак не му хареса. Беше

нетипично за него — нали той бе човек, способен да запази способността си за трезва преценка дори в най-тежкия миг.

Не можеше да й позволи да му стори това. Би могъл да опита да я изплаши, да разбие на парчета това спокойствие. Но бе толкова лесно да постъпи по този начин, когато пожелае и с когото поиска. А днес се бе надявал да получи чиста доза неподправен подсъзнателен ужас. Беше го постигнал за малко, после чувството безвъзвратно беше изчезнало.

Вече не искаше да я гледа в очите. Онова, което бе видял там, не му беше приятно. Не му харесваше и начинът, по който тя се бе променила. Достатъчно разочароващо бе, че щеше да остане записано на касетата. Не беше необходимо да го изтърпява и лично. Погледна часовника си и видя, че е минал близо час, откакто я бе завързал в креслото. Числото всеки миг можеше да се появи на екрана — всяка изтекла секунда я приближаваше по-близо до смъртта.

„Свършена си — помисли си той, — Оценявам последното ти усилие, но беше напразно.“

Време беше да тръгва. Защото разполагаше с още един кандидат, който му бе под ръка. И имаше повече от достатъчно време още един да умре както трябва тази нощ. Телевизорът показваше, че изражението й не се бе променило. Тя седеше, затворила очи, все така с отметната назад глава, дишането й бе равно и дълбоко. Той се обърна и излезе.

* * *

Отвън в коридора вдясно от него се намираше вратата за бетонната шахта, чиито стъпала извеждаха горе на повърхността.

Започна да се изкачва. На върха на стълбата имаше квадратен стоманен люк със страна към половин метър. Беше затворен отвътре с тежък катинар, който бе прекарал през халките, когато бе слязъл следобеда.

Опипа с ръка връзката ключове на колана си и пръстите му сами намериха познатия ключ. Пъхна го в ключалката, тя щракна, после той извади катинара от халките и бутна нагоре капака, за да излезе от шахтата.

Озова се навън, обгърнат от гъста мъгла.

Това беше резервният изход от укритието на ракетната батарея. Точно оттук бе проникнал долу, разбивайки ръждясалата стара ключалка, за да слезе. Оттогава влизаше и излизаше само през него.

Сам беше донесъл новия катинар. Ставаше както на халките отвътре, така и на тези отвън. Винаги заключваше с него отвътре, когато бе долу, и отвън, когато си тръгваше.

Затвори люка. Беше скрит сред храстите и човек трябваше да се спъне в него, за да разбере за съществуването му, а шансът някой да поиска да се разхожда точно тук, случайно да се натъкне на люка и да реши, че си заслужава да го отвори, бе нищожен, особено в такова време. Въпреки това заключи катинара и едва тогава тръгна.

Защото не оставяше нищо на случайността.

* * *

Елис Хойл видя убиеца да излиза изпод земята. Разделяха ги двайсет-трийсет метра, а това беше на границата на видимостта в мъглата. За момент Елис Хойл се поколеба дали да не се въоръжи по някакъв начин — голям камък, парче дърво, изобщо нещо достатъчно солидно — и да го нападне. Но наоколо нямаше нищо подходящо.

А и самата идея не му допадаше. Този тип беше висок, широкоплещест и доста здрав на външен вид.

Габаритите му бяха само едната страна на проблема. Другата бе, че досега Елис Хойл не бе удрял човешко същество. И добре съзнаваше колко нищожни са шансовете му за успех срещу някой, който е свикнал с насилието и не би се поколебал да го използва. Така че само приклепна, чу щракването, за което нямаше никакви съмнения, че е от ключалка, и се взря през мъглата, наблюдавайки отдалечаващия се надолу към брега убиец. След малко от посоката, в която беше изчезнал, се разнесе характерното тракане на двутактов двигател. Мотор на лодка.

Убиецът бе тръгнал за някъде. Елис Хойл се надигна. Така чуваше малко по-добре. Тракането на мотора постепенно заглъхваше.

Сигурно отиваше към яхтата. И действително, след минута-две — време, колкото да се премине през прибоя — двигателят замлъкна.

„Замина си“ — с облекчение помисли Елис Хойл.

А беше толкова близко до него...

Той бързо изтича до мястото, където се бе появил убиецът. Но макар да бе видял къде е, наложи му се да потърси близо минута, преди да намери онова, което му трябваше. Катинарът беше голям, масивен и съвсем истински.

Същото можеше да се каже и за стоманения люк, който бе заключен с него, макар Елис Хойл да го дръпна един-два пъти, колкото да се убеди в това. Толкова близо...

Изведнъж изви глава към брега. Напрегна слух и после погледна къде да се скрие.

Защото бе чул тракането на мотора отново. И този път звукът се засилваше.

* * *

Убиецът завърза лодката за борда на яхтата, качи се и взе онова, за което бе дошъл: голям син сак и малък електрически вентилатор, който стоеше в кабината. Взе още три бутилки газ за генератора. Бяха тежки и той ги пренесе една по една и ги пристегна за планшира на малката надуваема лодка. Накрая отвърза лодката, запали двигателя и се отправи през прибоа обратно към брега. Когато пристигна, изтегли лодката на сухо, разтовари бутилките и ги остави на пясъка.

Тръгна нагоре с една от бутилките, сака и вентилатора. Мъглата бе толкова гъста, че загуби известно време, за да се ориентира къде е шахтата. Намери я, отключи катинара, изтегли тежкия капак, отмятайки го така, че да легне на обратната си страна, и заслиза надолу по стълбите.

Вляво от него се намираше стаичката с припасите. Отдясно бе помещението на генератора. Той остави бутилката там — допря я на стената. Сака и вентилатора пусна на пода в коридора, после надзърна в работилницата и хвърли един поглед на екрана, колкото да се убеди, че още е жива и отпуснато очаква смъртта.

Музиката звучеше по-силно — при отворения вход тя сигурно се чуваше дори и горе — така че той се готвеше да влезе и да изключи CD-плейъра, когато записът свърши.

Това означаваше, че е изминал един час. Сега вече всяка изминала секунда, след която все още беше жива, ѝ бе направо подарена: компютърът беше изгенерирал и изпробвал над половината от възможните един милион комбинации. Тази жена се противопоставяше на вероятностите.

Но когато става дума за вероятности, човек никога не знае със сигурност.

Той се изкачи обратно по стълбата. Трябваше да донесе от брега и другите бутилки.

Този път остави капака отворен, така че да се ориентира по-добре в тази мъгла по шума от генератора. Оставаше му още само една разходка до морето.

* * *

Елис Хойл взе бързо решение.

Спусна се по стъпалата на бетонната шахта към светлината и бръмчащия мотор на генератора.

Озова се в единия край на къс коридор с четири затворени врати. Две бяха отдясно — и зад едната явно се намираше работещият генератор, — третата беше отляво, а в дъното на коридора имаше четвърта тежка метална врата.

Нямаше никаква представа колко време ще отсъства убиецът, но предполагаше, че става дума по-скоро за секунди, отколкото за минути. Отиде до металната врата, подминавайки останалите три, и я отвори.

Право пред него, от другата страна на дебела метална мрежа, започваше висящият стоманен мост, познат му от играта на „Стома“.

Беше умирал на него много пъти.

В другия край на моста трябваше да се намира шахтата, в която бе паднал и или бе умирал веднага, или се бе наранявал тежко.

Отдясно имаше тъмно стълбище, по което сигурно се стигаше до долното ниво. И там бе умирал много пъти.

Чу шум в коридора зад себе си. Люкът се затръшна с кънтящ звук. Той бързо се върна в късото коридорче. Отвори най-близката до себе си врата — разчиташе да се озове по някакъв начин зад убиеца и

да го проследи до мястото, където държи Кейт, — влезе вътре и тихо я затвори зад себе си.

Едва сега обърна внимание на стаята, в която се бе озовал. Видя лампите върху стативите, монтираните върху триножници кемкордери, гърба на креслото...

... и лицето на Кейт върху екрана на монитора — мъртва, беше първата му мисъл, — гротескните кабели, прикрепени за главата ѝ, неподвижната ѝ поза...

В коридора се разнесе нов шум: стъпки, които спряха пред вратата, после дръжката се завъртя и вратата се отвори.

Той се отдръпна зад нея.

Убиецът надникна, без да пресича прага. Елис Хойл видя образа си в края на екрана, хванат от камерата, която подаваше общия план. На другия екран Кейт отвори очи, примигна и Елис Хойл разбра, че е жива, макар че по лишеното ѝ от емоции лице човек би могъл да си помисли най-лошото. Тя също погледна монитора, зърна го в него — той разбра, че го е видяла — и очите ѝ се изпълниха с любов и нещо много повече...

— Тик-так, кучко — каза убиецът и затвори вратата. Няколко секунди по-късно тежката желязна врата в дъното на коридора с трясък се затвори.

— Елис — прошепна тя.

— Господи Боже мой, Кейт!

— Помогни ми.

Но той вече анализираше обстановката, осмисляйки значението на кабелите, пристягащите тялото ѝ ленти, носещите се през екрана цифри, които сигурно представляваха съществен елемент в цялата постановка.

Опита се да свали с дърпане единия от кабелите, но установи, че те са здраво притиснати с изолирбанда. Намери единия му край и започна да го развива. Едва сега тя загуби самообладание и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те, помогни ми — прошепна тя.

* * *

Убиецът тръгна надолу по стълбището, носейки със себе си големия сак и вентилаторчето. Когато слезе долу, мина през червената врата и се отправи по коридора на долното ниво.

На стената в дъното от другата страна на двойната врата имаше вентилационен отвор. Той спря пред него и започна да развива капака му. Извади от сака няколко омазнени парцали и ги струпа от вътрешната страна на отвора.

После извади флакон сълзотворен газ на базата на капсиково масло — популярно средство за самозащита в тези времена на засилваща се престъпност. Пръсна няколко пъти върху парцалите, щракна запалката и я поднесе до тях.

Те пламнаха, изпускайки тежък задушлив пушек, който бавно се понесе нагоре по въздухопровода.

Убиецът добре знаеше, че именно такъв е пътят на циркулацията: засмукване от долното ниво и извеждане навън през вентилационната тръба. Още преди седмици беше запечатал по-голямата част на изхода на тръбата на повърхността, оставяйки незапушена съвсем малка част, колкото все пак да има някаква вентилация.

Димът се събираше и неохотно се издигаше нагоре. Убиецът включи вентилаторчето и го постави в отвора.

Въздушната струя подкара пушека по-енергично. „Джойбой“ се криеше някъде в горната хоризонтална част на въздухопровода. Вентилационните отвори там бяха вече запечатани с изключение на един-единствен — онзи, най-високия, през който момчето бе влязло. Нямаше никакво съмнение, че след малко — веднага, щом първите кълбета пушек стигнеха до него — то само щеше да се отправи. Този газ беше наистина неприятно нещо — полепваше по кожата, по косата и по дрехите. А когато първите му молекули попаднеха в очите, поразеният инстинктивно опитваше да ги избърше. И това бе голямата му грешка, защото по този начин в лигавицата се втриваше още от газа. А той атакуваше слъзните жлези и усещането бе като от ухапването на стотици мравки. Човек бе готов да си изчовърка очите само и само да се отърве от непоносимата болка.

А въздействието му върху гърлото и дробовете бе още по-поразяващо.

Откритият отвор беше на дванайсет метра над пода. Убиецът възнамеряваше да остане на дъното на шахтата и да изчака там „Джойбой“. Искаше да се наслади на реакцията му. Сълзотворният газ гарантираше, че жертвата ще опита всичко, само за да избяга от него. Някои биха скочили дори от дванайсет метра, ако това би им донесло глътка чист въздух.

Нещо, заслужаващо човек да се посмее. Макар останалите вентилационни отвори да бяха запушени, част от газа щеше да намери пролуки навън. В близките дни тук едва ли щеше да може да се стои.

Но той не възнамеряваше да се връща тук след тази нощ. Инстинктът му за опасност го предупреждаваше, че вече е изчерпал — доста по-бързо от очакваното впрочем — лимита от безнаказаност, с който разполагаше, и че е време да се маха. Окончателно.

Изведнъж светлините в коридора примигнаха и застрашително притъмняха. Убиецът бръкна в сака за фенерчето — беше очаквал, че генераторът ще се претовари, че защитата му дори може да го изключи в момента, когато контакторът горе се затвори. Осветлението потрепна, притъмня още и накрая се възстанови. Той прибра фенерчето в сака.

„Най-сетне“ — мина през главата му.

* * *

Сълзотворният газ се представи на Стивън Левист с парене по края на клепачите и драскане в носа при вдишване.

Той избърса очите си с ръкава, но ефектът беше като от разтриване на смляно стъкло по роговицата.

Тогава обърна внимание на дима и разбра какво става.

Веднага запълзя в обратна посока, лазейки на четири крака с максималната скорост, на която беше способен.

Видя останалия незапушен вентилационен отвор. Спря и пое глътка чист въздух.

Там долу беше лудият...

Върна се във въздухопровода и продължи към далечния му край.

От близо половин час дочуваше оттам пресекливи гласове, донасяни по алуминиевата тръба. Беше доловил освен гласа на своя мъчител още глас на жена, а сега и на втори мъж. Беше се опитвал да

разбере какво се говори, но не можеше да различи нищо друго, освен тембъра. Това не можеше да му каже кои са те и какво правят тук.

А също така се бе опитвал да реши какво да прави и дали да не им съобщи по някакъв начин за присъствието си. Неумолимо преследващият го гаден вонящ облак му помогна да вземе решение. Ясно беше, че има нужда от помощ. Независимо кой би могъл да му я предложи. Така че се насочи към последния вентилационен отвор в края. Беше затворен, разбира се, но беше единственият му шанс. Стивън смяташе да помоли двамата непознати да спасят живота му.

* * *

Точно под въпросния отвор Елис Хойл сваляше втория кабел от главата ѝ.

Накрая го хвърли на пода до другия. После развърза лентите и помогна на Кейт да стане от креслото.

Позволи си да я прегърне за миг, макар че му се искаше този миг да продължи значително по-дълго.

Неочаквано колонката числа на екрана замръзна. Мощни искри експлодираха между двата оголени края на кабелите, генераторът заглъхна, осветлението примигна. Черните кабели заподскачаха като извиващи се змии, докато накрая Елис улови единия и ги раздалечи.

— Какво чакаме? — риторично попита той.

Хвана я за ръката и двамата излязоха в късото коридорче и завиха наляво към бетонната шахта със спасителните железни стъпала, извеждащи на повърхността. В този миг във вентилационната система над главите им се разнесе някакво думкане.

Чу се тъничък предпубертетен гласец:

— Пуснете ме да изляза...

Идваше иззад правоъгълен лист стоманена ламарина, лепнат като кръпка през отвора и заварен за тръбата в четирите ъгъла.

Елис Хойл забави ход, Кейт също.

— Извадете ме оттук — настоя гласчето, този път по-остро.

Блъскането по тръбата стана още по-настойчиво. Елис Хойл спря. Ясно беше, че гласът принадлежи на дете и че то е загазило

сериозно. Онова, което искаше, може би беше възможно. Кръпката не изглеждаше особено здрава, ламарината беше тънка...

Същото виждаше и Кейт.

— Ето тук някъде той държи инструменти. — Тя отвори една врата от другата страна на коридора и посочи вътре.

Елис Хойл веднага видя върху работния тезгях онова, което му трябваше.

— Окей, ти излизай — каза той, — аз ще видя какво мога да направя и тръгваме веднага след теб.

Тя потегли нагоре по стъпалата в шахтата. Елис Хойл сграбчи отвертка и ножици за метал и се върна в коридорчето.

— Моля ви, пуснете ме да изляза... моля ви — крещеше момчето с почти истеричен писък и блъскаше по ламарината с ръце и крака. Елис Хойл се захвана с кръпката, покриваща вентилационния отвор. В този миг долови движение зад себе си и замръзна.

Беше Кейт. Стъпваше обратно от последното стъпало.

— Върви — изкрещя той, надвиквайки грохота, създаван от момчето, — махай се, той може всеки миг да се върне.

Но тя посочи нагоре — към катинара през халките — и каза:

— Май ще е по-добре наистина да се върне. Защото ключовете са у него.

60.

Убиецът се вслуша в трескавия тропот, разнасящ се от вътрешността на тръбата. Върна се при отвора, където тлеещите парцали все още изпускаха кълбета дим. Тук непонятният шум се чуваше дори още по-добре, защото долната стена на въздухопровода провеждаше отлично ритането и крясъците на „Джойбой“. Момчето не се бе върнало при отвора над шахтата.

Това донякъде бе изненадващо, но убиецът не бе разочарован. Той знаеше, че в края на краищата „Джойбой“ ще потърси пресен въздух, защото никой не би могъл да издържи на зловонната атака дълго. За всеки случай пръсна още малко от флакона, този път директно в струята, която вдухваше вентилаторът. Горещото момчето виеше за помощ.

* * *

Елис Хойл пхна острието на отвертката в тясната пролука между металната кръпка и основата. Натисна дръжката и ламарината се огъна достатъчно, за да подпхне челюстите на ножицата през нея. Започна да реже.

Детето от другата страна хълцаше изплашено. Но причината, изглежда, бе не само в страха, разбра Елис Хойл, подушвайки за пръв път задушливия дим, нахлуващ откъм разширяващия се отвор. Два винта задържаха капака на мястото му. Елис Хойл издърпа нагоре предницата на ризата си и покри с нея носа и устата си, докато срязваше винтовете.

В мига, в който момчето ритайки пропадна през отвора, Кейт се появи с ролка широк изолирбанд и Елис Хойл веднага започна да запечатва дупката, през която излизаха задушливите газове.

Близко минута всички кихаха. Момчето беше най-зле — почти се задушаваше.

Когато очите му престанаха да сълзят, Елис Хойл влезе в стаята, от която бе взел отвертката и ножиците. Потърси нещо, с което би могъл да разбие масивния катинар. Но освен храната останалото бяха главно електроматериали: поялник, няколко отвертки с различна големина и фенерче с две батерийки, не по-голямо от химикалка.

На кука на стената висеше голям глух гаечен ключ — дълъг близо половин метър.

Той го откачи и преценяващо го подхвърли в ръка. Ръждясалият инструмент завършваше с гнездо, дълбоко почти два сантиметра.

Да, с него определено можеше да пречукаш някого. Ако съумееш да го изненадаш, разбира се. И ако противникът ти не се движи и не се съпротивлява.

„И съвсем скоро — осъзна той — ще ми се наложи да защитавам себе си, Кейт и момчето с този гаечен ключ.“

Не беше много, но бе единственото, с което разполагаха. И тогава през главата му мина мисълта: „Но това не е вярно. Разполагаме с най-грубата от всички груби сили, и само трябва да я вкарам в работа.“

Излезе в коридора и попита момчето:

— Къде е той?

Момчето се задави, изкашля се и отговори:

— Долу.

Елис Хойл отвори вратата на помещението, в което беше генераторът. Хвърли бърз поглед наоколо: кабелите, които беше свалил от Кейт, стигаха до електрически контактор, управляван от компютъра. Но веригата на контактора можеше да бъде затворена и ръчно, разбира се.

Тогава видя кутията на стартера на масата: един черен бутон за изключване на генератора и един червен, за включването му посредством стартер, задействан от акумулатор. Той хвърли гаечния ключ на пода на късия коридор. Нямаше да му се наложи да го използва.

* * *

Убиецът стоеше в основата на стълбището. Нещо не беше наред. Вече поне пет минути блъскането и виковете на „Джойбой“ не се чуваха. Освен това момчето изобщо не се бе показало на вентилационния отвор над шахтата.

Нито сълзотворният газ, нито димът бяха достатъчно гъсти, за да го накарат да загуби съзнание. В този момент то трябваше да се гърчи в агонизираща болка, да крещи и да се моли. И при всички положения би трябвало да виси на отвора и да лови с отворена уста всяка глътка чист въздух. Той напусна мястото в основата на шахтата, отиде до вентилационния отвор, в който беше сложил запалените парцали, и видя, че те все още тлеят и изпускат дим, тласкан от вентилатора нагоре в тръбата. Значи не това беше проблемът.

Тогава чу шум... червената врата в дъното на огромната зала се отваряше и той се обърна натам.

В отвора на вратата стоеше момчето. „Джойбой“ изобщо не трябваше да се намира там. Не беше възможно да се намира от другата страна на онази стена.

Убиецът веднага тръгна нататък с бърза крачка. Но „Джойбой“ не помръдваше.

Убиецът се приближаваше към него. Когато преполови разстоянието, той се затича право към разтворената червена врата и момчето, което продължаваше да стои на прага.

Откъм стълбището зад него се разнесе една-единствена дума:

— Сега!

Изречена от жената, която трябваше да е мъртва. Момчето се обърна и побягна нагоре по стълбището, а вратата зад него се затръшна. И в същия миг осветлението в залата изгасна.

Убиецът спря за миг. Остана неподвижен в тъмнината, опитвайки се да превъзмогне изненадата и да си възвърне самообладанието. После тръгна назад към отвора, в който беше запалил парцалите. Правеше малки и предпазливи крачки, докато накрая краката му опряха в сака.

Отвори го и извади фенерчето, което предвидливо беше сложил там. Щракна ключа. Така беше по-добре.

Успокояваше се, че жената и детето просто няма къде да избягат. А и не бяха в състояние да му сторят нищо. Нещо се беше случило,

докато го нямаше, но — той продължаваше да държи нещата под контрол.

Пак се наведе, бръкна в сака и извади същото мачете, което беше държал в ръцете си само преди няколко часа. Не беше очаквал, че ще му потрябва толкова скоро. Отново тръгна към червената врата, държейки фенерчето в лявата си ръка и мачетето в дясната. Усещаше как дълбоко в него се заражда ярост, напиреща да бликне навън.

* * *

Стивън Левист изтича нагоре по стълбището срещу светлината на фенерчето, което Кейт държеше насочено надолу към стъпалата. Тя го чакаше на площадката и задържаше отворена голямата желязна врата, през която се влизаше в коридорчето. Без да спира, той се мушна покрай нея. Тя го последва, двамата минаха покрай стаята за убийства, помещението на генератора и склада и се озоваха в бетонната шахта, където единствено заключеният с катинар капак стоеше между тях и свободата.

И точно както Елис Хойл ги бе инструктирал, Стивън Левист съблече пуловера си, а Кейт го нави и го напъха в тясната пролука под вратата.

* * *

Убиецът, като се движеше с около две минути закъснение след тях, стигна до червената врата в основата на стълбището, отключи вратата и тръгна нагоре.

* * *

Елис Хойл вдигна двата кабела, които бе свалил от главата на Кейт, и ги изпъна на пода. Почти стигаха до коридорчето.

Вече се усещаше силната миризма на пропан от бутилката със газ. Елис Хойл я беше донесъл от складовото помещение и я бе оставил с отворен кран в коридорчето.

Докато бутилката съскаше зад него, той нагласи кабелите на пода, така че разстоянието между оголените им краища да не бъде повече от един пръст.

* * *

Убиецът се изкачи на площадката на стълбището.

Очите му сълзяха, синусите му бяха буквално задръстени. Част от газовете беше стигнала и до него.

Той отвори вратата на пожарния изход и влезе в коридорчето. В същия миг някой затвори вратата на генераторното помещение. Движението, което беше доловил, отклони вниманието му за миг. Парливата миризма в ноздрите му попречи да усети мириса на пропан. Но в следващата секунда чу съскането на изпразващата се бутилка.

Обърна фенерчето в посока на звука. Лъчът се спря на бутилката и двата лежащи до нея кабела с оголени изводи.

В същия миг Елис Хойл — предвидливо затворил вратата зад себе си — се обърна към прекъсвача в стаята на генератора.

И без да се бави, натисна бутона на стартера.

Моторът на генератора имаше нужда от секунда или две да направи един оборот и да запали.

Навън в коридора убиецът се извърна, пусна мачетето на пода и вдигна ръка, за да заслони лицето си от онова, което знаеше, че ще последва. Мощна искра премина между двата извода на кабелите, ослепително ярка като светкавица в полунощ.

Светкавица, последвана от оглушителен гръм.

* * *

След експлозията настъпи тишина.

Кейт Лейвин, скрита в шахтата на изхода, разбра, че всичко е свършило. Все пак се колебаеше да се покаже. Момчето обаче грабна

фенерчето от ръката ѝ, скочи и отвори вратата. Тя го последва.

Коридорът беше тъмен, генераторът за пореден път беше спрял. Показа се Елис и се наведе, за да затвори крана на бутилката с пропан. Трябваше да спре до проснатото тяло на Джон Регет, за да го стори.

Убиецът лежеше по лице и не помръдваше. На светлината на фенерчето тя видя, че косата от едната страна на главата му е изгоряла, а кожата под нея е отвратително алена, влажна и мръсна.

Елис клекна до тялото.

— Мъртъв ли е? — попита Кейт.

Елис Хойл не отговори веднага. Ръцете му опипваха кръста на Джон. Лицето му бе угрижено. „Бедният Елис — помисли си тя — колко искрено се опитва да бъде твърд и колко трудно му се удава това. И колко неспособен е да причини другиму болка. Дори на този.“

Когато стана, в ръцете му имаше връзка ключове.

— Не знам — отговори ѝ той. — Да вървим.

Тръгна напред към шахтата и първи се качи по стъпалата. Отключи катинара, освободи го от халките и бутна капака нагоре.

Излезе навън и им помогна да се изкачат и те — първо момчето, после Кейт, — и да излязат на повърхността и в мъглата.

След това затръшна капака на люка обратно, сложи катинара през външните халки и го заключи с щракване, което изглеждаше окончателно като идването на смъртта.

61.

Лий Уейд седеше на бюрото си и пишеше отчет. Когато телефонът иззвъня, той сам вдигна слушалката. Гласът принадлежеше на Елис Хойл: записаният му глас — уточнение, което имаше смисъл при такива като него. Лий Уейд изслуша съобщението, изчака го да свърши, после търпеливо изслуша и повторението.

След това стана и отиде пред окачената на стената карта на града. Откри, че южният край на остров Ейнджъл — там, където Елис Хойл бе казал, че ще бъде заедно с убиеца — се намира в очертанията на северозападната граница на града. Никога не бе допускал, че е така. Зад прозореца се стелеше непрогледна мъгла. От опит знаеше, че когато мъглата стигне до Брайънт Стрийт, видимостта над залива е нулева, така че дори не помисли за хеликоптер.

Пристанищната патрулна служба се намираше на Рибарския кей. Позвъни на дежурния там, разбра, че разполагат със свободна лодка, и излезе.

* * *

Тримата — Елис, Кейт и Стивън — седяха сгущени един в друг на бетонната площадка.

Слънцето залязваше. Но в мъгла като тази човек никога не се сеща за слънцето, докато то не залезе.

Беше им студено и бяха изморени. Чакаха вече повече от час.

Елис Хойл погледна часовника си.

— Компютърът току-що се е свързал с тях — каза той. — Ще дойдат, дръжте се.

И те продължиха да чакат.

* * *

Долу в коридора убиецът се обърна по гръб и седна, събирайки всичката си останала сила и воля.

Тялото му умоляваше да бъде оставено на мира, но разумът го принуждаваше да се движи. Да направи нещо, докато още е възможно. Трябваше да се добере някак до склада. Това, което искаше — единственото и най-важно нещо — бе там.

Готвеше се да се надигне от пода, когато протегнатата му в тъмнината ръка напипа големия гаечен ключ, захвърлен от Елис Хойл.

Обхвана го с пръсти. Ходенето до складовото помещение бе излишно. Това, което му трябваше, се намиреше в ръцете му.

Колко много изненади за един ден.

* * *

Патрулната лодка беше прекосила половината от разстоянието до остров Ейнджъл, когато Лий Уейд забеляза, че мъглата е започнала да се вдига. Понякога се случваше точно така: идваше, оставаше час-два и се разсейваше.

След малко се разреди достатъчно, за да даде възможност на Уейд да види южния провлак, още повече че се бяха доближили на по-малко от петдесет метра до брега. Офицерът на кормилото включи сирената. Миг по-късно видяха Елис Хойл да размахва ръце. Полицаят зави към него и приближи максимално до брега. Лий Уейд стисна карабината „Ремингтън-12“ с помпено презареждане, която бе взел със себе си, скочи в плитката вода и закрачи към пясъка.

Елис Хойл го заведе до бетонната площадка, разказвайки му накратко какво се бе случило междувременно. Не след дълго двамата се изправиха над люка и Елис Хойл отключи катинара.

— Той е там вътре — обясни Елис. — На дъното на тази дупка, през една врата, в края на къс коридор — няма как да не го видите. Лий Уейд слезе, държейки фенерче и карабината. Намери вратата, мина през нея и се озова в коридора.

Но там нямаше никакво тяло.

Имаше три врати за три различни помещения и Лий Уейд ги отвори всичките, но не намери тялото в нито едно от тях.

Към него се присъедини и полицаят от пристанищния участък. След малко слезе и Елис Хойл и пусна генератора, за да включи осветлението. Продължаваше да настоява:

— Тук е... няма къде да отиде...

Тримата започнаха да претърсват подробно. След известно време намериха на долното ниво, до самата долна площадка на стълбището, голяма решетка, издърпана настрани от дупка в пода. До отвора се търкаляше голям гаечен ключ. Явно беше използван, за да се свалят четирите големи болта, които бяха държали решетката фиксирана за пода.

Лий Уейд се спусна в дупката.

Озова се в отводнителна шахта. Логично. Толкова дълбоко под земята това укритие наистина имаше нужда от отводнителна шахта, защото иначе всички просто щяха да се издавят при първия дъжд.

Тръбата беше достатъчно широка, за да може да се лази на четири крака. Той разбра, че карабината е безполезна в ограниченото пространство, остави я, извади служебния си револвер и тръгна напред.

Много неприятно. И опасно. За щастие тръбата беше празна. Лий Уейд продължи към светлината в края ѝ.

Изпълзя целия път дотам. Когато стигна до отвора, надникна навън и пред очите му се разкри гледка, която Стивън Левист веднага би разpoznал: последната картина след спечелването на играта TRY_ME.

Лий Уейд гледаше към залива Ричардсън през водната шир, проснала се до Соусалито и бреговете на окръг Марин, и — най-удивителното от всичко — към боядисаната в яркочервено ажурна конструкция на моста Голдън Гейт.

Мъглата над океана все още беше гъста, но покрай моста вече се беше разсеяла достатъчно, за да могат да се видят светлините на кулите и по опорните кабели. Елис Хойл се измъкна покрай него.

— Изглежда е в яхтата си — обади се той.

Загледан към блесналия в далечината с нощните си светлини Соусалито, Лий Уейд разсеяно попита:

— Каква яхта?

* * *

Вече беше излязъл в открито море, успешно преодолявайки вълнението на входа на залива. Плаваше на запад.

Тук мъглата още беше гъста. Знаеше, че може да остане така дни наред. Радарът в кабината показваше, че пътят пред него е чист. Шкиперът си каза, че още преди полунощ ще е напуснал основните трасета за корабоплаване из тези води и тогава ще може да поспи. Яхтата се носеше напред, разсичайки мъглата — един великолепен кеч, съоръжен с всичко необходимо за извършване на океански преходи, на чиято кърма с невпечатляващи букви бе изписано името му — „Убежище“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.